

Серия Котънблум

ЛОРА ТРЕНТЪМ

Тюгава Мой Ме Целуна

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ЛОРА ТРЕНТЪМ ТОГАВА ТОЙ МЕ ЦЕЛУНА

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Наш и Тали израстват заедно край реката в малкото градче Котънблум — ловят жаби и похапват портокали. Внезапно животът им се променя. На 10 години и двамата губят родителите си. Наш е принуден да се премести при леля си Леора от другата страна на реката. Той заляга над учебниците, завършва гимназия на 16 години, след това е приет в университет. Тали опитва да се справи сама с братята си. Тя страда от дислексия, има проблеми в училище, попада и в лоша компания.

Сега пътищата им се срещат отново в Котънблум. Наш започва да преподава история в местния колеж. Тали развива успешен бизнес със зала за фитнес. Тя се затруднява да разкара бившето си проблемно гадже. Наш пък се старее да угоди на заможната си леля, но тя не одобрява връзката им.

В град, разделен от стари дрязги и съперничество, могат ли двамата да превърнат дългогодишните си мечти в реалност?

За Стийв

Тази творба е измислица. Всички герои, институции и събития, описани в романа, са плод на въображението на автора или са използвани фиктивно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Не мисля, че книгите ми щяха да бъдат това, което са, без музиката. Израснала в Тенеси, аз се разбунтувах против кънтритото, което се приемаше за стандарт, като се има предвид близостта с Нашвил. Слушах поп, но също така открих U2, REM и Тори Еймъс. Тогава, в 12-и клас, излезе първият албум на Гарт Брукс и се промъкнах да си купя касетата (!) с надеждата, че никой няма да ме познае. Все още не се въздържам да не припявам с „Приятели на ниски места“. Велика песен, способна да вдъхнови една книга! С годините вкусът ми еволюира и слушам всичко, но когато започнах да пиша романи за малки южняшки градчета, преоткрих любовта към кънтри музиката и се научих наистина да ценя кратките истории във всяка песен.

Имам цял списък, отнасящ се за серията „Котънблум“, но специално за тази книга се открояват няколко... „Не бързай“ на Сам Хънт вдъхнови сцената, в която Тали и Наш се срещат отново, вече като възрастни. От „Ще те желая довечера“ на Чейс Райс се роди пътуването им до върха на водната кула и плановете на Наш. Колкото до другите жанрове, песента „Фотография“ на Ед Шийрън изплете нишката към старите снимки в историята.

Пожелавам на всички приятно четене и много вдъхновяващи песни!

ГЛАВА ПЪРВА

Наш Хоторн се шмугна във високите тръстики край водата. По-надолу потокът се разширяваше и се вливаше в реката, но зад къщата му в Котънблум Мисисипи бълбукаше достатъчно плитко, за да може на места дори да се премине пеша.

И точно така щеше да направи. Да газии чак до Мисисипи и да поеме по реката като Хък Фин^[1]. Провери за инхалатора в джоба си. Това беше единственото, което наистина му трябваше.

Всички се бяха събрали в къщата му. Опитваха се да се усмихнат и си позволяваха да шушукат само по ъглите, но той знаеше какво се случва. Беше на десет години, не беше идиот.

Майка му умираше.

Умираше през изминалите три години. Откакто Наш се помнеше. Имаше смътни спомени как го люлееше във въздуха, косата ѝ беше тъмна и гъста, а лицето закръглено и румено. Сега рехави кичури растяха на петна върху голия ѝ скалп, а тя изглеждаше като герой в свой собствен черно-бял комикс. С бледа, подобна на хартия кожа и тъмни сенки.

Баща му работеше на нефтена платформа в Персийския залив и той чу леля си Леора да казва, че е възможно, но малко вероятно да успее да се върне навреме.

Да се върне навреме. Искаше му се да превърти всичко назад като един от героите в любимата му книжка. Когато майка му можеше да става от леглото, за да му направи сандвич с фъстъчено масло и желе. Когато баща му все още се усмихваше.

Или може би да се смали до размерите на калинка и да се скрие в тревата, докато всичко отmine. Да кацне на един стрък и да наблюдава как реката тече покрай него и слънцето обикаля Земята. Току-що бяха привършили изучаването на планетите и той завиждаше на звездите в небето, студени и красиви.

Събу кецовете и нагази в студената вода. Вместо да се насочи към свободата на Мисисипи, закрачи срещу течението на потока и

изпрати телепатично послание към Талула. Знаеше, че това е измислица като Дядо Коледа и Супермен, но му се искаше да вярва. Точно толкова, колкото и в това, че майка му ще оздравее.

Когато приближи къщата на Форнет, от тръстиката се изправи момиче и бризът развя дългата тъмна коса около раменете му. Сърцето на Наш се сви болезнено. Може би имаше надежда.

Езикът му се парализира и не знаеше какво да каже. Помогна му, като обви ръце около него и го прегърна. Допря чело върху костеливото ѝ рамо и си пое дълбоко дъх. Тя ухаеше на портокали.

Талула се отдръпна първа, изкачи насипа и седна с кръстосани крака под увисналите клони на една върба. Той я последва, отпусна се до нея и двамата се загледаха във водата.

— Мама умира. Може би ще се случи още днес. — От колебанието, с което изрече „мама“, лицето му пламна. Беше твърде голям да плаче, особено пред момиче.

— Знам. Татко говореше за това сутринта, когато мислеше, че не мога да го чуя.

— Никой вкъщи няма да го спомене пред мен, но усещам, че всички го очакват.

— Къде е баща ти?

— Все още е на платформата. Не може да тръгне заради лошото време. — Наш откъсна листата от тънка клонка, без да вдига поглед. — Настояват да поседа с нея.

— А ти не искаш ли?

Никога не би направил подобно признание пред друг, освен пред Тали:

— Тя не ми е майка. Вече не. Не разбирам какво ми говори. Мисля, че са я натъпкали с лекарства. И мирише странно.

— Как така? — Оправдавайки очакванията му, в гласа ѝ нямаше упрек, а само любопитство.

— На старост. Точно както си представям, че мирише смъртта. — Осмели се да я погледне, но момичето беше насочило цялото си внимание към парче мъх. — Виждала ли си оня комикс, в който умира един полицейски инспектор? И той е блед и безцветен? Така изглежда тя сега.

Тали захвърли пръчката, дръпна платнена чанта, на която беше избродирано името ѝ, и извади два портокала. Подаде му единия, заби

нокти в своя и наоколо се разнесе миризма на цитруси. Наш направи същото и двамата се умълчаха, докато купчината от захвърлени кори между тях нарастваше.

— Баща ти ще си намери ли работа наблизо... след това? — Захапа едно парче и го изпръска с лепкав сок. Той изтри бузата си, отпусна се на гръб и се загледа в младите, свежи листа. Вятърът шумолеше в тях, слънчевата светлина багреше накъдрените им краища.

— Чух леля Леора да казва, че ще ме вземе при нея.

— Но... това е в Мисисипи? На километри оттук. Какво ще правим?

Изпита облекчение да долови в гласа ѝ паниката и гнева, които нямаше как да изрази в момента, когато беше подслушал разговор на възрастните. Някога майка му го беше учила, че това е неприлично.

— И двамата имаме колелета. Можем да се срещаме в града.

— Няма да е същото. Кой ще идва за риба с мен?

Въпреки че го вълнуваха същите въпроси, той отвърна:

— Поне имаш двама родители и братята си.

Тя погледна през рамо първо към него, после към дома си. И повтори:

— Не е същото. Не съм част от това семейство.

— Какво искаш да кажеш?

— Мама и татко са винаги заедно, като чифт ръкавици. Кейд и Сойер са много умни. А пък аз... аз... Аз просто съм тук.

— Ти също си умна.

Този път погледът, който му хвърли, беше пълен с отчаяние.

— Говорят, че ще ме накарат да повтарям годината. Вече никога няма да се върна на училище.

Той се подпря на лакти.

— Ако го направят, ще избягаме заедно. Ще тръгнем към Мисисипи и ще намерим място, където да живеем. Ще ловим риба, за да се храним, а освен това мога... Не знам. Да си намеря някаква работа. — Докато идеята се оформяше, от вълнение дишането му стана неравномерно. Бръкна в джоба си и извади инхалатора.

— Ти сериозно ли?

— Разбира се, защо не? Хък Фин го е направил.

— Да, преди около стотина години. Не ставай глупав. — Думите ѝ бяха разумни, но той продължи да настоява:

— Няма ли да е по-добре, отколкото аз да живея с лудата леля Леора, а теб да те задържат в училище?

Гласът на майка ѝ, напевен и силен, се разнесе от върха на хълма, където се намираше къщата им:

— Талула! Ела да хапнеш сладолед, преди братята ти да са изяли всичко.

Наш отново почувства, че се задушава, но този път инхалаторът едва ли щеше да му помогне. Беше болка, която никакво лекарство не можеше да облекчи.

Тя улови ръката му и я стисна.

— По-късно можем да решим дали да избягаме или не, нали?

— Разбира се — отговори ѝ неопределено и извърна лице, за да не види сълзите в очите му. За какво ѝ беше да напуска семейството си? Двата ѝ братя постоянно я дразнеха, а родителите ѝ често я вбесяваха, но въпреки това от нея струеше топлина и обич всеки път, когато говореше за тях. Искаше му се да събере тези чувства и да ги проучи насаме в стаята си.

Тали се изправи и изтърси пръстта от късите си панталони. Той също стана, пристъпи неловко от крак на крак и едва тогава забеляза, че на тениската му имаше петна от сутрешното мляко с шоколад. Надяваше се, че не ги е забелязала.

Тръгна бавно обратно към реката, но тя го улови за ръката с лепкава от портокаловия сок длан.

— Ще се върнеш ли... след това?

— Ако успея да се измъкна.

Ходенето по течението беше лесно, но краката му натежаха, схванати от ледената вода. Изкачи насипа и видя леля си Леора да гледа към реката, застанала в средата на двора. Щом го забеляза, тя изхлипа и се затича към него.

Застина на мястото си, но тя приближи прекалено бързо. Думите ѝ забръмчаха около него като досадни комари. Майка му беше умряла, докато ядеше портокали и говореше за бягство. Сълзите не идваха. Леля му го поведе към къщата, докато всяка част от него копнееше да се втурне обратно към реката и къщата на Талула, където можеше да се престори, че нищо не се е случило.

През останалата част от деня като в някаква мъгла съседите го прегръщаха и оставяха съдове с храна. Смесената миризма на различните ястия дотолкова разстрои стомаха му, че накрая не можа да преглътне дори и хапка. Събуди го суматохата, предизвикана от пристигането на баща му в малките часове на нощта. Откараха майка му с лъскава черна катафалка, а междувременно старата леля изпра чаршафите и дезинфекцира стаята, сякаш в нея беше лежал заразноболен.

На дългото, тягостно погребение присъстваше многолюдна тълпа. Той седеше в църквата на облицованата с червен плюш пейка и чоплеше ноктите си, докато започнаха да кървят. Когато органистът засвири „Божествена благодат“, музиката завибрира в гърдите му.

Следващите дни преминаха сякаш в транс. Не ходеше на училище, въпреки че предпочиташе да учи за Галилео, отколкото да се визира в щампованите с фруктиери тапети в кухнята.

До него стигна шепотът на баща му и леля му:

— ... трагедия. Оставят три деца сираци на произвола на съдбата. А чичо им е такъв нехранимайко. Не може да се очаква от него да се нагърби с грижата за тях.

Тъй като очевидно не ставаше въпрос за него, той се почувства достатъчно спокоен, за да влезе в стаята.

— За кого говорите?

Баща му вдигна поглед от кафето и вестника, лицето му беше със зачервени очи и набола брада.

— За семейство Форнет, които живеят нагоре по реката. Снощи пиян шофьор е убил родителите.

Той обърна страницата и отново се зачете в новините, лелята извади от хладилника кора с яйца. Наш изскочи от стаята, извади инхалатора и пръсна в гърлото си, докато сърцето му биеше все поучестено. Втурна се навън, грабна колелото и завъртя бясно педалите.

Също като у тях преди седмица, паркирани коли задръстваха предната алея, а жени с мрачно изражение внасяха в къщата съдове с готвено. Сякаш ги свързваше някаква физическа връзка, Талула подаде глава от прозореца на стаята си на втория етаж. После изчезна и той зачака, чудейки се какво да й каже.

Тя изскочи от входната врата и изтича към него със зачервени, подпухнали очи и разрошена коса.

— Отидоха си. — В гласа ѝ имаше едновременно шок и скръб.

— Знам. Съжалявам.

От къщата някой я извика по име, но момичето дори не погледна през рамо.

— Трябва да тръгвам. Ще дойдеш ли по-късно?

Наш преглътна, думите засядаха като буци в гърлото му:

— Татко ще се връща на платформата. Аз ще се преместя у леля Леора на другия бряг на реката.

— Кога?

— Скоро, предполагам. — Отчаянието го накара да зададе следващия въпрос: — Ще избягаш ли с мен?

— Наш... — Тя поклати глава.

Някак си изглеждаше по-голяма и определено по-разумна от него, въпреки че бяха изминали само няколко дни, откакто стискаше ръката му с лепкава от портокаловия сок длан.

— Не мога. Братята ми се нуждаят от мен.

Аз също, искаше му се да ѝ каже.

— Разбира се. Говоря глупости. — Обърна колелото в противоположната посока, но остана на седалката, стъпил с крака на земята.

— Значи, ще се видим в училище? — попита тя.

— Леля Леора ме е записала в началното от *онази* страна. Казва, че това тук не е достатъчно добро. Мисли, че съм надарен или нещо такова. — Въпреки крехката си възраст, той разбираше, че реката бележеше нещо много повече от чисто физическото разделение между Луизиана и Мисисипи. Социалната разлика между богатите и блатните плъхове със сини якички беше като гнойна рана, предизвикана от отдавна възникнал спор.

— О, Наш... — Пристъпи към него и го прегърна над кормилото на колелото. Устните ѝ докоснаха леко бузата му и се раздвижиха: — Не мисля, че ще мога да се справя без теб.

Смятайки я за най-силния човек, когото изобщо познаваше, той знаеше, че тя ще го преживее. Но не беше толкова сигурен, че сам щеше да се справи от погрешната страна на реката без нея. Притисна я по-силно и тя отвърна на утешителната прегръдка. От къщата отново я повикаха. Този път Тали се отдръпна и косата ѝ се спусна пред лицето,

но не преди да успее да забележи сълзите ѝ. Обзе го отчайващо безсилие.

Светът му се променяше прекалено бързо. Спомняше си как предишното лято беше тичал от реката с попова лъжичка в шепите, но докато стигнеше до къщата, водата изтичаше между пръстите му и тя умираше. Всичко и всички, които обичаше, се изплъзваха от ръцете му като неуловими водни струи, докато накрая остана без нищо.

[1] Хъкълбери Фин — герой от популярния роман на Марк Твен „Приключенията на Том Сойер и Хъкълбери Фин“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Осемнайсет години по-късно...

Талула Форнет седеше на бара в „Таверната на Ривършак“ и се чудеше дали да не си тръгне. Три епизода на *Ергенът* я чакаха, заредени на дивидито. Дори под заплаха от изтезания не би си признала, че гледа шоуто, но отчаянието, струящо от участниците, я удивяваше.

Телефонът ѝ избръмча, тя прочете входящото съобщение и изрече ругатня, която щеше да накара майка ѝ да се възмути на небето. В раздражението ѝ се прокрадна страх и тя обърна апарата с дисплея надолу, въпреки че това нямаше да я отърве от бившия ѝ приятел.

Отпи от бирата и осъзна, че нито ѝ се стоеше повече тук, нито ѝ се прибираще в празния апартамент. Кейд и Монро вероятно седяха някъде и се гледаха влюбено, а Соьер беше толкова зает с установяването на новосъздадената компания „Форнет Брадърс Дизайн“ и подготовката на фестивала на раците за Деня на труда, че нямаше никакво време да се занимава с нея.

Завъртя се на стола, размени усмивки и поздрави с ръка няколко мъже и жени, редовни посетители на фитнеса ѝ. Беше петък вечер и вкъщи я очакваха само малко счетоводна работа и епизодите на *Ергенът*. Може би щеше да се наложи да изчисти на котките.

Тежката дървена врата на бара се отвори точно когато отново се обърна към бара. С периферното си зрение видя някакъв мъж да влиза. Надникна през рамо и веднага сведе глава към издраскания барплот. Беше Наш Хоторн. Сърцето ѝ подскочи като на третокласничка, видяла гаджето си. Преструвайки се, че отпива от бирата, си открадна още един поглед.

Видя го на празненството по случай завръщането на Кейд преди няколко седмици и същият шок и вълнение стопиха безпокойството, измъчвало я през цялата вечер. Причините да си тръгне от партито толкова бързо бяха тъмни и мътни като самата река.

След преместването му в Мисисипи, когато бяха деца, все едно беше нагазил в друг поток, отнасящ го в противоположна на нея посока. Докато тя едва завърши гимназията, той вече имаше докторска степен и през есента щеше да преподава история в колежа в Котънблум.

Неспособна да се въздържи, отново погледна към него. Той все още стоеше до вратата. Подвиквания откъм билиардната маса в дъното на заведението го накараха да се усмихне и да помаха с ръка. Изненадата ѝ изобщо да го види тук нарасна от факта, че се оказа редовен посетител. Тази вечер изглеждаше облечен съвсем подходящо: с работни панталони в маслинозелен цвят и черна тениска.

Ако знаеше, че съществуват преподаватели като Наш, сигурно щеше да се пробва в колежа. Той носеше духа на старата школа също като Индиана Джоунс^[1]. Въпреки типичния вид на учен заради очилата с дебели черни рамки и вечно разрошена кестенява коса, във въздуха около него се носеше опасност, сякаш беше готов да рискува живота си, за да спаси някой древен свитък или да се спусне с въже в гробница в търсене на Свещения Граал.

Не пречеше и това, че беше едър и мускулест. Не с изкуствената сила на мъжете, вдигащи тежести във фитнеса ѝ, а със стройно, стегнато тяло, каквото тя предпочиташе. Нямаше представа какво се беше случило с умното, кльоцаво, страдащо от акне момче от детството ѝ. Сякаш е бил обвит в пашкул, от който е излязъл като висок, красив мъж. Смахнатият Наш се беше превърнал в най-желания ерген от двете страни на техния съвсем малък град.

Погледът му обходи помещението. Може би имаше среща. До нея стигнаха слухове, че необвързаните дами от „Църквата на Христа“ в Котънблум едва не са се сбили в опитите си да решат коя от тях да му занесе кошница с плодове за добре дошъл.

Обърна се към бирата си, преди да бе забелязал, че го наблюдава и се загледа в надигналата се около ръбовете пяна. Топло тяло се настани до нея и веднага я обгърна чисто мъжка миризма, преобладаваща над ореолите от цигарен дим около тях. При вида на големите, покрити с тъмни косми ръце върху барплота стомахът ѝ се сви в странно кълбо от нерви.

Когато бяха деца, Наш никога не я изнервяше. Имаше му повече доверие, отколкото на всеки друг, дори на братята си. Но това беше

преди цяла вечност. Всъщност онези дни сякаш принадлежаха на някой друг. Дните, преди родителите ѝ да загинат. И преди животът да стане тежък.

Той беше отсъствал доста дълго, а след като се премести в Мисисипи след смъртта на майка си, почти не се виждаха. Леля му Леора го държеше изкъсо с оправданието, че заради астмата не бива да излиза много. Въпреки че не изглеждаше да го притеснява особено, докато като деца газеха и проучваха реката. Пръстите ѝ се заиграха с края на плитката.

Събра целия си кураж и се обърна към него:

— Здравсти. Не знам дали ме помниш, но аз съм...

— Талула Форнет. Как бих могъл да те забравя? — Мъжът се завъртя към нея. Безгрижната му, очарователна усмивка я остави безмълвна.

Тя имаше склонността да се забърква с неподходящи мъже, минали по нейния път. Получили възпитанието си предимно на улицата, житейските трудности ги принуждаваха да бъдат сериозни и подозрителни. Това бяха неин тип хора, сред които се чувстваше добре.

Оптимизмът и сговорчивият характер на Наш се отразяваха в усмивката и поведението му. Езикът на тялото му оставаше неразбираем за нея, но в същото време беше необикновено привлекателен и тя усети, че се усмихва в отговор:

— Напоследък всички ме наричат Тали. С изключение на братята ми, когато искат да ме подразнят. Не знам какво са си мислели родителите ми, като са ме обременили с име като Талула.

— Може би са си помислили: „Ето, имаме си уникално малко момиченце, което ще направи велики неща за света, затова ще му дадем и уникално име“. — Гласът му беше зрял като всичко останало в него. Дълбок и малко дрезгав, точно какъвто се очакваше от един преподавател.

— Или пък: „Хайде да изберем възможно най-унизителното име за дъщеря ни, за да се научи още от ранна възраст да се справя с тормоза“.

Барманът застана пред тях, избърса ръце в кърпа и с усмивка раздели космите на дългата си тъмна брада.

— Какво да бъде, Наш? Както обикновено? Или предпочиташ нещо специално? — Наведе се напред, сякаш разкриваше някаква

тайна.

— Специално? Заинтригуван съм. Изненадай ме, Клиф.

— А ти искаш ли още една бира, Тали?

— Не, тази ми стига. Благодаря. — Тя го отпрати с ръка, без да откъсва поглед от Наш. — Да разбирам ли, че идваш тук често?

— Не много. — Той посочи към мястото, където барманът изчезна зад къса завеса към склада. — Открихме, че и двамата ценим шотландското уиски.

Клиф се върна с тежка чаша, в която се поклащаше около един пръст кехлибарена течност. Наш бръкна в страничния джоб на зеления си панталон, но другият махна с ръка и остана да гледа как ще отпие първата глътка. Той затвори очи, отметна назад глава и изсумтя доволно. Тали не можеше да откъсне очи от щастливото му лице.

— Съвършено.

Барманът изглеждаше изключително доволен, назова името и реколтата, преди да го извикат на другия край на бара.

— Шотландско уиски, а? „Джак Даниълс“ не е ли достатъчно добро за теб? — Дозата флирт в гласа ѝ я изненада. Флиртуването не беше сред силните ѝ страни.

— Работих върху дисертацията си в университета в Единбург и развих слабост към уискито им. Е, в крайна сметка и „Джак“ върши работа. — Той ѝ намигна и нещо запърха около нервния възел в стомаха ѝ.

Направи всичко възможно да пренебрегне усещането, но въпреки това продължаваше да му се усмихва.

— В Шотландия? Шегуваш ли се? Това е страхотно. — Сега, след като го спомена, тя забеляза странното звучене на някои от думите му. Комбинацията между шотландския акцент и провлачения южняшки говор ѝ се стори интригуваща и изненадващо секси.

— Няма да лъжа. Наистина беше страхотно. В основата на изследванията ми е средновековната история. Американците смятат, че всичко отпреди Гражданската война е старо. Но това е нищо в сравнение с Адриановия вал^[2] например. Построен е сто и двацет години след разпъването на Христос.

— И все още стои?

— В протежение на километри. Можеш да докоснеш камъните, поставени от ръце, които ги няма от векове.

Ентузиазмът му беше заразителен. Сърцето ѝ биеше малко по-бързо и тя се наведе по-близо. Достатъчно, за да забележи резката от порязване при бръснене на ръба на челюстта му, жълтите точки в кафявите очи зад черните рамки на очилата и татуировката, показваща се дискретно изпод ръкава на черната тениска.

Преди да успее да се възпре, повдигна ръкава няколко сантиметра. Мускулите му се стегнаха и тя се отдръпна, сякаш я беше ухапал. Господи, държеше се, сякаш никога досега не беше докосвала мъж. Прочисти гърлото си и попита:

— Какво изобразява татуировката?

Той вдигна ръкава до рамото си и показа стилизиран кръст върху щит.

— Символът на рицарите тамплиери.

— Мили боже, да не би да преследваш Свещения Граал? В Котънблум?

Наш отметна глава и дълбок смях разтърси гърдите му, но премина в кашлица, което го накара да се наведе напред и да покрие устата си с ръка. Когато най-последно и двете утихнаха, отпи от уискито.

— Доколкото ми е известно, в Котънблум няма никакъв Свещен Граал. Рицарите тамплиери отстояват смелостта и дисциплината. Поне за мен знакът означава точно това.

— Смелост и дисциплина, значи? Неца, зад които си заслужава да застанеш. — Надигна халбата със стопилата се бира просто за да направи нещо различно от това да се взира в ръката му.

— Искаш ли да танцуваме?

— Да танцуваме?

— Там в ъгъла има дансинг. — Той посочи някъде зад нея. — Музиката е приятна. А танците не са много натоварваща дейност, нали?

Тя погледна през рамо. Наистина имаше малка квадратна площадка с дървен под, която не беше забелязала досега. Вероятно защото никога не беше виждала някой да танцува в „Таверната на Ривършак“, освен някое пияно момиче, качило се върху масата за бiliarд, за да си търси компания за през нощта.

— Да, само че аз не танцувам.

— Моите спомени са други.

— Какво имаш предвид?

— Някога ходеше на балет. Дори ми изнесе рецитал в средата на задния ви двор.

— Не мога да повярвам, че си го спомняш. — Тя се обърна рязко към него.

Мъжът погледна уискито си, сякаш можеше да предскаже бъдещето и на лицето му се появи половинчата усмивка.

— Не съм забравил нито една минута, прекарана с теб. А ти помниш ли?

Вълнение, което не можеше да си обясни, заседна като буца в гърлото ѝ. Разбира се, че си спомняше. Всяка секунда. След родителите ѝ Наш беше най-важният човек в живота ѝ. По онова време — дори повече от братята ѝ. Фактът, че и той помнеше, я изпълни едновременно с надежда и отчаяние.

— Защо, за бога, се върна в Котънблум, Наш?

Той потисна нов пристъп на кашлица. Цигареният дим, изпълващ помещението като мъгла, обостряше обичайно добре овладяната му астма. През изминалите две седмици, откакто редовно посещаваше заведението, беше установил, че в петък и събота вечерта беше най-зле. Отпи твърде голяма глътка от отличното отлежало шотландско уиски, за да успокои гърлото си. Не беше най-добрият начин да се наслади на изисканото питие.

Не беше в „Таверната на Ривършак“ заради уискито или компанията, въпреки че изпитваше изненадващо удоволствие и от двете, а седеше в задимения бар заради Талула Форнет. Веднага щом разбра, че отново е необвързана и понякога ходи в заведението, започна всяка вечер да идва тук, за да я чака.

Не че се беше върнал заради нея. Множество причини го привлякоха обратно към родния град. Леля му остаряваше. Колежът на Котънблум, макар и не толкова престижен като елитните „Принстън“ или „Йейл“, му предложи нещо, което никое друго училище не можеше. Шансът да изгради самостоятелно нов исторически факултет и обещанието за скорошно назначение на щат. Предизвикателство, което го развълнува.

Но нещо повече от семейния дълг и работата го теглеше към дома. Котънблум живееше в спомените му като стара книга, която жадуваше да преведе и да разтълкува. Когато си мислеше за него,

лошите спомени се оттичаха, сякаш паметта му беше сито, което задържаше само хубавото.

Дните, преди майка му да се разболе, ловенето на светулки през лятото, разходките край реката с Тали. Не обръщаше внимание на лошите спомени — умиращата му майка, по-големите момчета, които го биеха, наричаха го идиот, а по-късно и Смахнатия Наш, постоянната болка от самотата.

Евентуалната възможност да се сближи отново с Тали мина през съзнанието му няколко пъти, докато обмисляше предложението за работа и преместването... е, това не беше нещо, което искаше да признае, при това пред нея.

— Котънблум не е ли сред предпочитаните дестинации на „Конди Наст“^[3]? — попита шеговито, с надеждата да предизвика още една от усмивките ѝ.

— Още не, но ще стане, ако зависи от Регън и Сојер.

— О, да. Тя влага много страст в организацията на фестивала на доматиите.

— Наречи го направо обсебване. Брат ми трябва да си купи акции от завода за антиациди. Не че той е по-добър. Толкова отчаяно иска да спечели конкурса, че вероятно е готов да продаде първородното си дете на дявола. — Усмивката ѝ беше смесица от закачка и сарказъм.

— Не мислиш — продължи той, като се изкашля и я изгледа отстрани, — че той има нещо общо с палежа на беседката, нали?

Устните ѝ се стегнаха в тънка линия, очите ѝ се присвиха.

— Категорично не. Кой твърди такова нещо?

— Никой. Е, никой освен Регън не допуска, че е бил той.

Беше му трудно да повярва, че толкова умен и уравновесен човек като Сојер би запалил беседката, но пък от друга страна, именно по негова идея пушнаха половин дузина зайци в безценната градина с домати на майка ѝ. Регън дори успя да го хване на местопрестъплението.

— Мотивите ѝ са по-скоро лични, отколкото професионални, ако питаш мен — отбеляза тя с голяма доза неприязън в гласа.

Наш можеше да каже същото и за Сојер, но запази мнението си за себе си. Тали изглеждаше готова да защитава брат си до смърт.

— Кой каквото иска да говори, но жената наистина върши работа. Бизнесът от страната на Мисисипи процъфтява, а тя има грандиозни планове за парите от списание *Сърцето на Дикси*, в случай че спечели.

— Както и... — Оставеният на барплота телефон забръмча. Тали погледна дисплея и сбърчи чело.

— Това спасително съобщение ли беше?

Тя върна апарата на мястото му с екрана надолу.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че всички момичета си имат някаква система, в случай че им се натрапи някой грозен досадник. Нали разбираш, една приятелка се обажда или ти пише и внезапно възниква нещо неотложно, което изисква присъствието ти някъде много, много далече.

— Ти грозен досадник ли си? — Тревогата изчезна от лицето ѝ, усмивката накара зелените ѝ очи да заблестят.

— Много си падам по *Междузвездни войни*.

— Наистина? Аз пък си те представях по-скоро като Индиана Джоунс.

— Защо така?

Тя повдигна подигравателно вежди.

— Рицарите тамплиери, Свещеният Граал. Мога само да си представям какъв процент от учениците ти са момичета.

— Професор Джоунс беше археолог. — Отпи още една глътка от уискито и поклати глава. Сега, след като стана въпрос, си даде сметка, че наистина повече от осемдесет процента от студентите, на които преподаваше като доцент в Единбург, бяха жени. Застина на мястото си. Възможно ли беше да наемква, че те се записваха в класовете му, защото го харесваха? Дали го намираше за привлекателен? Смущение, последвано от вълна от копнеж, се надигна в него и предизвика нов пристъп на кашлица.

Очите ѝ проблеснаха лукаво, преди да избухне в смях. Това беше смехът, който си спомняше и го връщаше двайсет години назад.

— Боже мой, ти дори не си се замислял, нали?

— За какво?

— По-добре да не знаеш — отсече тя с широка усмивка.

Бузите ѝ се зачервиха, тъмната коса се измъкна от плитката и се спусна около лицето ѝ. За разлика от останалите жени в бара, Тали не носеше пола или високи токове. Обикновената синя тениска прилепваше по извивките на тялото ѝ, избелелите дънки бяха пъхнати в чифт рокерски ботуши. Леко размазаната очна линия очертаваше единственото спокойно място в нея. Когато се смееше, проницателните ѝ зелени очи се отърсваха от предпазливостта си и ставаха топли и приветливи.

Усмихна ѝ се в отговор, подпря брада на ръката си и се наведе към нея:

— Уверявам те, че съм скучен и досаден.

— Наистина ли? — Тонът ѝ беше пълен със сарказъм, но имитира позата му и двамата се оказаха само на няколко сантиметра един от друг, с почти допреди върху барплота лакти. — Как се забавляваш обикновено?

— Харесва ми да изучавам зловещи, обвити с паяжини катакомби, пълни с мъртъвци.

Усмивката ѝ пресекна.

— Сериозно ли говориш?

— Аха.

— Абсолютно сигурна съм, че в Котънблум няма натъпкани със скелети подземия. Как смяташ да разпускаш? Срецаш ли се с някоя?

— Не. А ти?

Тя погледна към телефона.

— В момента не.

Макар да отрече, колебанието ѝ породило известно подозрение у него. Около такава силна, красива и умна жена като Тали вероятно се навъртаха купища мъже. Дали вече беше пропуснал своя шанс? Или пък тя и Хийт Парсънс отново се бяха събрали? Насили се да продължи със същия ведър и закачлив тон:

— Какво забавление можеш да ми предложиш?

— Например да се настаниш удобно и да наблюдаваш с всички нас развоя на фестивалите. Залагам десет срещу едно, че ще ни отразят подобаващо в националните новини. Но няма да ни ласкаят, а по-скоро ще е нещо като „посочи и се присмей на най-големия селяндур“.

— Лоша работа. Рискувам да ме разобличат, ако някой реши да се рови в мръсните номера на организаторите.

— Как така?

— Може и да съм участвал в провокацията със зайците миналия месец.

Тя примигна няколко пъти към него, преди да избухне в дрезгав смях. Наш не можа да се въздържа и се усмихна. Беше се превърнала в смуцаващо красива жена. Трябваше да събере целия си кураж, за да прекоси бара и да седне до нея. Сякаш създаваше около себе си силово поле, което отблъскваше мъжете. Вибрациите му се движеха между „стой далече от мен“ и „не заслужаваш вниманието ми“.

Той вдигна ръце и попита:

— На мен ли се смееш?

— Не... Всъщност да, но не в лошия смисъл. Харесва ми как се изразяваш. Сладко е.

— Сладко? Господи, остава само да завържеш панделка в косата ми. — „Сладко“ беше дума, която всеки пълнолетен мъж се ужасяваше да чуе от привлекателна жена.

— Нямах предвид, че *ти* си сладък. Ти си... — Очите ѝ го огледаха от петите до главата.

— Какъв съм?

— Определено нещо повече от това.

Начинът, но който изрече думите, го накара да си помисли, че му правеше комплимент.

— Какво друго може да се прави тук?

— Да видим... Понякога в съботните вечери през лятото чичо Делмар и няколко негови приятели свирят блуграс^[4] на Ривър стрийт. Превръща се в нещо като квартално празненство. Построиха ново кино близо до колежа. Освен това тази пролет отвориха заведение за сладолед от страната на Мисисипи. И, разбира се, това чудесно място. — Тя направи жест към бара като водеща на телевизионна игра, представяща наградата.

— Леле! Какво голямо разнообразие.

— Господи, знам. Скоро ще започнеш да съжаляваш, че си се върнал.

— Съмнявам се — каза Наш, преди да изпие последната глътка от уискито си.

Входната врата се отвори и вятърът нахлу в помещението, завъртайки цигарения дим около тях. Сякаш ремъци стегнаха

дробовете му и той се насили да диша бавно. Дали се дължеше на гордост или на глупост, но не искаше да извади инхалатора си пред нея.

— Винаги можеш да дойдеш във фитнеса. Изглеждаш ми в добра форма. Тренираш ли? — Очите ѝ отново обходиха тялото му.

Изпитваше ли го? Или преценяваше с каква лекота можеше да му срита задника? Разчитането на древните драсканици, оставени от монасите, беше детска игра в сравнение с разгадаването на жените.

— Понякога. — Ранното постъпване в колежа още на шестнайсет години го беше превърнало в мишена за подигравки. Заради факта че беше непохватен и изглеждаше по-скоро на дванайсет, трябваше да има очи и на гърба си. По настояване на възпитателя си се записа в курса по бойни изкуства.

Те му осигуриха приятели и самоувереност — две неща, които винаги му бяха липсвали. След като се премести в Шотландия, за да завърши училище там, започна да се занимава с бокс и откри, че тренировките и режимът са по-подходящи за неговото енергийно ниво. Бяха нещо като отдушник за иначе застоялата работа и начин на живот и му помагаша да овладее астмата.

— Защо не наминеш някой ден след последния час да те изпотя малко?

— Всъщност нямам часове през лятото.

— Значи не работиш?

— Не съм казал това. Подготвям публикуването на книгата за Карл Велики в едно специализирано списание, наваксам с четенето както на научна литература, така и за развлечение и планирам уроците си за есента.

Тя сведе поглед към пода, изправи гръб и разлюля крака на високия стол, обърната към бара. Ръцете ѝ завъртяха наполовина пълната чаша бира, но не отпи. Помежду им се промъкна скованост, но той не можеше да си обясни причината.

Мълчанието подклаждаше нервността му. През годините положи огромни усилия да превъзмогне вродената си стеснителност, когато ставаше въпрос за противоположния пол, но Талула беше различна. Държеше тя да го харесва, дявол да го вземе. Не искаше да я изпрати до тях — във всеки случай още не, а само да се възползва от възможността да я опознае вече като жена. Едно по-настойчиво

вглеждане в лицето ѝ го накара да се запита дали вече не беше развалил всичко.

— Все още ли излизаш по реката? — попита, потискайки нов пристъп на кашлица.

Тали го изгледа отстрани, но не се обърна. Нишката, която ги свързваше, се беше скъсала.

— Вече не толкова често. Соьер купи къща в Котънблум от страната на Луизиана, но... — повдигна рамене тя — през годините разходките изгубиха очарованието си.

Наш се закашля отново и бръкна в джоба си. Невъзможно беше да отлага още дълго.

— Виж, трябва да изляза. — Потисна още няколко пристъпа, докато ставаше от стола. — Но все пак ще се възползвам от предложението ти. Кога е най-удобно да намина към залата ти?

— През обедната почивка е сравнително спокойно. Ей, добре ли си?

Наш стисна устни, за да не даде воля на раздиращата дробовите му кашлица, отстъпи назад и кимна. Отвори входната врата, изскочи навън и вдъхна жадно нощната влага. Без да го интересува кой щеше да го види, извади инхалатора и пръсна в гърлото си.

Лекарството в комбинация с чистия въздух му донесоха мигновено облекчение. Качи се във вносният джип „Ланд Роувър Дефендер“ и удари няколко пъти чело във волана. Без съмнение Талула Форнет го смяташе за най-досадния човек от двете страни на Котънблум.

[1] Д-р Хенри Уолтън „Индиана Джоунс“ — измислен герой и професор по археология, известен от поредица филми. — Б.пр. ↑

[2] Римско отбранително съоръжение от камъни и торф, намиращо се на територията на съвременна Великобритания — в Северна Англия, до границата с Шотландия. Строежът започва през 122 г. при император Адриан. Дължината му е 118 км, а височината 3 м. — Б.пр. ↑

[3] *Conde Nast* — американска компания за масова информация, основана през 1909 г. — Б.пр. ↑

[4] *Bluegrass* — типично американски жанр, близък до кънтри музиката. Повлиян от културата на апачите, той е смесица от

ирландски, шотландски и английски език. По-късно се включват и джаз елементи, характерни за афроамериканската музика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Тали се взираше във вратата, наполовина очаквайки Наш всеки момент да се втурне обратно вътре. Тръгна си толкова неочаквано. Дали тя не каза нещо, което го уплаши? Или пък причината беше в самата нея. Не я биваше особено в непринудените разговори, въпреки че с него не ѝ се налагаше да полага усилие и общуването им протичаше естествено, както реката през града.

Докато не спомена за заниманията си през лятото. Естествено, че прекарваше свободното си време в четене. Този човек беше гений, ако се съдеше по приказките на леля му Леора. Като се имаше предвид, че племенникът ѝ напусна Котънблум, за да отиде в колеж едва на шестнайсет, думите на старата дама определено не бяха обикновено самохвалство.

Онзи Наш, когото си спомняше, беше мил, кльощав хлапак, който газеше срещу течението на реката до къщата ѝ при всяка удобна възможност. Стана неразделна част от живота ѝ и неин най-добър приятел. Рядко си позволяваше да се връща към онова време, защото споменът предизвикваше истинска каша от емоции. Само за една година се беше превърнала от малко, обгрижвано и глезено момиче в ученичка в училище за деца без родители, бореща се да превъзмогне скръбта си.

Наш беше нещо като макара, около която бяха навити всичките ѝ спомени. Но после животът и на двамата се разпадна на части. Майка му изгуби битката с рака на гърдата, плъзнал разсейки из цялото ѝ тяло, а нейните родители бяха убити от пиян шофьор. Докато тя се намираще в подобно на кома състояние от мъка, леля му набързо го отведе в помпозната си, натруфена викторианска къща на най-старата и най-богата улица в Котънблум, Мисисипи, и го записа в началното училище на другия бряг на реката.

След заминаването му тя постепенно се затвори в себе си и се държеше така, сякаш затрудненията в четенето и опасността да повтаря годината не я засягаха, но всяка язвителна забележка от страна

на учител или съученик беше пореден удар по самочувствието ѝ. Не помагаше и това, че двамата ѝ братя бяха почти гении, въпреки че Кейд се принуди да напусне гимназията, за да издържа семейството. Постоянното сравнение със златното момче Сойер я потискаше.

Приобщи се към компания проблемни хлапета, които пушеха трева, устройваха си пиянски запои и се бунтуваха срещу всеки авторитет. Но благодарение на родителите ѝ и Кейд представата за доброто и злото беше вкоренена дълбоко в нея и за разлика от повечето деца, следващи пътя към другата страна на закона, Тали гледаше отвъд гимназията. Мечтите ѝ бяха почти толкова големи, колкото тези на братята ѝ и също като тях беше способна да поема рискове.

Телефонът ѝ завибрира и тя го потупа по задната страна, без да го вдигне. Наш дори не беше попитал за номера ѝ. Искаше ли да му го даде? За какво? За да могат да си държат ръцете и да пеят „За миналите дни“^[1]?

Тя се плъзна от стола. Устните ѝ трепнаха при мисълта за половинчатата усмивка на Наш. В крайна сметка нощта не беше съвсем пропиляна. Дали наистина щеше да дойде в залата? Стомахът ѝ се сви от нерви и нетърпеливо очакване. Пъхна телефона в задния джоб на дънките и се отправи към вратата.

Мъж с щека за билиард препречи пътя ѝ.

— Какво става, Талула? — Изрече името ѝ като подигравка. — Моят приятел те търси навсякъде. Исква да си поговорите.

Брайс беше момчето за всичко на бившия ѝ любовник и всички го смятаха за идиот. Те бяха членове на Студентското братство в университета Мисисипи, докато не ги изхвърлиха и двамата. Можеше с лекота да издърпа пръчката от ръцете му и да я заби в топките му. Но не го направи.

— Казах му всичко, каквото имах да му казвам. Следващата стъпка е ограничителна заповед, ако не ме остави на мира. Имаш ли нещо против да му съобщиш тази пикантна новина? — изрече с нисък глас тя.

Брайс погледна над рамото ѝ към вратата и се засмя, преди да се наведе, за да нанесе следващия удар. Топките се разпръснаха с дрънчене, но нито една не попадна в джоба. Вратът ѝ гореше, сърцето ѝ подскачаше като на подплашен заек.

Тя се обърна и видя Хийт застанал на входа така, че непременно да мине покрай него на излизане. Косата му беше тъмна, очите студени, бицепсите огромни. След двумесечна връзка не успя да открие никаква нежност под вечно намръщеното му, сурово изражение. Въпреки че произхождаше от богато семейство, след като го изхвърлиха от университета той се премести в луизианската част на града и постоянно сменяше работата си. По-голямата част от времето, енергията и парите си влагаше в тренировки за аматьорски ММА боеве с надеждата, че един ден ще стане известен.

Приблужи към него, опитвайки се да изглежда спокойна и самоуверена.

— Извинявай, но вече си тръгвам — каза със сладникав глас, за който братята ѝ отдавна бяха разбрали, че предвещаваше опасност.

— Ще те изпратя до колата.

Искаше да му откаже, но вече бяха станали център на вниманието на всички посетители на заведението. Разнородното жужене на гласове утихна и само един поглед ѝ беше достатъчен да установи, че наблюдателите очакваха по-нататъшния развой. Нямаше намерение да дава повод за клюки, които да стигнат до Сојер или още по-лошо, до Кейд. За него тя винаги щеше да си остане малката му десетгодишна сестричка, която имаше нужда от закрила.

След като по-големият ѝ брат напусна града, когато Тали беше на деветнайсет, тя се научи да се справя сама и не искаше да разчита на никого. Вземаше решения и понасяше последиците от тях както в бизнеса, така и в личния си живот. Бяха ѝ нужни два месеца на колебание и спорове със себе си, преди да се реши да се обади на Кейд и да го помоли за заем, за да открие спортната си зала. Деловите ѝ успехи още повече подчертаваха личните ѝ провали, върхът, на които беше Хийт.

— Добре. Да вървим тогава. — Тали излезе в нощта и хорът от крякането на жаби и жуженето на насекоми заглуши идващата от бара музика, докато вървяха към паркинга. Когато дойде, залезът беше оранжев и блестящ и ѝ беше все едно къде ще паркира. За нещастие от уличната лампа висеше счупена крушка, оставяйки колата ѝ в тъмнината.

Той не направи опит да я докосне, но тревогата я държеше нащрек. Предишните ѝ връзки бяха приключили съзливо. Тръгваше

си или тя, или мъжът, но никой от тях не оставаше с разбито сърце. Враждебността, която изпитваше към Хийт, беше нещо ново.

— Трябва да престанеш да ми звъниш и да ми изпращаш съобщения — каза тя.

— Дай ми още един шанс. Аз мога да се променя.

Даже изявлението му да не беше изтъркано, дори за момент не се изкуши да го приеме обратно. Присаждането на мозък беше невъзможно.

— Причината не е в теб. Наистина. Просто съм прекалено заета със спортната зала и напоследък не ми е до срещи. — Никога не бе имала проблем да пази тайни, но откровената лъжа накара стомахът ѝ да се свие. Но вместо да се укроти, той се приведе напред, мускулите му се стегнаха, тялото му потръпна от раздразнение.

— Тогава кой беше онзи тип в бара? Брайс каза, че направо сте се чукали с очи.

Какво изобщо беше намерила в този мъж? Или може би по-правилният въпрос беше защо привличаше такива като него? Имаше нужда от нещо различно от баровете и залата за фитнес. Може би запознанство по интернет. Или пък да се яви на кастинг за *Ергенът*. Там предлагаха повече възможности, отколкото в Котънблум.

— Държиш се като ревнив хлапак, въпреки че нямаш нито право, нито основание.

— Как се казва? — Сграбчи грубо ръката ѝ малко над лакътя и я повлече между две коли към високите борове в далечния ъгъл на паркинга. От обзелото я безпокойство коленете ѝ се подкосиха.

— Какво ти става? — скрита го с тока на ботуша си тя, но той не трепна, нито забави ход.

— Как му е шибаното име, Тали?

Откакто го изостави, поведението на Хийт започна да става заплашително, но така и никога не я накара да се страхува истински от него. Беше досадно като постоянно бръмчене на комар. Но едва сега разбра, че имаше и жило. Тя беше в състояние да отстоява позициите си пред повечето мъже, но той прекарваше по-голямата част от времето си в тренировки във фитнеса ѝ, така че нямаше шанс срещу него, ако нещата стигнеха до физическа разправа.

Докато преценяваше доколко щеше да пострада гордостта ѝ, ако извика за помощ, от тъмнината се разнесе глас:

— Махни си ръцете от дамата.

Тали погледна през рамо. Наш стоеше сред разнообразието от брони и предпазни решетки на паркинга на не повече от десетина крачки от тях. Облекчението, че имаше на кого да разчита, се примеси с безпокойство от ответната реакция на Хийт и изумление от съвсем неуместния хумор в иначе джентълменското му изявление. Другият се обърна, без да я пуска, притискайки я принудително към вратата на една от колите.

Раздвижи се в опит да се освободи от хватката му, но за професионален борец като него да я удържи беше като детска игра.

— Наш, иди да доведеш охранителя. Казва се Бъч. — Стана й неприятно, че треперещият глас издаде примитивния й страх, който щеше да бъде безпогрешно разпознат и от двамата мъже.

— Това не е необходимо, нали? Искаш да свършиш в затвора ли? Защото, доколкото мога да преценя на пръв поглед, нещата вървят точно натам — отвърна с помирителен тон Наш, вдигна ръце като миротворец и пристъпи към тях.

Тали усети колебанието на Хийт, но той все още не я пускаше.

— Мамка му. Смотаният Наш Хоторн. — Смехът му беше като скърцане на ръждясала манивела, завъртяна за първи път след дългогодишно бездействие.

— Хийт. Отдавна не сме се виждали, а? — Докато продължаваше да се приближава, Наш звучеше така, сякаш ги представяха един на друг в църква.

— Чух, че си се върнал. Да не би с гаджето ми да сте стари приятели или нещо такова? — Най-последно ръцете му се разхлабиха. Тя го отблъсна и тръгна към другия.

— След това, на което станах свидетел, мисля, че по-скоро би предпочела да оглушее, отколкото да чуе да я наричаш свое гадже.

Едва когато се приближи на няколко крачки, забеляза гнева, който не си личеше нито в позата, нито в гласа, но придаваше непроницаемо изражение на лицето му. До този момент не й беше хрумвало, че между тях можеше да съществува някаква лична неприязън, но двамата бяха ходили по едно и също време на училище в Мисисипи.

— Добре ли си? — Устните му едва се раздвижиха, докато, без да отмести поглед от Хийт, свали очилата си и й ги подаде.

Тали кимна и ги взе автоматично. Той я избута назад и бързо скъси разстоянието между него и опонента си. Тя го улови за единия стегнат бицепс и се опита да го дръпне. Мъжът не помръдна.

— Наш, да си вървим, моля те.

— Тя иска да опитаме отново, така че ще ти бъда благодарен, ако веднага изчезнеш. — В гласа на Хийт кънтеше влудяваща самоувереност.

Другият изсумтя презрително, поклати глава и пристъпи още крачка напред.

— Съжалявам, приятел. Това няма да стане.

Хийт нанесе първия удар, но толкова бавно и трмаво, че Наш успя да се наведе. И отговори с добре премерен, труден за избягване юмрук в челото. От малката цепнатина върху веждата закапа кръв и се стече към очите на противника му. Но той беше добре подготвен и вместо да я избърше, се хвърли към него с крясък.

Блъсната назад, Тали изгуби равновесие и се приземи болезнено на задника и ръцете си. Очилата изхруцяха. Изправяйки се с усилие, тя повика Бъч, докато двамата мъже се търкаляха върху чакъла, неспособни да си нанесат удари.

Охранителят се приближи тичешком и веднага се зае да ги разтървава. Виковете му привлякоха още няколко от посетителите на бара, които най-после успяха да ги отдръпнат един от друг. Хийт се опитваше да се отскубне от ръцете им като диво животно, уловено в капан. Наш се освободи от хватката на Бъч и изтупа дрехите си от праха. Противникът му определено излизаше по-потърпевш от боя, но и той не се беше отървал без няколко синини. Единият страничен шев на тениската му беше разпран.

— Успокой се, Хийт, иначе ще ме принудиш да извикам полиция. За какво, по дяволите, беше това? — попита охранителят и се изплю встрани.

— Просто глупаво сбиване, Бъч. — Тя улови Наш за ръката малко над лакътя и го поведе към пътническата седалка на колата си. — Той ще се укроти веднага щом си тръгнем. Няма нужда да викаш ченгетата.

Мъжът не спори с нея, само отметна глава и насочи цялото си внимание към Хийт.

— Джипът ми е от другата страна — посочи с пръст над рамото си Наш. Гласът му беше дрезгав и напрегнат.

— Ще те докарам обратно по-късно. Точно сега трябва да се махнем оттук. Дай на Хийт време да се поохлади малко. А и ти имаш нужда някой да те почисти. — Гумите на колата се завъртяха върху чакъла, преди да поемат по асфалта.

— Очилата ми у теб ли са?

Едва сега осъзнала, че продължава да стиска парчетата в ръката си, тя му ги подаде с разтворена длан:

— Много съжалявам. Паднах върху тях.

Той ги взе с два пръста и се опита да ги сложи. Придържачката основа върху носа беше огъната, стъклата бяха едно върху друго, дръжките висяха отстрани до лицето. Драскотини закриваха едното око.

— Какво? Не изглеждам ли добре?

Смехът, породен от обзелото я облекчение, сякаш избликна от нея:

— Да не си полудял?

— Не, но съм почти сляп. Добре че караш ти, защото аз не виждам нищо. Къде отиваме?

— В апартамента ми, освен ако имаш нищо против.

— Всъщност имам. Предполагам, че той знае къде живееш. Може би е по-разумно да не оставаш там тази нощ. Хайде да отидем у нас.

На кръстовището, където трябваше да вземе решение, тя зави по моста към Мисисипи.

— Все още си при леля ти, нали?

Той кимна и внезапно го обзе ужас, сякаш беше смъртен от учител. Госпожица Леора гледаше на Тали като на мръсна, изплюта дъвка, залепнала за подметките на любимите ѝ обувки. Когато като дете тя живееше край реката, не можеше да си обясни презрението ѝ.

— А няма ли да ни засипе с въпроси или да се разстрои?

— Ще ѝ кажа, че ще си направим купон с преспиване заради доброто старо време. — Проблясък светлина от уличните лампи на Мейн стрийт освети усмивката му. Половината от горната устна беше подпухнала, а от няколкото драскотини на бузата се стичаше кръв.

Не намери сили да отвърне на закачката. Нещата можеха да бъдат и по-зле. Много по-зле. Вкопчи здраво ръце във волана и се загледа в пътя.

— Благодаря ти, Наш. Застъпи се за мен като... Нямам представа какво си е въобразил Хийт.

— Наистина ли искаше да се върнеш при него?

— Господи, не! — Категоричното отрицание отекна в купето на колата. След като беше препречил пътя на застрашаващата я опасност, не заслужаваше ли истината или поне част от нея? — Срецахме се около два месеца през пролетта, докато не осъзнах, че... — Прехапа долната си устна, без да знае какво да каже.

— Изглежда, не се е променил много през годините.

— Даже не знаех, че се познавате.

— След като взех две години за една, се озовахме в един и същи клас. — Той се загледа през прозореца и гласът му стана далечен и вял. Тъй като сама не обичаше да споделя лични преживявания, тя не го притисна повече.

Фаровете осветиха къщата на леля му Леора и ръцете ѝ се плъзнаха по кормилото. Малко хора плашеха Тали, но възрастната дама беше една от тях. Паркира и затвори вратата възможно най-тихо. Една разправия с нея щеше да сложи впечатляващ край на бездруго ужасната вечер.

Къщата беше тъмна, люлката на верандата се поклащаше от вечерния бриз, веригите скърцаха при всеки по-силен порив. Прокара ръце по крачолите на дънките си и остана до колата. Сигнал почти до средата на алеята, Наш се спря да я изчака.

Единствената друга възможност — да се прибере в апартамента си и да се опита да заспи в страх, че Хийт можеше да разбие вратата, отстъпи пред опасенията ѝ от упреците на старата жена. Заклучи колата и го настигна, но вместо да тръгнат към главния вход, той я поведе през странична вратичка в оградата към къщата за гости в далечния край на огромния двор на леля му.

Като намигване към класическата, натруфена архитектура на основната сграда строителят, който и да беше той, беше сигнал до крайности с пристройките. Дървени орнаменти във формата на раковини, изрязани сърца в капациите на прозорците, избеляла розова

боя върху облицовката на външните стени. На лунната светлина приличаше на магическа, огромна куклена къща.

Тя улови ръката му в своите, дръпна я, за да го накара да спре и попита шепнешком:

— Ти тук ли живееш?

— Така съм достатъчно близо до леля Леора, в случай че ѝ потрябвам и в същото време се радвам на някакво уединение. Добре че не се съмнявам в мъжествеността си, нали?

Очевидно нищо не можеше да развълнува този мъж и след събитията от тази вечер и драмата през последните няколко месеца тя оцени спокойната му самоувереност.

Очите ѝ бяха на нивото на разтегнатите му в усмивка устни и тя притисна гърди към стегнатите мускули на ръката му. Осъзнаваше женствеността си така, както не я бе усещала от много време.

Разрошената му кестенява коса се къдреше на тила, един кичур се спускаше над челото. Той я приглади назад, прокарайки пръсти чак до врата си. После кимна с брадичка към входната врата:

— Хайде. Главата ми ще се пръсне.

Дълбоко угризение сви стомаха ѝ не само заради инцидента от тази вечер, но и от страх, че вероятно го бе превърнала в мишена на Хийт в бъдеще.

— Толкова съм ти...

— Не го казвай. — Без да отблъсне ръката ѝ, Наш я поведе по трите стълби към тясната веранда и отвори незаклучената врата. Веднага щом влязоха, пусна резето и сложи веригата. — Той е психически неуравновесен, не ти. Освен това не ме помоли да се изправа в твоя защита. Просто когато те видях да излизаш с него... Не знам, изпитах странното чувство, че нещо не е наред.

— Надценяваш ме. Не ти ли хрумна, че може би неуравновесената съм аз?

Смехът му отекна между стените. Стълбището се намираще точно пред тях, докато отстрани през малка, оформена като арка врата проникваше мека светлина, прогонваща сенките в тясното антре.

— Впрочем защо се забави толкова дълго на паркинга? Тръгна си поне десет минути преди мен.

— Опитвах се да си поема въздух.

Странният му отговор беше забравен в мига, в който тя мина под арката и се озова в голямата, просторна стая. Кухнята изглеждаше като добавена впоследствие. Осемдесет процента от стените от пода до тавана бяха заети от рафтове с книги. Останалото пространство беше запълнено с лампи, канапе и няколко изглеждащи много удобни кресла.

Не беше виждала толкова много книги, освен в библиотеката. Бяха подредени на почти всички хоризонтални повърхности. Допълнителни томове бяха пъхнати върху стройните редици на лавиците. На близката до нея маса беше отворено луксозно издание с релефна кожена подвързия. Загледа се в заглавието с желанието богато украсените букви да се подредят правилно в главата ѝ. Ръкописните шрифтове винаги провокираха дислексията ѝ повече от напечатания текст. *Животът и епохата на Карл Велики*.

Наш изчезна в тясната кухня. Когато отиде при него, го завари да пие вода. На плотта имаше флакон с болкоуспокояващи таблетки. Той остави чашата в мивката.

— Мога ли да ти предложа нещо? Имам вода, портокалов сок, бира. Опасявам се, че нямам чай, освен ако не предпочиташ горещата му разновидност.

Тя ахна с престошена изненада:

— Да не би да ми казваш, че си изневерил на южняшките традиции и си минал на английски чай?

— Нямах избор. Убийственият поглед, който ми отправиха, когато за първи път попитах за студен чай, ме накара да поискам да се скрия под масата. Ледът там изобщо не се вписва в стандарта и се смята за кощунство да се разваля хубавата напитка с каквото и да било. — Усмихна ѝ се кратко и прокара върха на пръстите си по болезнено подутата кожа.

— Имаш ли аптечка или нещо такова? Легни, за да ти промия лицето.

— Трябва да има някъде в шкафа — посочи към напукана вратичка над мивката, преди да излезе.

Тали извади всичко, което смяташе, че може да ѝ потрябва, докато чакаше от крана да потече топла вода. Като се опитваше да не изпусне нищо, тя го последва. Наш се беше излегнал на канапето,

подпрял глава върху страничната облегалка с лице към тавана и затворени очи.

Остави аптечката върху купчина книги на пода и коленичи до него. Нали не беше заспал през тези няколко минути, които ѝ беше отнела подготовката? Без да бърза, тя се загледа в него.

Годините услужливо го бяха превърнали в зрял мъж, способен да накара и най-стегнатите бикини да се разпаднат. Той дори не си даваше сметка колко е привлекателен, което го правеше милион пъти по-секси.

Кичур кестенява коса се къдреше върху челото му. Тя стисна ръка в юмрук под брадата си в момент на нерешителност. Накрая се поддаде на изкушението и го отметна с върха на пръстите си. Но щом го докосна, у нея се надигна порив, който вече не можеше да овладее. Зарови ръце в гъстите тъмни къдрици. Той имаше нужда от подстригване, но Тали знаеше, че за него това стоеше на второ място след Карл Велики.

Допря топлата кърпа към червената болезнена драскотина на слепоочието му. Пръстите ѝ докоснаха меките, леко разтворени устни, преди да почисти мястото. Навлажни с език своите и мислите ѝ тръгнаха в опасна посока. Той беше просто стар приятел. Един стар приятел, който подклаждаше огън във вените ѝ.

Колко години минаха? Твърде много. Този мъж не ѝ беше чужд. Душата ѝ го познаваше и все пак... обграждащите ги отвсякъде книги сякаш я притискаха. Дватамата с Наш бяха съвсем различни. На нея ѝ трябваше поне една седмица и половин опаковка ибупрофен, за да прочете дори една от тях.

В паметта ѝ изплува отдавна забравен спомен. Наш я чакаше на колелото си в предния двор малко след като майка ѝ и баща ѝ бяха убити. По някакъв начин почувства, че щеше да дойде въпреки собствената си скръб. Казаните думи ѝ се губеха, но затова пък добре си спомняше прегръдката му. Тяхната последна прегръдка. Тогава не осъзнаваше какво означава смъртта на майка му и на родителите ѝ. Ако знаеше, щеше да го притисне по-плътено, по-силно. Нямахше да го пусне да си отиде. Наш олицетворяваше последните остатъци от щастливото ѝ детство.

Въпреки годините, разстоянието и скръбта, тя не беше забравила.

[1] *Auld Lang Syne* — стихотворение от Робърт Бърнс, превърнато в песен, построена върху мелодия на традиционна народна песен. В англоезичните страни се пее при изпращане на старата година. Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Почувствал отдръпването ѝ, Наш отвори очи. Нежните ръце в косата и върху лицето му го накараха да поиска да направи някои глупави неща. Като да я притегли към себе си и да я целуне. Безумие.

Погледът ѝ се отклони, зелените очи се замъглиха. Прехапа долната си устна и се зарови в аптечката. Плитката падна върху рамото ѝ, върхът погали гърдите. Езикът на тялото ѝ контрастираше ярко със самоуверената, независима жена в бара. Коя беше истинската Талула? Или пък беше прекалено сложна, за да бъде класифицирана толкова лесно?

— Помниш ли как те помолих да избягаш с мен? — Не беше сигурен какво го подтикна да зададе този въпрос, знаейки, че ровенето в спомените щеше да бъде болезнено.

Тали застина за момент, преди да намокри парче памук с кислородна вода.

— Помня. — При първия допир на тампона той потръпна. Тя отметна косата му и попи драскотините, като упорито отбягваше погледа му. — След като се премести на другия бряг на реката, си помислих да стегна една чанта багаж и да дойда да те попитам дали предложението ти е все още в сила. — Нямаше намек за смях или закачка, който да смекчи сериозното ѝ лице или суровия тон.

— Щях да тръгна с теб. Тогава тук беше ужасно. — Определено омаловажаваше преживяванията си. Самотата го смазваше. Въпреки че не беше най-нормалното дете в началното училище на Котънблум, Луизиана, Тали беше най-добрата му приятелка и правеше нещата поносими за него. Докато в прогимназията откъм страната на Мисисипи получи официален статут на идиот и Хийт и компанията му го превърнаха в изгнаник, което още по-силно го гласна към книгите.

— О, Наш. — Най-после се осмели да срещне погледа му. — И при мен всичко се обърка.

Той чакаше с надеждата, че ще продължи, но Тали каза само:

— Искаш ли лепенка или не?

— Ще мина без нея.

Тя се зае да подрежда аптечката.

— Съжалявам, че те натоварих с проблемите си. Сигурна съм, че да се забъркаш с моя бивш и най-вероятно луд приятел не беше сред приоритетите ти. Готова съм да се обзаложа, че вече ти се иска да си беше останал вкъщи тази вечер.

Като се имаше предвид, че именно неприятната случка я доведе в дома му тази нощ, Наш не би се отказал от нито един момент от вечерта. Дори от почти парализиращия страх, обзел го в мига, в който разбра, че мъжът, повлякъл я навън, беше самият Хийт Парсънс.

Внезапно се почувства отново на дванайсет в съблекалнята на физкултурния салон, принуден да се преоблича пред всички. Костеливите му гърди и възлести колене стърчаха пред морето от момчета, в които се надигаха първите вълни на тестостерон.

Повечето от децата го пренебрегваха и това беше добре, но Хийт, който беше започнал да се бръсне още в шести клас, изпитваше удоволствие да го заключва в гардеробите, да го рита и да крие дрехите му. В присъствието на учителите тормозът се ограничаваше до подхвърлени шепнешком подигравки или тайно спъване.

Не че Хийт го беше уплашил физически, но предишният, по-млад и отритнат Наш не се беше отърсил от предишния си страх. Мразеше това чувство. И нямаше нужда Тали да разбира за него.

— Радвам се, че бях там и имах възможност да ти помогна — отвърна простичко.

Тя въздъхна, кимна и изчезна с аптечката в кухнята. Когато се върна, застана в средата на стаята и се залюля на пети, сякаш се канеше да държи реч:

— И така... — После изстреля следващите думи на един дъх: — Искаш ли тази нощ да спя на дивана?

Тали не беше амазонка, но и не беше дребна, така че трябваше доста да се свие, за да се смести на тясното канапе.

— Имам и легло на таванския етаж. — Тя се вцепени и запристъпва нервно от крак на крак, но преди да успее да се извини, той се изправи. — Двойно е. Достатъчно голямо за двамата. Нямам нищо против да издигнеш стена от възглавници по средата, ако се притесняваш, че случайно може да ме докоснеш и да хванеш въшки.

Гласът му беше ведър и закачлив. Откакто намери мястото си в академичните среди, болката от преживения тормоз изчезна. В неговия свят го ценяха точно заради онова, което в детството му го превърна в обект на подигравки.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че Хийт отпадна от университета и така и не го завърши. — Тя наклони глава, видяла по някакъв начин зад шегата му малкото момче, което беше плакало, преди да заспи, повече пъти, отколкото можеше да преброи.

— Трябва да съм много дребнав, за да злорадствам — отвърна с половинчата усмивка той и устните му потръпнаха от болка. — Но очевидно съм ужасно дребнав.

Тя се разсмя и докато наблюдаваше как лицето ѝ се разведри, Наш се запита кога и какво я превърна в сериозна и затворена в себе си жена. Дали мъже като Хийт бяха причината, или се беше случило много преди това?

Въпреки че се бе преместил само на другия бряг на реката, на няколко километра по права линия, след смъртта на майка си сякаш се озова в съвсем друг свят. Новините стигаха до него единствено от местния вестник и от подслушаните разговори на „юрганения“ кръг на леля му.

— Готова ли си за леглото? — Въпреки че беше по-рано, отколкото си лягаше обикновено, при пулсиращата болка в слепоочието мисълта да се отпусне в тъмната спалня върху хладните чаршафи му се струваше неустоима.

— Предполагам. Сигурен ли си, че леля ти няма да получи удар, като види колата ми пред къщата? Дали да не я преместя на улицата?

— Аз приближавам трийсетте. Обичам и уважавам леля си, но ако фактът, че вода жена вкъщи, засяда в гърлото ѝ, честно казано... нямам нищо против да се задави.

— Наш Хоторн, ти, старо куче. — Тонът ѝ беше закачлив и му напомни за часовете, прекарани заедно под върбата, когато се смееха и разговаряха за всичко и за нищо.

Той сграбчи ръката ѝ, все едно бяха още деца и я дръпна към стълбището. Наред с отрупаните с книги рафтове таванът беше любимото му място в къщата. Беше с изглед към задния двор и капандурите осигуряваха панорамна гледка към звездите през ясните

нощи. Още по-приятно беше през дъждовните, когато водните струи върху стъклата му действаха приспивно и успокоително.

Спалнята не беше в катастрофално състояние, но няколко чекмеджета зееха отворени, в ъгъла имаше купчина мръсни дрехи, върху нощното шкафче бяха натрупани безразборно книги, а завивките бяха оправени само наполовина. Той затвори скрина и срита една мръсна риза под леглото.

— Извинявай за бъркотията. Не бях планирал да водя никого тук тази вечер.

— Радвам се да го чуя — измърмори Тали, но той не може да разгадае тона ѝ. И вече по-високо го попита: — Предполагам, ще мога да отскоча до банята? Мразя да си лягам вмирисана на цигари от бара.

— Давай. — Събра набързо кърпа, хавлия и добави към тях своя стара тениска, в случай че искаше да си облече нещо чисто за през нощта. — Мисля, че има неизползвана четка за зъби в аптечката. Ако ти потрябва нещо, викай.

Тя изчезна по коридора и скоро до него стигна шумът на течаща вода. След като смъкна обувките и чорапите си, той крачи няколко минути бос, преди да се отпусне на възглавницата с книга в ръка. Извади от нощното шкафче резервните очила.

Водата спря и Наш не може да си спомни нито дума от прочетеното. Лежеше, втренчил поглед във вратата на банята. Накрая Тали се появи и той скочи от леглото. Дългата ѝ тъмна коса, все още влажна, се спускаше до средата на гърба. Лицето, почистено от размазания грим, беше поруменяло и беше облякла тениската му с огромна емблема на Супермен отпред. Момичето мечта за всеки комикс маниак.

— Благодаря за ризата. — Тя повдигна рамене и дрехата се свлече на една страна, разкривайки извивката на рамото ѝ. Не се виждаше презрамка на сутиен.

— Няма проблем. Сега е мой ред. — Тръгна към банята, набивайки болезнено пети при всяка крачка. Затвори вратата и се облегна на нея.

Взе си набързо душ, размишлявайки дали не беше добре да мастурбира, преди да се присъедини към нея в леглото. Вероятно се дължеше на жегата, но подозираше, че причината бяха Тали и онази

тениска. По-скоро, че си я представяше без нея. Колко ли щеше да се изуми, ако забележеше, че отчаяно, смущаващо силно я желае?

В крайна сметка пусна студената вода и остана под струята, докато отново си върна контрола над нещата. Нахлузи чифт чисти боксерки, въпреки че обикновено спеше гол. С надеждата, че е угасила осветлението и се е обърнала с гръб към вратата, той се измъкна от банята. Но нямаше този късмет.

Тя лежеше, подпряна на възглавницата в далечния край на леглото, подпъкнала чаршафа под мишниците си. Широко отворените ѝ очи обходиха тялото му, разбивайки на пух и прах ефекта от студения душ. Кръвта му закипя и той побърза да угаси лампата и да се пъхне под завивката, надявайки се, че не е опянал палатка.

Преплете пръсти под главата си и изпусна тиха въздишка. Нощта беше ясна и звездите мъждукаха през капандурата. Изглеждаха по-близки и по-ярки от всякога. Сблъсъкът с Хийт нямаше нищо общо с остатъка от адреналин, напрягащ тялото му. Пулсиращата енергия се дължеше на присъствието на Талула Форнет в собственото му легло. Очевидно беше без значение, че едва ли нещо щеше да се случи.

Мълчанието се проточи дълго, достатъчно дълго, за да си помисли, че е заспала. Мускулите му се отпуснаха, въпреки че съзнанието му продължаваше да работи трескаво. Когато тя се размърда до него, обърна глава към нея. Присвила колене и пъхнала длани под бузата си, Тали се взираше в него.

— Веднъж дойдох тук, когато бяхме на около дванайсет. Беше през ноември, точно след Деня на благодарността. През цялото време карах колелото си в студа. Почти не усещах пръстите си. — Колебанието правеше гласа ѝ по-младежки и не толкова уверен.

— Не знаех. А къде съм бил аз?

— Тук, струва ми се. Но леля ти отвори вратата. Майка ми ме научи да бъда любезна и да се представям. Но никога няма да забравя как ме изгледа госпожица Леора.

Същият защитен импулс, който го накара да се втурне през паркинга, сега го подтикна да се надигне. Обърна се на една страна и се подпря на ръката си, без да обръща внимание на парещата болка от пресните драскотини:

— Как така?

— Все едно бях отрепка. Сякаш бедността беше нещо, което може да прихване само като диша един и същи въздух с мен. Каза ми да се махам и никога повече да не се връщам. И добави, че си щастлив и не искаш повече да дружиш с мен. — При последните думи гласът ѝ заглъхна.

Дробовете му се изпразниха и отчаяно се нуждаеха от въздух, но не от типичния пристъп на астма, а заради отразената болка. Гневът от своеволието на леля му бавно се разгаряше. Не знаеше дали Тали има нужда или иска утеха, но преди да си даде време да помисли, загрубелите му пръсти се плъзнаха по гладката кожа към косата ѝ.

— Никога не съм ѝ казвал подобно нещо. Знаеш го, нали? Липсваше ми повече, отколкото бих могъл да ти опиша. Ти беше единственият ми приятел, а те загубих само с едно мигване. — Пръстите му се свиха в юмрук в копринените кичури, сякаш като я държеше физически сега, можеше да пренапише историята им.

Моментът отмина. Никой от двамата не помръдна. Сенките бяха прекалено плътни, за да може да види очите ѝ, но всички от семейство Форнет имаха способност да виждат в тъмнината, включително Тали. Каквото и да беше забелязала в изражението му, я накара да се примъкне към него. Прегърна го силно и зарови лице в извивката на врата му.

Едната му ръка остана заровена в косата ѝ, но с другата отвърна на ласката, вдишвайки дълбоко аромата ѝ. Неговият шампоан миришеше различно върху кожата ѝ, някак по-женствено и почувствено. Меките длани се плъзнаха по гърба му. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Той потръпна, но не от студ. Пусна я и легна по гръб, преди да беше успяла да забележи силната му възбуда. Този не толкова малък проблем възникна само за две секунди. Може би вместо емблемата на Супермен, на тениската му трябваше да има щампа на светкавица.

Тя допря рамо до неговото, вдигнала чаршафа до брадичката си.

— Защо леля ти ме мрази? Защото съм блатен плъх?

Пренебрежението, с което изрече прякора, даван на всеки, роден на луизианския бряг на реката, го изненада. Като деца се гордееха, че са блатни плъхове.

— Ако имаме предвид, че майка ми — нейната сестра, се е омъжила за един от тях и аз също съм такъв, както и повечето от

дамите, с които клюкарства, не мисля, че е заради това.

— В такъв случай мрази лично мен. Какво съм ѝ направила?

Наш не знаеше какво да ѝ отговори, защото леля му винаги бе показвала открита неприязън към Тали. Всъщност споменаването на когото и да било от семейство Форнет предизвикваше кисело изражение на лицето ѝ. Неодобрителните ѝ погледи, когато бе плувал нагоре по реката при всяка възможност, изобщо не го бяха притеснявали като дете, но сега, след като знаеше, че тя беше забила последния клин в отношенията им, се чувстваше неловко.

— Вече има ли някакво значение? Ние пораснахме и не ни е нужно ничие разрешение да бъдем приятели.

Тя се засмя.

— Предполагам. Но леля ти може да ме накара да се почувствам така, сякаш отново съм на десет и ме е хванала да правя нещо нередно.

— Като да пиеш неподсладен горещ чай?

Тишината продължи само секунда, преди смехът ѝ да изпълни стаята:

— Това е светотатство, Наш Хоторн.

— Шотландия ме превърна в езичник. Все пак така и не се научих да ям херинга и черен пудинг на закуска. Мога да ям царевична каша всеки ден от седмицата.

— Аз пък не мога да я понасям. — Тали издаде звук, сякаш се давеше. Макар и детински, жестът ѝ му помогна да научи нещо ново за нея. Колко още не знаеше и колко се бяха променили? Преди да успее да състави списъка от въпросите си, тя го изпревари: — Как се забавляваше, след като леля ти те доведе тук?

— Четях. Много. Вероятно повече, отколкото беше здравословно. И се запалих още по-силно по комиксите. Никое от децата на улицата не искаше да играе с мен, затова често се разхождах край реката.

— Доста далече оттук.

— Това беше моята форма на бунт. Една събота отидох толкова нагоре по течението, че се стъмни, преди да успея да стигна до пътя към града. Докара ме шериф Томасън. Наказаха ме да не излизам цели два месеца. Не че имаше особено значение, защото и бездруго нямаше къде да ходя, освен на училище. Струва ми се, че това беше най-вълнуващото ми преживяване. А ти?

— Какво аз?

— Какви проблеми си създавала?

— Не съм сигурна, че искам да ти ги разкажа.

— Господи, нямаш друг избор. Иначе ще си измисля някакви налудничави истории.

— Какви например? — засмя се тя.

— Чакай да помисля... Избягала си от къщи и си се присъединила към пътуваща труппа клоуни през лятото. Опитала си да научиш номерата им, но така и не си успяла да направиш нещо повече от куче от балон. И си се прибрала у дома отчаяна, че мечтата на живота ти да станеш циркова артистка е пропаднала.

Смехът ѝ разтресе матрака.

— Това е нелепо.

— Не ми стига въображение да си представя всичко, което си правила, така че давай, изплюй камъчето. — Той зачака. Моментът имаше много по-голямо значение от историите, които можеше да му разкаже. Жаждата да научи всичко за нея го порази.

Докато си играеше с ръба на чаршафа, смехът ѝ заглъхна.

— Обичайните за един тийнейджър неща, предполагам. Престанах да бъда доброто момиче и започнах да излизам с неподходящи хора. От онези, които редовно бягат от училище, за да пият и да пушат трева. Кейд беше строг, но работеше на смени. Нямахме никакъв проблем да се измъквам. Докато най-последно намерих нещо, в което съм добра.

Въпреки опита да говори шеговито, в думите ѝ се прокрадна горчивина. Представи си я как се катери на задния прозорец и скача в храстите, растящи около къщата ѝ.

— А пък аз винаги съм мислил за теб като за кралица на красотата или нещо такова. С короната и всичко останало.

Тя се засмя кратко.

— Футболните мачове и конкурсите за красота не ме интересуваха.

— А балът? Отиде ли?

— Поканиха ме.

— Но?

— Нямахме пари за рокля, прическа и цялата суматоха, затова с още едно момиче изпихме няколко бири, които измъкнахме от баща ѝ,

и гледахме стари филми. А ти? Ходи ли на твоя?

Наш изсумтя:

— Ами, аз бях шестнайсетгодишен абитуриент, който още не беше прехвърлил пубертета. Бях с няколко сантиметра по-нисък от повечето момичета, гласът ми все още мутиреше, а лицето ми можеше да бъде използвано успешно като реклама за препарати против акне. Въпреки всичко това някак си успях да събера достатъчно кураж и да поканя главната мажоретка да ми бъде дама.

Тя се задъха едновременно от изненада и смях, обърна се към него и подпря главата си с ръка.

— И какво ти отговори момичето?

— „Не“. Струва ми се, че беше по-скоро: „По дяволите, не!“. След като престана да се смее, естествено.

— Трябва да е било много унижително.

— Малко. — Огромно омаловажаване. Наложих му се да се преструва на болен следващите три дни. Но се опита да продължи не принудено: — Не съжалявам, нали така?

— Не мога да кажа *това* за себе си.

— Ти за какво съжаляваш?

— Задето правех неща, които биха вгорчили още повече живота на Кейд, ако ме бяха хванали, но въпреки това ги върших.

— Какви неща?

— Не подминавах нито едно предизвикателство. Пиех алкохол, пуших трева, бягах от училище. Веднъж се изкачих на водната кула от тази страна на реката и я изрисувах с графити.

— А, това си го спомням. Всички си мислеха, че са го направили някакви малки гамени.

— Не. Аз бях. — Независимо дали изпитваше угризения или не, нямаше как да не долови нотката на гордост в гласа ѝ.

— Какво друго?

— Откраднах кола.

— На колко години беше? — Той се привдигна на лакти и я погледна в лицето.

— На петнайсет. Една от дамите от „Юрганените пчели“ остави ключовете в огромния си буик. Минах през половината квартал по Ривър стрийт в съботния следобед. Стори ми се, че чух сирени,

паркирах до бордюра и избягах. Бях толкова уплашена, че едва не се подмокрих.

— За това не съм чувал.

Кикотът ѝ премина в смях.

— Точно затова беше толкова смешно. Заради госпожа Кендис. Тя се взира в празното място известно време, после пробяга половината квартал, качи се в колата и потегли. Сигурна съм, че си е помислила, че просто е забравила къде я е оставила.

Той също се разсмя, но в смяха му се прокрадна меланхолия. Дългата ѝ черна коса се спускаше по раменете и се стелеше върху леглото. Ръцете го сърбяха да я докосне отново.

— Имам чувството, че съм пропуснал някои важни ритуали на прехода или нещо подобно.

— Ако искаш, можем да нахлуем на следващото гимназиално бирено парти — пошегува се Тали.

— Ха-ха.

— Тогава можеш да изпиеш по бира с няколко футболисти от колежа или нещо такова — продължи да го дразни тя. — Впрочем защо да не изживееш отново младостта си?

— Закъснял съм с цяло десетилетие за това.

— За бирено парти в гимназията, да. Но можем да подивеем малко. Да правим неща, които ни плашат. Може да се окаже забавно.

— Какви например? — Не беше сигурен, че му харесва накъде го водеше тя, но знаеше, че въпреки това щеше да я последва.

— Да се качим на водната кула, да се спуснем по реката с охладител за бира, да не се приберем цяла нощ, да откраднем кола.

— Аз съм преподавател, а ти имаш собствен бизнес. Ако ни хванат... — Той поклати глава.

— Е, можем да пропуснем кражбата на автомобил, ако предпочиташ. — Смяхът в гласа ѝ му напомни за предишната Тали.

Неясните сенки му пречеха да разчете изражението ѝ. Сериозно ли говореше, или просто го дразнеше? Нахвърляйки набързо списъка на плюсовете и минусите в главата си, стигна до извода, че минусите надделяваха, но всеки един плюс му осигуряваше повече време, прекарано с нея.

— Плувала ли си някога гола? — попита той и се заслуша в шумното ѝ вдишване и издишване.

— Веднъж или два пъти. Преди много време в една далечна, много далечна галактика. А ти?

Шеговитата ѝ препратка към *Междузвездни войни* сигурно щеше да го развесели, ако не си представяше как водата се стича по голото ѝ тяло.

— Не. Но ми се иска. — И внезапно го пожела отчаяно. Стига да беше с нея. Нямахше намерение да ѝ даде възможност да му каже, че се е пошегувала. — Е, какво ще кажеш? И двамата си съставяме списък на всичко, което не сме имали възможност да направим. После ги обединяваме.

— Аз нямам какво да включа в моя — предпазливо отвърна тя. — Мислех, че говорим за теб.

— О, я стига. Измисли поне две неща, за да не се чувствам като абсолютен смотаняк. Не си ходила на училищните танци, нали?

— Господи, Наш. Ти си точно обратното на смотаняк. Имаш докторска степен, за бога. А аз едва взех диплома за средно образование. Ако трябва да се сравняваме, смотанячката съм аз. — В рязък контраст с външния вид на лошо момиче, в гласа ѝ се прокрадна болезнена уязвимост.

Тази ѝ страна взриви здравия му разум и докосна собствената му неувереност. Неспособен да се въздържи, той улови с пръсти кичура,пускащ се върху рамото ѝ.

— Ти си истински гений с числата. Дори си ми помагала няколко пъти, ако не ме лъже паметта.

Тали се облегна назад и косата ѝ се изплъзна от ръката му като коприна.

— Не съм никакъв гений. Понякога се питах дали не съм осиновена или нещо такова.

Наш отпусна глава върху възглавницата, но все така обърнат на една страна към нея. Протегна се и приближи с пръст лицето ѝ към своето.

— Не се подценявай, Талула.

Тали хвана ръката му, вплете пръсти в неговите и я отпусна на чаршафа между тях. Никой от двамата не заговори, но той не откъсна поглед от нея, докато очите ѝ се затвориха и дишането ѝ се задълбочи, преди сам да се предаде на съня.

Мъж с разрошена коса и кафяви очи плъзгаше устни по голото ѝ тяло и се наместваше между бедрата ѝ. Тя се опита да разтвори широко крака, за да му осигури по-добър достъп.

Но крайниците ѝ сякаш бяха попаднали в капан. От ярката слънчева светлина под клепачите ѝ танцуваха звезди. Дали не беше заспала навън? Къде изчезна мистериозният ѝ любовник? Насили се, отвори очи и примигна няколко пъти, за да прогони мъглата на съня.

В полезрението ѝ попадна купчина небрежно нахвърляни комикси върху нощното шкафче. Прашинки си играеха в слънчевите лъчи, проникващи през стъклата на капандурата. Спомените ѝ постепенно се завръщаха. Намираше се в спалнята на Наш. Главата ѝ лежеше на едната му ръка, другата беше преметната през кръста ѝ. Тежкият му, космат крак я обграждаше като клетка. Мили боже, те се бяха гушкали. И което беше още по-тревожно, именно той се оказа мъжът от мокрия ѝ сън.

Дъхът ѝ секна. Не можеше да отрече, че Наш се беше превърнал в красив мъж и когато се появи откъм банята без нищо, освен чифт боксерки, всичките ѝ дамски части изтръпнаха.

Но той беше пълна противоположност на онези, с които обикновено излизаше. За начало, беше интелигентен, наистина интелигентен. И после, много мил. Изумително мил. Като рицар. Може би се дължеше на нещо, придобито докато е изучавал средновековната история, или пък причината се коренеше в южняшките му гени, приспособили се да живеят в постоянната влага.

Начинът, по който снощи се втурна да я измъкне от Хийт, я накара да пожелае да се хвърли в прегръдките му. А настойчивата му покана да я отведе в дома си, за да е сигурен, че е в безопасност, я трогна дълбоко.

Но това беше *Наш*. Най-добрият ѝ приятел. Докато престана да бъде такъв.

Колко ли беше часът? Птичките чуруликаха и се зовяха едни други. В такъв случай сигурно все още беше рано. Щеше да стане и да си тръгне, но нямаше къде да ходи до обяд. Този ден беше ред на заместника ѝ Рийд Гарисън да отвори залата. Широките мъжки гърди се движеха зад гърба ѝ с дълбоки, бавни вдишвания. Ако се отместеше,

той щеше да се събуди и моментът щеше да отлети. Още няколко минути нямаше да навредят.

Ръката му се плъзна по леглото до нея. Като деца винаги се държаха за ръце, докато газеха в реката. Тя го наблюдаваше как лови жаби и залага капани за зайци. Пръстите му бяха малки, но сръчни.

Сега тези ръце бяха големи, с широки длани и дълги пръсти. Изглеждаха ѝ съвсем непознати. Улови я предпазливо, за да не го събуди и я повдигна няколко сантиметра. Белезникав белег се спускаше от месестата част на палеца към основата на показалеца му.

Ръждясала рибарска кукичка го нарани, докато газеше за раци из тинята. Кръвта рухна и тя се развика толкова ужасено, че и двамата ѝ родители притичаха уплашени. Майка ѝ притисна кърпата за съдове върху раната, докато баща ѝ се обади в дома на Наш. По онова време майка му вече беше болна. Леля му Леора се грижеше за нея през повечето време, докато баща му работеше на нефтената платформа.

Татко ѝ го откара в болницата със стария им пикап, а тя седеше на средната седалка, държеше здравата му ръка и го увещаваше да не умира. По-късно десетте шева и инжекцията против тетанус даваха на Наш повод да се перчи гордо с бойния си белег, но беше стискал силно ръката ѝ, докато чакаха лекаря.

— Добро утро. Радвам се, че снощи не ни откриха никакви разярени бивши приятели. — Сънливият му, дрезгав глас я стресна и тя се обърна да погледне лицето му, но без да пуска широката длан.

Кафявите очи бяха полуотворени, косата още по-разрошена, отколкото предишната вечер. И... да, определено нещо твърдо се търкаше в бедрото ѝ. Тялото ѝ не разпозна Наш като табу и откликна подобаващо. Зърната ѝ се втвърдиха и се опасяваше, че ако погледне надолу, за да се увери в очевидното, само щеше да привлече вниманието му към неприличната ѝ реакция. Поне нямаше начин да знае за влажните ѝ бикини вследствие на мокрия сън, в който участваше и той. Всичко в нея се бунтуваше.

Ръката му потръпна, преди пръстите да се вплетат в нейните.

— Никога няма да забравя колко мили бяха родителите ти през онзи ден. Майка ти ни беше направила сладолед, докато е чакала да се върнем.

Въпреки че си бяха отишли преди много години, останалата празнина понякога се отваряше и я поглъщаше. Тя кимна, проклинайки

заседналите в гърлото ѝ сълзи. Никога не говореше за тях. Дори с братята си, ако можеше да го избегне. При всяко споменаване бързаше да смени темата.

— Все още ми липсват. — Изненадата от изреченото ѝ помогна да даде воля на емоциите си: — Понякога толкова полудявам, че трябва да отворя залата, за да излея гнева си върху някоя от боксовите круши.

— Аз също тъгувам за мама. Или по-скоро за представата си за майка. Имаше много неща, които беше прекалено болна да върши.

Без да пуска ръката му, тя обърна лице към неговото. И видя там разбиране, което запълни празнината. Той наистина разбираше. Не декламираше банални, утешителни думи.

В присъствието на Наш се чувстваше разголена и естествена и в същото време защитена. Обзеха я противоречиви чувства. Надигна се и спусна крака отстрани на леглото. По-далече. Трябваше да се махне, за да премисли нещата.

— Време е да тръгвам. Благодаря ти, че ме приюти тази нощ. — Грабна вмирисаните на цигари дънки и ги нахлузи припряно. Да пъхне босите си крака в кожените ботуши се оказа по-сериозно предизвикателство.

Той приседна и се протегна. Прокраднал се през прозореца слънчев лъч подчерта стегнатите мускули. Косми с един нюанс потъмни от косата покриваха гърдите му и погледът ѝ проследи ивицата, изчезваща под ластика на боксерките. И го сведе бързо към онова, което едва се прикриваше. След като завърза връзките на ботушите непохватно като дете от детска градина, Тали се изправи бързо, неспособна да откъсне очи от издутината в бельото му.

От гърлото ѝ се изтръгна нечленоразделен звук. Той изруга тихо, грабна една възглавница, постави я пред слабините си и се обърна с гръб към вратата на банята. Гъста червенина плъзна от врата към лицето му. Нейното тяло също излъчваше топлина. Срам имаше, да, но едновременно с това и нещо друго. Нещо, което пораждаше у нея желание да измъкне възглавницата от ръцете му и да падне на колене.

— Съжалявам. Сутрин... красива жена в леглото ми... предполагам, природата надделява над разума. — Дрезгавият от съня сексапилен глас само още повече усложни нещата.

— Разбрах. Не е... голяма работа. — Едва не се задави от неволната грешка, излязла от устата ѝ. *Беше* голяма работа, много голяма, вероятно дори неестествено огромна. Грабна ризата, с която беше дошла предишната вечер и като я притискаше към гърдите си, за да скрие втвърдените зърна, заотстъпва заднешком към стълбището. — Трябва да отида в залата. Ще се видим скоро.

Втурна се надолу по стълбите, оплете се в хлабаво завързаните връзки и се препъна на последните няколко стъпала. Не съвсем гладко оттегляне. Изтича през мократа трева в задния двор и излезе през страничната врата. Мъж на средна възраст, който правеше сутрешния си крос я проследи с поглед, но с изключение на него улиците и тротоарите бяха пуси. Защо се чувстваше виновна? Нищо особено не се случи, освен няколко докосвания на ръцете и невинни прегръдки.

Но бог да ѝ е на помощ, беше сънувала, че прави някои неща с Наш и той върши същото с нея. Неприлични, мръсни неща. Такива, които успяваше да държи заключени дълбоко в подсъзнанието си, докато не видя издутината в бельото му. И нейните неприлични, мръсни мисли станаха още по-неприлични и по-мръсни.

Порови за ключовете в чантата си, отключи практичния седан с четири врати и се настани зад волана. Въпреки ранния час на деня, топлината беше проникнала в купето и я принуди да включи климатика. Наистина ли я мислеше за красива? Погледът в огледалото за обратно виждане показва жена с разрошена коса, без грим и пълни с шок широко отворени очи.

Спря пред блока си и огледа предпазливо паркинга, преди да излезе от колата. Никакви следи от Хийт, нито налудничави съобщения на телефона ѝ. Липсата на опит за контакт би трябвало да успокои нервите, но вместо това безпокойството ѝ още повече се засили. Влезе в апартамента и заключи вратата. Навсякъде беше тихо. Усещането за сигурност най-последно разхлаби напрежението в мускулите на раменете ѝ. Хвърли нещата си на дивана, срита настрани ботушите и се отправи към спалнята.

Улови отражението си в голямото огледало. Огромната емблема на Супермен върху чуждата тениска я накара да се усмихне. Той все още харесваше комиксите и супергероите. В крайна сметка дълбоко в себе си не беше много по-различен от онзи Наш от спомените ѝ. По-скоро промяната във външността му създаваше кашата в главата ѝ.

След като облече спортен екип и изпи чаша сок от пресни плодове с мляко за закуска, се озова отново в колата си на път към залата. Отпред беше паркиран старият пикап на баща ѝ. След като се върна, Кейд го присвои за собствена употреба. Всеки път, когато го видеше, сърцето ѝ подскачаше, сякаш се връщаше назад във времето, преди пиян шофьор да убие родителите ѝ. И все пак фактът, че именно по-големият ѝ брат караше червено-сивия додж, затваряше кръга.

Влезе и завари братята си да се потят на силовите пейки, където Сойер помагаше на Кейд. Подреди нещата си, без да им обръща внимание. Рийд ѝ махна с ръка от дъното на помещението и продължи да мете. Тя извади от чекмеджето на бюрото лаптопа си и включи счетоводната програма.

Колоните и редовете с цифри подеждяха като балсам върху опънатите ѝ нерви. Числата никога не я затрудняваха като думите. Разбираше ги без усилие. През следващия половин час поздравяваше посетителите и нанасяше в таблици текущите разходи и приходи. Планът ѝ за разрастване на бизнеса напредваше бързо. И все пак от закупуването на допълнителни уреди я деляха месеци. Тя въздъхна.

— Знаеш, че ще ти заема парите. По дяволите, направо ще ти ги дам. — Гласът на Кейд изкълбна над рамото ѝ и я накара да подскочи и да изтрие цяла колона с едно натискане на мишката. Слава богу, че имаше бутон за отмяна на операцията. Ако и в живота имаше такъв, щеше да премахне Хийт от живота и спомените си.

— Направи достатъчно, като ми помогна да разработя това място. Не искам да завися от по-големия си брат до края на дните си.

— Няма нищо такова. Естествено е в семейството да си помагаме. Успехите ти ме правят щастлив. Всъщност ще ми направиш услуга, като вземеш парите — повиши въпросително тон той.

— Добър опит. — Тали се завъртя на стола с лице към него. Той изтри потта от челото си. Да се взира в очите му беше като да се гледа в огледало. Със Сойер беше много по-лесно, но само защото бяха твърде различни. Докато с Кейд си приличаха толкова много, че от време на време се деряха като шкурки, но въпреки това той я разбираше по-добре от всеки друг. — Ако до пролетта не успея да се справя с числата, може да се възползвам от предложението, в случай че все още е на масата.

— Направо ще го закова за нея. — Наведе се, целуна я по бузата и подпря бедро на плота. Сияещата му усмивка сякаш го освети отвътре. Тя само поклати глава.

Промяната в него през последния месец, откакто се беше върнал у дома, беше истинско чудо. Основна заслуга за това имаше най-добрата ѝ приятелка Монро, но самият Кейд положи огромни усилия да заглади отношенията с брат си и сестра си.

Някъде по средата на пътя той загърби негодуванието си срещу Котънблум, както змия захвърля старата си кожа и стана отново предишният ведър, щастлив и изпълнен с оптимизъм Кейд. Колкото и да се радваше, че се прибра и си намери някого, щастието му я караше да осъзнае още по-ясно провала в собствения си личен живот.

Сойер се приближи към тях с праметната през врата кърпа и тениска с отрязани ръкави. Изсветлелите му от слънцето руси кичури и примигващи очи бяха в рязък контраст с тъмните коси на Тали и Кейд.

— Как е любимата ми сестра? — Обви влажната си ръка около раменете ѝ и притисна лицето ѝ под мишницата си. Тя го сръга с лакът в ребрата. Той извика и я пусна.

— Такова си дете.

Той се засмя, отдръпна се и застана до брат си, с когото си размениха многозначителни погледи. Усещане за очакване я накара да застане нащрек. Дали вече не бяха чули за снощния скандал в бара?

— Двамата с Кейд обсъдихме няколко идеи за фестивала. Какво повече можем да предложим от „снобите“? — Сойер прехапа долната си устна и се загледа в обкования с метални ланси таван.

Тя се облегна на стола и отпусна рамене. Не знаеха нищо за Хийт. Още по-малко пък за Наш.

— И до какъв извод стигнахте? — Облекчението я накара да звучи по-ентусиазирана, отколкото възнамеряваше. В никакъв случай не искаше да бъде въввлечена в „Междузвездни войни III“.

Кейд посочи с две ръце пространството около тях.

— Това място.

Погледът ѝ се луташе между братята ѝ.

— Те също имат фитнес зали.

— Но не като твоята. Не и такава, в която тренират професионални борци — възрази Сойер.

Една от причините да наеме Рийд беше опитът му в ММА боевете. Беше се изкачил в ранглистата на професионалистите, докато тежка контузия не го принуди да се откаже. Сега залата ѝ привличаше момчета и мъже, които мечтаеха да им се плаща да се бият и да побеждават.

— Какво сте замислили?

Гласът на по-малкия ѝ брат преливаше от възбуждане:

— Монро ще помоли няколко от нейните момичета да покажат различни техники за самоотбрана. Ти можеш да демонстрираш хватки от кикбокса. Говорих с Рийд и той е склонен да си уреди мач със свой приятел. Нищо екстремно, но ще привлече вниманието на хората и ще повдигне настроението им.

— Рийд! — провикна се тя и стрелна поглед към своя служител и приятел. Може би бивш приятел.

Мъжът се приближи към тях с глуповато изражение.

— Вече са ти казали, както виждам.

— Да — скръсти ръце пред гърдите си Тали.

Рийд прокара ръка през късо подстриганата си черна коса. Потомък на полубяла иранка и чернокож баща, той на шега определяше себе си като „крайно малцинство“. Напомняше ѝ на екзотичен шейх в изгнание. Хипнотизиращите му светлокафяви очи проблясваха на фона на по-тъмната му кожа.

— Не можеш да ме убедиш, че няма да привлечем голям брой зрители. А и помисли каква реклама ще бъде това за фитнеса ти — каза той.

Тя изсумтя. Идеята не беше толкова ужасна. Всъщност, ако се подходеше правилно, можеше да се окаже дори печеливша. Подобно сериозно мероприятие изискваше известни капиталови разходи за организация и реклама. Можеше да им предложи отстъпка от наема за първите три месеца, ако се съгласят да се регистрират за участие във фестивала. Първоначално приходите ѝ сигурно щяха да намалеят, но потенциалът на подобно начинание беше огромен. От възбуждане започна да потропва с крак, докато гризеше перфектно оформения нокът на палеца си и в мислите ѝ се въртяха числа.

— Инстинктът ми подсказва, че това е осъществима и вероятно много добра идея. Значи, вече мога да го потвърдя. — Соьер вдигна юмрук, сякаш всичко беше решено.

Тали размаха пръст към тримата:

— Първо трябва да го потвърдят числата. Нищо не обещавам.

По-малкият ѝ брат кимна и скръсти ръце, но усмивката не напусна лицето му.

Мъжете се отдалечиха и тя се опита да се съсредоточи върху колоните с цифри, този път с новото предложение в съзнанието си. Но вместо това мислите ѝ предателски се връщаха към Наш, усещането да се събуди в прегръдките му и онова, което изпълваше бельото му.

Взе една от рекламиращите брошури на фитнеса и започна да си вее с нея като с ветрило. Ако не се появеше в залата тази седмица, както ѝ обеща, щеше да му изпече бисквити за благодарност, че я спаси от Хийт. Господи, беше почти толкова лоша, колкото и хората от църковното настоятелство. Ами ако не успееше да обуздае хормоните си и направеше нещо наистина диво и безразсъдно?

ГЛАВА ПЕТА

Облегнат на плота в малката кухня, Наш ядеше „Фрути Пебълс“^[1] от малка купа и се взираше в голата стена. Доколко невъзвратно прецака нещата? Никога не се бе чувствал толкова неловко на сутринта, а в този случай дори не ставаше въпрос за секс. Ако го бяха направили през нощта, може би нямаше да опъне боксерките като четиринайсетгодишен хлапак.

За всичко беше виновна тя. Изглеждаше толкова очарователно сексапилна в тениската му с емблемата на Супермен и с втвърдените зърна, повдигащи буквата S. Всъщност той упорито се бореше с неудобната си възбуда през цялата нощ, особено след като тя потърка дупето си в ханша му. Сънищата само разпалваха огъня, вследствие на което се събуди с най-големия, най-твърдия член на света.

Не знаеше какво да прави с нея. Нямаше начин да я остави да си отиде толкова лесно. В съботния ден единственото, което трябваше да свърши според списъка със задачите, беше да дочете биографията на Карл Велики. Според списъка със задачи... Той се усмихна.

Въпреки че се отнасяше скептично към предложението ѝ да пресъздадат някои от най-важните моменти, пропуснати в юношеството му, идеята пусна корени по някое време през нощта и започна да разцъфтява. Тя щеше да го изкара от зоната му на удобство, което му се струваше обезпокояващо, но пък му даваше възможност да прекарва доста време с нея, а точно това искаше повече от всичко.

Умишлено не взе номера ѝ, защото този факт, освен че беше убедително извинение да избяга от чудовището в бельото си, му даваше увереност, че ще я види в залата. Нали сама го беше поканила в края на краищата. Една усилена тренировка може би щеше да го освободи от сексуалното напрежение, което дори самостоятелната сесия, приложена веднага щом Тали захлопна вратата на къщата, не бе успяла да облекчи.

Докато хвърляше дрехи и тоалетни принадлежности в спортния сак, рязко почукване се промъкна между песента на птиците и звъна на

вятърните камбанки. Леля му отвори вратата, без да изчака отговор и пъкна глава в процепа.

— Наш? Къде си?

— Горе. Почакай, веднага слизам. — Преметна чантата през рамо и забърза надолу по стълбите.

Леора беше сестра на майка му, с десетина години по-голяма от нея. Той често бе размишлявал над иронията, че ракът отне младата му, жизнена майка, подминавайки болнавата, вечно недоволна стара мома. Но тя неуморно и с много обич се грижеше за нея през последните мъчителни месеци и веднага след смъртта ѝ го прие с отворени обятия. Всъщност дори лично настоя да му стане законен настойник. За баща му беше огромно облекчение да знае, че има кой да гледа Наш. Работата на петролните платформи не му позволяваше да се грижи за сина си, освен ако не напуснеше, а всички знаеха, че обичаше еднакво и живота, и парите.

Леля Леора приглади с ръце роклята на цветя и чорапите, пъкнати в черни обувки с ниски токове. От артритата кокалчетата на пръстите ѝ постоянно се подуваха и треперенето ставаше все по-забележимо, но тя упорито не се отказваше от „юрганената“ си група и продължаваше да работи сръчно с иглата.

Наш се напрегна, очаквайки веднага да заговори за среднощната му гостенка, но вместо това тя попита:

— Къде ти е джипът?

— О, по дяволите — потърка брадата си той. Колата все още се намираще на паркинга на „Таверната на Ривършак“.

— Наш Хоторн. Възпитала съм те по-добре от това да използваш подобни ругатни — присви устни в почти идеален кръг възрастната жена.

Той едва се въздържа да не сведе глава в детинско покаяние:

— Да, лельо, така е. Извинявай. Снощи ме докараха дотук, затова джипът остана в града.

— Отивам на сбирка на „Юрганените пчели“, така че мога да те закарам, ако искаш.

— О, страхотно. — Целуна подобната на хартия кожа на бузата ѝ и усети силния, но не неприятен аромат на пудра. Не всичко в детството му беше толкова ужасно. Леля Леора му купуваше книгите, които искаше. Никога не го упрекуваше, отговаряше на въпросите му

откровено и честно и го насърчаваше да се рови все по-дълбоко в света на знанието.

Тя тръгна да излиза от малката къща, подпирайки се на парапета. Докато прекосяваха неравната морава. Наш ѝ предложи ръката си и помощта му беше приета без уговорки. Щом приближиха до бялата „Краун Виктория“^[2], я изгледа отстрани и се запита дали имаше някакъв шанс да изтръгне ключовете от ръцете ѝ и той да кара. В най-близко бъдеще трябваше да проведат откровен разговор относно шофьорските ѝ привилегии.

Леора пусна ръката му, за да се намести зад волана. Е, очевидно нямаше да е днес. Наш седна на пътническата седалка и провери надеждността на колана, колата подскочи няколко пъти, от което му прилоша, а леля му още не беше включила на скорост. Най-последно поеха надолу по улицата с петдесет километра в час.

— Джипът ми е от другата страна на реката, пред „Таверната на Ривършак“.

Тя изсумтя, но за щастие продължи да следи пътя. Щом навлязоха в центъра на Котънблум, намали още повече и кимна с глава към Ривър стрийт:

— Вероятно Марта ще бъде принудена да премести магазина „Юрганените пчели“ на друго място или въобще да го затвори.

„Юрганените пчели“ беше символът на града, откакто Наш се помнеше. Там се продаваха шевни машини, платове и шивашки материали, а наред с това беше мястото, където жените се събираха, за да шият юргани за бебета, възрастни хора, за болницата и за деца в нужда.

— Защо така?

— Изведнъж Ривър стрийт стана прекалено модерна. Започнаха да предлагат кафе по четири долара и сладолед с различни вкусове, повечето от които даже не съм ги и чувала. А какво му е лошото на класическото черно кафе или на обикновената ванилия? Махна с ръка към мястото, където над обгорялата земя се издигаше основата на новата беседка. — Не мога да повярвам, че си се съгласил да помогнеш за възстановяването на това нещо.

— Ще бъде просто едно приятно допълнение. Тали спомена нещо за групата на чичо си. Могат да свирят в беседката, а семействата

да си устройват пикници на поляната. Ще се наслаждават на музиката и реката. Може би ще се продава и бира.

— Бира? — Леля му изрече думата, сякаш говореха за публична оргия. — Звучи като нещо луизианско.

— Но може да се превърне в традиция за Котънблум. Виж, не всичко трябва да ни разделя. В този град дори без мисъл за протест са се интегрирали бели и черни, а не можете да преодолеете една фиктивна щатска граница. Много добре знаеш, че съм роден в онази част, която „дори не трябва да се споменава“.

Остроумната му препратка към Хари Потър попадна в непосветени уши.

— Откакто се върна от Англия, говориш на друг език.

— Шотландия.

— Не е ли едно и също?

— Да. Съвсем същото. — Иронията, че леля му не схващаше вековния разрыв между двете страни, разделени само от ивица земя, го накара да погледне през прозореца, за да скрие усмивката си. От нейна гледна точка целият свят се въртеше около Котънблум.

— Лично аз нямам нищо против Луизиана. Всъщност Ефи живее от онази страна, а двете с нея се разбираме чудесно. Само че не е нужно Делмар Форнет да води групата си да ни свири. Това е.

Подобното на възглавница окачване на колата смекчи неравностите на покрития с изтърган чакъл паркинг на „Таверната на Ривършак“. Леля му спря рязко, при което той политна към предното стъкло, обтягайки до крайност предпазния колан.

— Не мога да повярвам, че снощи си идвал на това място. И доведе у дома *онова* момиче.

Беше искрено учуден, че до този момент не спомена нощната му гостенка. Можеше да понесе прекомерния снобизъм на леля си, но не и когато говореше за Тали като за отрепка.

— Талула Форнет е забележителна жена и моя приятелка. И няма да ти позволя да се държиш грубо с нея и да й хвърляш презрителни погледи, лельо. Ясно ли е?

Ръцете ѝ изскърцаха върху калъфа от изкуствена кожа на волана, докато ги стискаше и разпускаше. Двамата постоянно разменяха ролите си. Сега той беше заел позицията на строг родител, изискващ от детето да се държи прилично. Жилите на врата ѝ бяха опънати,

изпъкналите сини вени на слепоочията подчертаваха деликатната ѝ кожа.

— Често ли ще нощува у нас?

По дяволите, надяваше се да е така. Вкопчи се в тази мисъл. Предишната вечер имаше за цел да я защити, а не да я съблазни, въпреки физическите доказателства за обратното.

— Нямам представа.

— Съседите... — поправи без нужда червеникавата си коса възрастната жена.

— Не живеем в осемнайсети век. Аз съм почти на трийсет и въпреки че изучавам монаси, нямам намерение да живея като такъв. — Закъснял гняв от разказа на Тали, че е била отпратена от леля му, го накара да се извърне на седалката: — Тя идвала ли е в къщата да ме търси, когато бяхме на около дванайсет?

— Господи, не си спомням. — Но вместо да го погледне в очите, тя се зае със закопчалката на предпазния колан.

— Излъгала си я, че не искам повече да дружа с нея.

— Наш, това се случи преди години. Сигурна съм, че каквото и да съм казала, е било единствено за твое добро. — Спорът беше излишен. Леля му не се съмняваше, че е постъпила правилно. — Баща ти повери възпитанието ти на мен.

— Като стана въпрос за скъпия ми стар татко, получих още един имейл. Коего го прави втори за две седмици. Имаш ли някаква идея какво става? — детински издаде долната си устна той. Обикновено минаваха няколко месеца между кратките съобщения, с които известяваха един на друг, че са живи и здрави.

— Той знае ли, че си се върнал в Котънблум?

— Да, знае.

— Може би има намерение да дойде да те види.

— Не споменава за подобна вероятност. Всъщност не казва нищо повече от прогнозата за времето. — Дори докато майка му беше жива, баща му ту се появяваше, ту изчезваше от живота им. Когато се прибираще вкъщи, се чувстваше почти като гост. Платформата беше неговият дом, а работещите на нея мъже семейството му. Наш отдавна беше изгубил надежда, че ще създаде някаква смислена връзка с него.

— Времето ще покаже, предполагам — вметна леля му с далечен глас.

Той излезе, отключи джипа и хвърли сака на задната седалка. Колата на леля му не помръдна. Почука на прозореца и тя свали стъклото.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. Чувствам се чудесно. — И все пак продължи да стиска силно волана. — Тези Форнет...

— Какво за тях?

— Мислех, че не може да им се има доверие. — Бръчките на челото ѝ станаха по-дълбоки.

— Мислила си? — Скръсти ръце върху рамката на прозореца и сведе глава, за да я вижда по-добре.

— Може да не съм била права да съдя всички само защото... — Тя замълча, отмести поглед и прочисти гърлото си. — Трябва да отида в „Юрганените пчели“. Дамите ще ме чакат.

Вдигна стъклото, принуждавайки племенника си да се изправи и да отскочи назад, и направи широк завой на празния паркинг. Той се закашля от вдигналия се облак прах и се настани на шофьорската седалка на джипа, преди да извади инхалатора. Климатикът впръскваше свежа струя хладен въздух във вече затопленото купе. Пръстите му забарабаниха по волана.

Странният разговор му приличаше на извинение. Докато треморът се засилваше и от време на време забравяше по нещо, умът на леля му си оставаше все така остър. Беше сигурен, че съвсем ясно си спомняше посещението на Тали и начина, по който я беше отпратила. Както не се съмняваше, че го е направила не от злоба, а за да го предпази. Но от какво? Всички в семейство Форнет бяха добри хора.

Спря пред фитнеса на Тали, все още предъвквайки миналото. С ръка на вратата, той се поколеба. Дали не насилваше нещата? Ако вземеше предвид, че бе напуснала къщата му с риск да се потроши и изражението на срам и ужас на лицето ѝ, тя можеше да се старее да го избягва.

Може би трябваше да остави всичко както си е, но нямаше как да забрави усещането да е около нея, да вдиша аромата ѝ, мекото ѝ тяло, притиснато към неговото. Въпреки очевидните доказателства за унизителната му възбуда, тя го привличаше не само физически.

Игривите ѝ пръсти създаваха у него усещане за комфорт и близост, каквито не беше изпитвал от години. Макар общото им минало да беше приключило отдавна, то беше част от живота му, която искаше да възкреси поради безброй причини.

Пое си дълбоко дъх, при което влагата накара дробовете му да заработят усърдно, за да си набавят кислород, и прекрачи прага. Камбанката над главата му иззвъня. Щеше да му е много по-лесно да диша в хладния въздух навън, но опънатите му нерви увеличаваха многократно броя на вдишванията и издишванията и ускоряваха пулса му.

Висок, мускулест мъж с татуировки на двете ръце седеше на стола на рецепцията, вираше се в екрана на компютъра и непрекъснато щракаше с мишката. При приближаването му припряно затвори сайта, но не преди Наш да забележи шахматната дъска на дисплея. Други двама набити спортисти вдигаха тежести в единия ъгъл на залата. Тали не се виждаше никъде.

По дяволите. Не само разочарование, но и тревога накараха кръвта му да закипи. Ами ако бившият ѝ я е причакал на паркинга или в апартамента ѝ?

— Талула тук ли е?

Непознатият повдигна вежди и въпреки че не се усмихна, Наш долови сподавения смях.

— Ей, Тали!

Тя се появи иззад ъгъла с парцал и почистващ препарат в ръце. Спря наблизко, пристъпи от крак на крак и хвърли поглед през рамо, сякаш търсеше начин да избяга. Плитката ѝ се разлюля и увисна от едната страна на гърдите ѝ. Дългият до под коленете клин прилепваше плътно към краката ѝ, както и туниката, очертаваща всяка извивка на тялото. Всичко в нея беше красиво и непорочно.

Раменете му се отпуснаха и той успя да се усмихне.

— Помислих си, че мога да се възползвам от предложението, което ми направи снощи. Имам нужда да изразходя малко енергия.

Тали остави шишето с препарата и парцала на бюрото.

— Когато времето е хубаво, съботите тук са доста спокойни, но ако ти трябва спаринг-партньор, Рийд може да ти свърши работа. — Този път по лицето на мъжа наистина премина усмивка. Наш беше в

добра форма и опитен боксьор, но мускулестият гигант зад бюрото щеше буквално да го размаже.

Наш се засуети с дръжките на сака.

— Може би друг път.

Тя кимна с глава към ринга и тръгна нататък, очевидно очаквайки да я последва.

— Не те виня. Рийд е бивш професионален борец. Ако искаш да ти партнирам аз, готова съм да се включа в играта.

Не можеше да се сети за нищо по-лошо от това да нарани Тали.

— Аз съм по-скоро боксьор, отколкото любител на бойните изкуства. Предпочитам да удриям боксова круша и да поскачам на въже, ако нямаш нищо против.

Намек за усмивка премина през лицето ѝ.

— Страх те е да не те набие едно момиче?

— Така изглежда.

— Е, добре. — Тя отстъпи крачка назад, но той я улови за рамото.

— Някакви неприятности тази сутрин?

— Не, освен ако не броиш братята ми за проблем. — Потупа приятелски ръката му и той я пусна. — Добре съм. Хийт трябва да е бил много пиян снощи. Това беше единичен инцидент.

Искаше му се да ѝ повярва, но тревожните погледи, които хвърляше през рамо, издаваха безпокойството ѝ, както и нежеланието ѝ да му сподели други подробности. А се беше надявал, че след изминалата нощ щеше да му се довери поне за това.

— Кейд за постоянно ли се прибра?

Тя го отведе до най-близкия кожен чувал.

— Поне така изглежда. Двамата с Монро на практика живеят заедно, освен това премести бизнеса си от Сиатъл тук. Дори успя да убеди Сојер да се присъедини към начинанието и преименува фирмата на „Форнет Брадърс Дизайн“. Двамата работиха упорито, докато уредят нещата.

— Нецо свързано с двигателите, а? — Наш свали очилата си, дръпна чифт предпазни ръкавици и си ги сложи.

— Разработва различни технологии, патентова ги, а после лицензира патентите, за да получи възможно най-високата цена. Не пилее парите си на вятъра, но живее доста добре.

— А знае ли какви ги върши Хийт?

— Не. Нито пък Соьер и никой от двамата няма да разбере. — Устните ѝ се стегнаха и тонът ѝ беше смразяващ. — Мога да се справя с него сама. Това, че най-после се върна в Котънблум, не е причина да се превърнеш в стар клюкар като леля ти.

Плитката ѝ образува тъмна дъга във въздуха. Той изруга тихо, наблюдавайки я как се отдалечава. Начинът, по който му отговори, затвърди най-големите му страхове. За съжаление жената беше прекалено независима и горда. Удря крушата, докато усети парене в ръцете си и разтовари част от натрупаната агресия. Идваше ред на възето, затова свали тениската си и я захвърли настрана.

Скачането на въже беше предизвикателство за астмата му, но той знаеше как да контролира дишането си, докато намери ритъма, който да му подежда като медитация. Нямахше представа колко време беше скачал, но когато спря, цялото му тяло се обливаше в пот.

Гърдите му се повдигаха тежко, но насили дробовете си да се пълнят и изпразват възможно най-бавно. В огледалото отсреща видя, че тя стоеше някъде зад него и изчисти около десетина пъти пейката с тежести. Дали гледаше към него? Без очилата си нямаше как да е сигурен.

Може би припряното ѝ бягство онази сутрин не се дължеше *изцяло* на ужас. Вероятно той не беше единственият, който се бореше с неудобното привличане. Грабна една кърпа и тръгна към нея, попивайки потта по гърдите си.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-ясно я виждаше. Погледът ѝ определено беше прикован в тялото, а не в лицето му. Можеше да разчете богато украсените с орнаменти ръкописи на нормандските монаси и дребните, издължени букви в древните книги, но да разгадае жените, особено тази, очевидно щеше да му отнеме цял един живот.

Годините, които беше прекарал като комикс маниак, и времето, през което бе считал плесенясалите книги за свои най-добри приятели, в никакъв случай не можеха да се нарекат „приятни“. Отказа се от всякакви заобикалки и подхвана направо:

— Мислих върху онова, което каза снощи. За пресъздаването на младостта ми.

— Така ли? — Тя продължи да мете, отбягвайки да го погледне в очите.

— Влизам в играта, ако дойдеш с мен.

Тали се изправи и погледът ѝ най-последно срещна неговия.

— Сериозно ли говориш?

— Винаги съм сериозен. Е, какво искаш да направим първо? Да прегазим реката? Да боядисаме водната кула? — Сниши глас с надеждата, че звучеше игриво: — Или предпочиташ да поплуваме голи?

Тя изсумтя, но лицето ѝ поруменя.

— В газенето във водата няма никакво предизвикателство. В Шотландия няма ли реки? Какво ѝ е толкова специалното на нашата?

— Това е все едно да ме питаш какво му е специалното на залеза над боровете. Или на миризмата след преминала буря. Нашата река си е наша, нали така?

Приковала поглед в очите му, тя направи крачка към него. Коляното ѝ закачи леко ръба на пейката и ръката ѝ се стрелна встрани за равновесие. В крайна сметка се озова върху бицепса му. Мускулът трепна.

— Извинявай — прошепна тя, но дланта ѝ остана на мястото си.

Наш застина неподвижно, за да не я стресне. Зелените очи го поглъщаха, караха стомаха му да се свива. Или пък реакцията му се дължеше на неочакваното, случайно докосване.

Пръстите ѝ се разпериха и се плъзнаха по едното зърно на гърдите му. Никога не бе допускарал, че тази част от тялото му е толкова чувствителна — до този момент. Дори движението на косъмчетата под дланта ѝ разпалваше кръвта му. Озова се опасно близо до момент, в който щеше да се изложи отново. Очевидно му трябваше желязно бельо или ризница, каквато бяха носили рицарите през Средновековието.

Дишането му се накъса. Вероятно се дължеше на усилената тренировка, но имаше чувството, че е свързано с лекия ѝ допир до голите му гърди. Сигурно щеше да се нуждае от хоспитализация, ако го докоснеше по-интимно.

Тя си пое дълбоко въздух, отдръпна ръка и сложи юмрук под брадичката си, сякаш се беше опарила.

— Имаше някакъв боклук, мъх или нещо такова.

Напрежението в гърдите му се отпусна сега, когато не го докосваше, и в съзнанието му се родиха зловещи фантазии за ръката ѝ в боксерките му и кислородни маски. Прилив на нещо — задоволство, щастие — премина през него. Ако не се опасяваше, че ще изглежда като идиот, щеше да изтича, да намери първия срещнат и да извика: „Дай пет!“. Объркващите влечения не бяха едностранни.

Тали грабна препаратата и парцала и се премести на следващия уред, обръщайки му гръб. Наш я последва, въпреки очевидното ѝ желание да се престори, че не го забелязва.

— Кога искаш да започнем? Тази вечер?

Тя търкаше, пръскаше и пак търкаше, като упорито отказваше да го погледне.

— Значи наистина си сериозен.

— Всички преподаватели в колеж са сериозни хора.

— А останалите колежански преподаватели държат ли купчина комикси в спалнята си? — Апатичното ѝ държание противоречеше на закачливия тон.

— Добро попадение.

Младата жена се обърна към него, подпря хълбок на уреда и огледа пространството наоколо. Изражението ѝ се оживи, когато въздухът около тях сякаш започна да вибрира.

— Е, добре. Сега ще ти кажа как ще процедираме, ако ще боядисваме водната кула. Аз ще донеса материалите. Чичо Делмар ще свири с групата си в събота вечерта край реката по случай Четвърти юли. Ще отидем, разбира се, но ще се измъкнем по-рано. Уейн и момчетата му ще бъдат достатъчно заети с тълпата и глупавите фойерверки на тийнейджърите. Тогава рискът да ни хванат е най-малък.

Наш се замисли за момент доколко един евентуален арест можеше да застраши кариерата му. По природа беше склонен да спазва правилата. Но усмивката на лицето ѝ разби всичките му опасения.

— Изглеждаш ужасно развълнувана от вандалските ни планове.

Тайнствената усмивка се появи отново.

— Ще ти призная, че отдавна не съм правила нещо, от което кръвта ми да закипи.

— А аз какво да донеса?

— Нещо, с което да вдигнем тост с луната?

— Това е лесно. — Наш се поколеба. — Утре на работа ли си?

— Не — провлече думата тя. — Не е задължително да идвам в залата. Но трябва да наваксам със счетоводството.

— Тогава ела с мен на реката. Искам да видя отново местата на детските ни лудории.

Нещо подобно на страх мина като сянка през лицето ѝ и я накара да отклони поглед. Тя притисна бутилката с почистващия препарат към гърдите си.

— Не знам.

След като беше премислил всеки свой ход, внезапната промяна в настроението ѝ го изненада. Тя сякаш се страхуваше повече от безобидното газене в реката, отколкото от незаконното обезобразяване на обществена сграда. Защо?

— Няма да сме навън целия ден. Ще мина да те взема по-рано, преди насекомите и жегата да станат непоносими. — Сниши глас и прокара върха на показалеца си по опакото на дланта ѝ. — Хайде, Тали. Не съм сигурен, че ще намеря пътеките без теб.

Погледът ѝ все така отбягваше да срещне неговия.

— Вече не ми харесва да ловя жаби.

Упорството ѝ само увеличи желанието му да осъществят пътешествието. Не можеше да си обясни причината, но единственият начин да се върне към реката беше да го направи с нея. И изигра последния си коз:

— Предизвиквам те да дойдеш на реката с мен.

Зелените очи го пронизаха. Цял вулкан от емоции изригна, преди да възрази за пореден път:

— Вече не съм на петнайсет. Не можеш да ме принудиш да направя каквото и да било.

Той *изписука* като пиленце.

Тали изсумтя и завъртя очи към тавана, но по устните ѝ заигра лека усмивка.

— Добре. Една бърза разходка по реката.

Той побърза да си тръгне, за да не ѝ даде възможност да измисли друго извинение.

[1] *Fruity Pebbles* — зърнена закуска от оризова каша с какао и различен плодов вкус. — Б.пр. ↑

[2] Модел седан на „Форд“, произвеждан от 1992 до 2011 г. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Тали се събуди призори и веднага се зае да бърше усърдно праха, за да изразходи част от натрупалата се нервна енергия, но през повечето време гледаше през предния прозорец. Паркингът се виждаше идеално. Ако идваше да я вземе, за да омотаят тоалетната хартия около някоя къща или да обезобразят една от стените на водната кула, към ранното чистене щеше да я подтиква адреналинът. Но газенето в реката ѝ навяваше стари, болезнени спомени, към които избягваше да се връща.

Мислите ѝ се въртяха около проблема с Наш, опитвайки се да разгадаят намеренията му. Дали я използваше само за да си припомни миналото? Или просто беше самотен и си търсеше приятел? А може би искаше нещо друго? Кафявите му, одухотворени очи я пронизваха до мозъка на костите и молеха за нещо повече, отколкото бе склонна да даде на когото и да било. Необузданите ѝ, неподходящи сънища не ѝ помагаша да изясни чувствата си.

Но усмивката му излъчваше доверие, ако подобно нещо изобщо можеше да съществува у един мъж. Препечената филийка, изядена набързо на закуска, се преобърна в стомаха ѝ. Дали се дължеше на предстоящото връщане в миналото, или мисълта за сегашния Наш опъваше нервите ѝ докрай?

Подобният на джип пикап спря на паркинга ѝ. Бял. Като добрия рицар от средновековните му истории.

Някаква поличба ли беше това? Заклучи вратата и го пресрещна по средата на стълбите. Той се огледа наоколо и повдигна вежди.

Построената през 1980 г. кооперация се нуждаеше от сериозен ремонт. Бръшлян се промъкваше изпод занемарените храсти, заобикаляше ги и пълзеше нагоре по тухлените стени. Кафяв контейнер за смет заемаше няколко от местата за паркиране и подсилваше впечатлението за запустатост. В двуетажната сграда имаше осем едностайни апартамента, разделени от стълбище.

Тя се премести в жилището на втория етаж веднага след гимназията. Да дели тясната каравана с Кейд щеше да бъде истинско мъчение, още повече, след като бе заявила, че няма да кандидатства в колеж като Соьер. По-големият ѝ брат се разстрои, но по-скоро не можеше да понесе разочарованието и тревогата в очите му и усещането, че по някакъв начин го е предала. Намери си работа в един магазин за стоки на дребно от страната на Мисисипи и се изнесе.

Шест месеца по-късно, вече с удостоверение за лицензиран треньор с право да работи в двете части на Котънблум, започна да пести и разпределяше внимателно всеки цент в продължение на няколко години. Все пак, без Кейд, сигурно и след още десет нямаше да успее да събере достатъчно пари, за да отвори свой собствен фитнес. Сега вече можеше да си позволи по-голямо и по-хубаво жилище, но тя се чувстваше удобно в малкия апартамент. Той ѝ се струваше познат и безопасен.

— Какво? — попита, чувствайки необходимост да защити избора си.

— Нищо. — Гласът му беше равен и с нищо не издаваше мислите му.

— Не изглежда много добре, но на мен ми харесва.

Наш вдигна отбранително ръце:

— Нищо не съм казал.

— Но си го помисли. Чудиш се защо не съм се преместила? — Тръгна към джипа, давайки си сметка, че заядливото ѝ поведение се дължеше на обтегнатите нерви.

Той я следваше съвсем близо към пътническата седалка и протегна ръка, за да улови нейната малко над лакътя.

— От другата страна, ако обичаш, освен ако нямаш намерение да караш ти.

— Какво искаш да кажеш? — Отвори вратата и почти се блъсна във волана. Обърна се рязко и се озова приклепена между двете му ръце, едната от които беше поставена на отворената врата, а другата върху тавана. Сърцето ѝ заблъска лудо в гърдите. — Това нещо е от грешната страна.

— Да, за Америка. — От бавната усмивка се появиха дребни бръчки около искрящите му очи. Непринуденото му държание я успокои. Още като дете бе имал способността да прогонва страховете

й с логиката си. С длан върху долната част на гърба й, той й помогна да заобиколи издадената броня.

— Аз мога...

— Знам, че можеш, но се опитвам да бъда галантен. Позволи ми. — Закачливото му раздражение я накара да се усмихне против волята си.

Той отвори срещуположната врата и я покани да се качи с претенциозен, старомоден жест. Тали се настани на кожената седалка и се огледа. Колата не беше от най-люксоznите, но притежаваше някаква чуждестранна изтънченост, каквато нейният обикновен седан никога не би могъл дори да наподобява.

Двигателят се включи с тътен.

— Докарах го у дома с мен. Искях нещо да ми напомня за времето, прекарано в Шотландия. — Превключи рязко на скорост, при което и двамата подскочиха леко назад, и зави към главния път. — Вместо да опаковам книгите в сандъци и да ги натоваря на кораб, просто нахвърлих по-голямата част от тях в багажника.

При споменаването на изключително богатата му библиотека част от напрежението й се върна.

— Имаш ужасно много книги.

— Всъщност оставих доста, когато се преместих, но знаеш ли, мисълта да ги продам ме кара да се чувствам така, сякаш ще се разделя със стари приятели.

Тя изсумтя. Не, не знаеше. Книгите бяха нейният враг.

Щом се озоваха на главния път, Наш се обърна да я погледне:

— И така... Защо не си се преместила?

Тали отново изсумтя и се загледа през страничния прозорец, където боровете се размиваха в кафяво и зелено.

— Това е първото място, където се почувствах у дома след смъртта на родителите ми.

Милувката на пръстите му върху сплетените й ръце привлече вниманието към скута й. Мазолът на средния му пръст, където подпираше писалката, беше ясно изразен и съвсем очакван, но не и тези по дланта му. Беше забравила, че е левичар.

Пръстите й несъзнателно се отпуснаха и той обви ръка около нейната и я стисна леко. И не зададе повече въпроси.

Приближаваха към стария им квартал.

— Ако искаш да газим в реката зад предишните ни къщи, трябва да паркираш в затворената улица до Маккоумб. Спомняш ли си? — посочи надясно тя.

— Смътно. — Гласът му беше далечен, дланта му привлече нейната върху кормилото.

Наш зави зад ъгъла на улицата и спря на покрито с чакъл място, където настилката губеше битката с избуяващата трева. Изскочи навън, но Тали не му даде възможност да ѝ отвори вратата. Слезе, преди той да успее да заобиколи предницата на колата.

Носеше къси панталони от промазан плат и чифт водонепромокаеми обувки със сини връзки. Докато единственото, което тя бе успяла да намери, бяха прекалено къси шорти с цвят каки и стари, изтъркани маратонки, които щяха да подгизнат за по-малко от десетина секунди.

Реката присъстваше постоянно в живота ѝ, но през последните години я избягваше и измисляше едно от друго по-неубедителни извинения всеки път, когато Сойер я канеше в лодката си, докато накрая брат ѝ се отказа да настоява. Мисълта да изкачи дългата, тясна стълба до върха на водната кула я изпълваше с вълнение, докато газенето до колене във водата пораждаше единствено тягостна съпротива. Не ѝ убягна иронията в ситуацията, но съществуваха места, които не трябваше да се посещават отново.

Наш извади една мрежа, сложи раница на раменете си и се засмя:

— Готова ли си?

Ентузиазмът му беше като ваксина против болезнената тъга и тя успя да му отвърне с половинчата усмивка:

— Изглежда, пътеката ни е доста обрасла.

Тя тръгна напред през рядката гора от новоизрасли дървета към реката. Някога имаше планове на мястото да се построят къщи, но по-новите, по-стилни квартали провалиха проекта.

Колкото повече приближаваше към водата, толкова по-бързо вървеше. Усещането за тежест намаляваше с всяка крачка, оставяйки след себе си тревожна нужда да преоткрие връзката си с реката с Наш до себе си. Въздухът трептеше от спомени. Спря и сложи ръка на рамото му, принуждавайки го да застане до нея. Погледите им се срещнаха и приковаха за един дълъг момент.

Белият, пенлив ромон на реката се съпровождаше от сладникавата песен на птиците. Почукването на кълвача се извисяваше до кресчендо и после утихваше, за да се чуе отново след няколко секунди. Тали откъсна шепа борови иглички и ги разтърка между пръстите си. Затвори очи, вдъхна аромата им и острата миризма разбуди в мозъка ѝ синапси, които отдавна бяха заспали.

Той обви длан около китката ѝ и се наведе да помирише.

— Струва ти се, че нещо е загубено завинаги, а всичко се връща само за един миг.

— Какво си спомняш? — прошепна тя, обзета от усещането, че са омагьосани.

— Как строим колиба от клони и използваме вътре. И как лежим под дърветата върху борови иглички.

— Разказвахме си истории за катерички, помниш ли?

— Как мога да забравя Джубал Грейскул?

Смехът ѝ се разнесе между дърветата, подплаши двойка присмехулници в полет и развали магията. Навремето обожаваше да измисля истории с него. Такива, които не трябваше да четете или да записва. Беше забавно.

— Не мога да повярвам, че си спомняш.

— А пък аз не мога да повярвам, че си допуснала, че ще забравя.

Дали пазеше общите им преживявания толкова близо до сърцето си, колкото и тя? Изглеждаше ѝ малко вероятно. Той беше пътувал много по света и бе видял повече, отколкото Тали можеше да си представи. Тръгна отново напред и той я последва, като от време на време я изпреварваше и настъпваше с крак някоя къпина, за да може тя да мине безопасно. Реката се чуваше все по-ясно.

Излязоха от рехавата горичка и се озоваха на самия бряг. Водата стигаше само няколко сантиметра в най-дълбоката си точка, но пясъкът се беше надигнал с близо три метра от двете страни. Бълбукането отекваше във въздуха и звучеше заплашително. В действителност това си беше просто едно поточе, устремило се към велики неща.

Тали се приближи първа и се надвеси над ръба. Намери хлъзгавите стъпала в калния бряг и скочи в плитчината. Краката ѝ потънаха до глезените в тинята.

Наш коленичи, провеси се надолу и се приземи на няколко сантиметра от нея. Водата се разплиска и опръска ризата ѝ. Можеше да му се скара шеговито, но при усилващата се топлина влагата ѝ поддържа освежаващо. Скокът повдигна нивото почти до средата на късите панталони и тънката материя прилепна плътно към бедрата му. Бедрата, в които тя трябваше да престане да се взира.

— Дотук добре. Да тръгваме — каза с ненужно висок глас и пое нагоре по реката.

В продължение на няколко минути вървяха мълчаливо един зад друг. Реката се разшири с още три метра и стана по-бавна. Наш се изравни с Тали, но тя продължи да следи внимателно къде стъпва.

— Още ли ходиш за риба? — попита той.

— Не. Риболовът никога не е бил сред любимите ми занимания.

— Но ти постоянно идваше с мен и никога не те чух да се оплакваш.

— Само защото *ти* го обичаше. — Тя вдигна лице и го видя да се взира в нея с нежност в очите си. Поглед, с който ѝ се искаше да се загърне като със старо, защитно одеяло. Насили се да се извърне и се загледа в рязката дясна извивка на песъчливия бряг. — А *ти* ходиш ли за риба?

— Винаги когато мога. В Шотландия се научих да ловя с мухи. Там има невероятни места. Много по-обширни дори от нашите блата в известен смисъл. Потоците приличат на вени, изпълнени с древна магия.

Когато бяха деца, Наш имаше свой специфичен начин на говорене, с който успяваше да я накара да повярва в комиксите и невероятните истории, които ѝ разказваше. След като действителността ги раздели един от друг, тя изгуби всякакво усещане за очарование. Никакъв супергерой не дойде да я спасява, никаква добра фея не се появи, но очевидно той не беше изгубил способността си да омагьосва.

— Аз почти не съм излизала от Мисисипи и Луизиана. Кейд ме покани в Сиатъл няколко пъти. Заведе ме на планината Рейниър^[1]. Беше страшно. — В действителност по време на цялото пътуване страдаше от носталгия по дома. Но ако го признаеше на глас, щеше да изглежда като провинциалистка в най-добрия случай, а по-скоро се чувстваше жалка.

— Обзалагам се. Никога не съм стигал толкова далече на запад. На Кейд липсва ли му?

— Нямам такива впечатления. А Шотландия на теб?

— Липсва ми архитектурата и възможността да докосна и да помириша стар ръкопис в изследователската библиотека на университета. Когато се ровя в интернет, получавам само фактите, но не и усещането. Но като цяло не тъгувам особено.

— Някое шотландско момиче не страда ли за теб? — подхвърли тя и прехапа вътрешната страна на устната си.

Той изсумтя, но по-скоро със съжаление, отколкото с чувство за хумор.

— Не. Някак си не успявам да завържа дълготрайна връзка.

— Защо? Ти си... — Тачи премълча остатъка от разобличаващите я думи.

— Какъв съм?

— Няма да изброявам подробно всичките ти добри качества. Главата ти може да експлодира. Защо не продължават дълго?

— Работата ми беше по-интересна от жените. — Повдигна рамене и размахна мрежата пред тях. Около тях във всички посоки се разхвърчаха дребни мушици. — Освен това винаги съм знаел, че Шотландия е нещо временно. Така и не успях да се почувствам като у дома си там.

Страхуваше се да му зададе въпроса, който заплашваше да изригне. Дали се чувстваше като у дома си в Котънблум, или градът беше просто междинна спирка в околосветското му пътешествие?

Стигнаха до завоя, който бележеше началото на тяхната улица. Къщите се намираха доста далече от реката и не бяха останали никакви следи за точното им място, но тя го знаеше.

На реката щяха да са й нужни още сто, дори повече години, за да издълбае ново русло в земята. Но поне докато тя беше жива, щеше да се движи по стария си, установен маршрут. Вместо да я потисне, мисълта й помогна да се отърси от познатата меланхолия. Някои неща не могат да бъдат унищожени за един миг.

В мълчание продължиха нагоре по реката и за първи път Наш пое водачеството, газейки все по-бързо срещу течението. И спря точно там, където тя очакваше. На това място брегът се снижаваше и можеха да виждат над него. Отвъд люлеещата се тръстика се намираще

пожълтялата лятна трева на стария му заден двор. Пред погледа им се появи малка детска площадка с две люлки на масивни вериги. Къщата все още оставаше скрита в далечината.

— Предполагам, че тук се е заселило ново семейство. Познаваш ли ги? — попита той.

— Собствениците се сменяха няколко пъти. Последно чух, че след урагана Катрина са го наели преселници от Ню Орлиънс. — Отново мълчание. Искаше да му разкаже повече, но докато Наш копнееше да си спомни, тя се опитваше да забрави.

— Ей, здрасти! — долетя детски глас откъм брега.

Наш опита да запази спокойствие, но сърцето му заблъска в гърдите от прилива на адреналин. Тали извика и залитна назад. От тръстиката изпъзля малко момиченце, легна по корем до самия ронлив ръб и подпря брадичка върху ръцете си. Кожата му беше с цвета на тъмен орех, а косата прибрана над ушите в две несиметрични плитки, завързани с различни на цвят панделки. Доколкото той можеше да прецени, беше на около седем-осем години.

Наш пристъпи предпазливо крачка напред, опасявайки се, че малката може да се стресне и да избяга, но тя го гледаше с любопитство, без капчица страх.

— Здравей. Ние не те чухме.

— Знам — гордо заяви детето и придружи думите си с широка беззъба усмивка. — Промъкнах се незабелязано. Какво правите в моята река?

— Ами виж, това може да те учуди, но някога тя беше моя. — Той махна към Тали и тя застана до него. — Всъщност наша. А това — посочи някъде зад момиченцето — беше моят дом.

Малката се размърда, приседна и провеси през ръба на брега мръсните си боси крачета. По лятната ѝ рокля бяха полепнали пръст и трева. Почти черните ѝ очи изглеждаха бездънни и някак прекалено мъдри за крехката ѝ възраст. Преди двеста години той би могъл да предположи, че има заложби да се превърне в мъдра жена.

— Ти Наш ли си?

Въпросът ѝ го накара да отстъпи крачка назад.

— Откъде знаеш?

— Открих името ти на стената до гардероба ми, където майка ти всяка година е отбелязвала колко си пораснал. А мама сега слага моите чертички до твоите. — Тя посочи към себе си, преди да обърне пръстче към него.

Заля го вълна от топлина, която нямаше нищо общо с луизианското лято. Беше забравил, че майка му го караше да застава до стената и старателно отбелязваше ръста му на всеки рожден ден. С изключение на последния, когато беше прекалено болна дори да си спомни. Тогава всички бяха забравили празника му. Всички, освен Тали, която му подари два комикса, купени с джобните ѝ пари.

Ръката на Тали се плъзна в неговата.

— Много ми харесват панделките ти.

Момичето се намръщи и изплези език.

— Татко ме среса, за да идем да видим мама в болницата.

Наш преглътна надигналата се в гърлото му буца и попита дрезгаво:

— А тя... добре ли е?

— Сигурно. Извадиха *нещото* от корема ѝ. То пици през цялото време, но двамата с татко изглеждат много щастливи.

— А, родила е бебе. — Разлялото се из цялото му тяло облекчение разкъса ремъците, стягащи гърдите му.

— Аха. Имам си братче. Попитах дали не можем да го сменим за сестричка, но татко каза, че не става.

— Ти да не би да се криеш тук? — намеси се Тали с едва прикрит смях в гласа.

Малкото момиченце хвърли поглед през рамо и усмивката му изчезна.

— Те дори не забелязаха.

— Но ще забележат — увери го Наш.

— Ама няма да е веднага. Мога да се поразходя с вас, ако искате. Ще ви покажа къде изгубих двата си предни зъба.

Преди да успее да ѝ отговори, тя скочи, разплисквайки стотици пръски около тях. Водата стигаше до коленете ѝ и мокреше подгъва на роклята.

— На родителите ти може да не им хареса, че се разхождаш с нас — опита се да я вразуми той.

— Казвали са ми никога, ама никога да не тръгвам с непознати, но ти не си непознат. Ти си Наш. — Стори му се невъзможно да спори с непоклатимата логика на малкото момиче. Тя се обърна към тях, като подскачаше, хвърляше пръски и се смееше във вече почти подгизналата жълта рокля. После го изгледа от горе до долу: — Мислех, че си по-нисък. Чертичките свършват малко над моята височина.

— Да. Преместих се, когато бях на десет. Но продължих да раста, въпреки че майка ми вече не можеше да ме мери. — Натъжи го мисълта за това колко по-различен би могъл да бъде животът му. Не си позволяваше често да се замисля върху въпроса „Какво би станало, ако...?“. Ако майка му беше оздравяла? Ако с Тали бяха останали приятели?

— Тя не се ли премести с теб?

Наш стисна твърде силно ръката на Тали и не можа да разхлаби пръстите си. Младата жена стисна неговата в отговор.

— Тя почина.

Момичето кимна с неприсъща за възрастта си мъдрост и изражението му стана сериозно:

— Пасторът казва, че само най-добрите си отиват бързо от този свят.

— Как се казваш? — попита той.

— Маргарет. — Направи нова гримаса, като провря език в пролуката на липсващите предни зъби. — Но всички ми викат Бърди.

Сякаш тъгата можеше да се прогони с лекотата, с която се смъква тежко палто, малката разплиска водата, като заподскача напред, придържайки се към плитчината близо до брега. Наш погледна Тали, но тя само сви рамене с половинчата усмивка. Двамата я последваха, все още хванати за ръце.

— Ето на това място изгубих зъбите си. — Бърди потупа един клон на топола, надвесен толкова ниско над реката, че трябваше да се наведат, за да минат под него. — Дойдохме тук с братовчед ми Дерек и завързахме клона с канап. Той го наклони, после го пусна рязко и зъбите изхвърчаха като катапулт. Беше невероятно.

— И точно така звучи. — Той се бореше да потисне напирания смях, но изгуби. Ведрото й настроение беше заразно и прогони всички остатъци от съжаление, както слънцето разбива мъглата.

Около краката ѝ на повърхността бълбукаха балончета. Тя разрови тинята с дълга пръчка, която отчупи от тополата. После я захвърли в калта и извади жаба с размерите на малка чиния за салатата. Животинката изквака и се размърда в ръцете ѝ.

Наш протегна напред мрежата и Бърди пусна улова си в нея.

— От години не съм виждал толкова едър екземпляр.

— Чичо често ме взима с лодката, когато идва насам. Казва, че съм най-добрият ловец на жаби от тази страна на Мисисипи.

— Какво искаш да направиш с тази?

— Хайде да я пуснем — тихо предложи Тали.

Наш обърна мрежата с дъното нагоре и жабокът заплува обратно към тинята, за да се зарови отново в нея. Щеше да се появи отново, когато се стъмни, за да ловува и да си намери половинка. Продължиха напред, водени от Бърди.

Реката изглеждаше както преди и в същото време беше различна. Част от пейзажа беше до болка позната, другата беше заличена от времето и природата. Пътеката към старата къща на Тали им се стори едновременно дълга и доста скъсена.

Тя се загледа към брега и забеляза тесния коловоз, водещ към стария заден двор, обрасъл с бурени. Висока растителност закриваше гледката. Изкачи се на ръба, хващайки се с ръце за жилавите корени. Момичето се изкатери ловко и застана до нея, следвано от Наш.

— Кой живее тук, Бърди? — Тали се загледа в зеления океан от свежа трева. Върбата, под която бяха лежали толкова следобеди, със сигурност беше пораснала, но ѝ изглеждаше дребна сега, когато я гледаше през очите на възрастна.

— Никой. Мама казва, че къщата е прокълната. Също като онези в Ню Орлиънс, след като връхлетя Катрина.

— Някога живеех тук. Преди много години.

Бърди пхна ръката си в нейната.

— Слава богу, че си се преместила, преди да ти се случи нещо и на теб.

Изражението на Тали подсказваше, че бяха разчоплили и посипали със сол стара, незараснала рана. Тя беше силната, онази, която му помагаше да не се разпадне на части, когато майка му боледуваше. Може би тази сила беше само привидна. Не, не беше привидна. Наистина *беше* силна, но и много по-загадъчна, отколкото

предполагаше. Нощта, прекарана заедно с Наш, успя да му разкрие няколко пласта, но едва днес видя истинската ѝ същност. И остана изненадан.

Пронизително изсвирване раздра ромона на реката и шепота на дърветата.

— Уф, това е татко. Трябва да изчезвам. Чао на всички.

Момичето скочи от брега и се приземи на колене в реката. Изправи се и се втурна обратно с мокра, изцапана официална рокличка.

— Довиждане, Бърди! — извика Наш, преди да бе успяла да стигне до първия завой и да изчезне от погледа му. Изобщо нямаше да се изненада, ако малката се окажеше призрак. Древните южни готи бяха оставили своята незаличима следа в него. — Добре ли си? — прошепна в тишината, буквално стоварила се върху тях.

— Да. Не. Не знам. Отбягнах да идвам тук. От години не съм имала причина да мина по старата ни улица.

Тръгна през високите до бедрата ѝ треви и бурени. Наш я следваше на една крачка. Растителността заглушаваше стъпките им, сякаш двамата бяха духове. Щом се показа задната част на къщата, тя спря. Един от капациите висеше накриво, съседният съвсем липсваше. Този път той улови ръцете ѝ в своите.

— Помниш ли цветята на мама? Бяха толкова диви и красиви. А татко много се гордееше с моравата си.

— Помня. Изглежда, Сойер е наследил градинарския усет на майка ти. — Полските цветя, които брат ѝ насади на луизианския бряг на Котънблум, изглеждаха невероятно. Именно те привлякоха вниманието му и го отведоха на празненството по случай завръщането на Кейд в града преди няколко седмици. Тогава през цялото време се оглеждаше за Тали, но остана разочарован.

— Понякога сънувам родителите си. Все едно са още тук. Чакат ме. И тогава се събуждам. — Изрече думите накъсано и студено, но различни емоции се бореха за надмощие в изражението ѝ.

Наш разбираше всяка една от тях.

— Когато разглеждам стари снимки на майка ми, ми се струва, че виждам някого, когото познавам смътно, но не мога да се сетя откъде. Не помня нито усмивката, нито смеха, нито докосването ѝ.

Стояха мълчаливи, докато подплашена синя сойка не изграчи над главите им. Той я дръпна към тяхното дърво. Земята около дънера беше усойна и обрасла с мъх.

— Гладна ли си?

— Предполагам.

Наш смъкна раницата и извади от нея сандвичи, портокали и две кутийки кола от хладилното отделение. Седнала по турски, Тали започна да подхвърля един портокал от едната си ръка в другата. Той се облегна на дървото, протегна крака и отвори алуминиевата капачка от кутийката, по която вече се стичаха ледени струйки.

Тя заби палец в кората на портокала и започна да го бели бавно. Вятърът довя до него натрапчивия аромат и той затвори очи.

— Виждал ли си някога духове, докато си обикалял всички онези подземия?

— Като в *Мумията* или нещо такова? — Мъжът се усмихна. — Ти не вярваш ли в такива неща?

Отвори очи и напрегнатият ѝ поглед изтри усмивката му. Тя говореше сериозно.

— Не, никога не съм виждал. Нито пък съм усещал някакво присъствие, ако трябва да съм съвсем точен, въпреки че съм посещавал доста злокобни места. Ти вярваш ли в духове?

— Не. — Тали пъкна парченце портокал в устата си. — Но имам чувството, че това място е обсебено от нас. От онези, които бяхме някога. Сякаш времето е спряло, преди семействата ни да бъдат опустошени и ние двамата сме оставили нещо от себе си тук. Налудничаво ли звучи?

В известен смисъл беше налудничаво, но дълбоко в себе си той споделяше същото усещане. Вероятно това беше причината за обзелата го меланхолия. Може би дойде тук, за да открие онази част от себе си, която беше заровил в миналото. Сърцето му се сви и отново затвори очи, насилвайки се да овладее дишането си. През последните дни не толкова физически, колкото емоционални проблеми предизвикваха астматичните пристъпи.

Топлината ѝ го обгърна, когато се отпусна до него. Несъзнателно обви ръка около раменете ѝ и я притегли по-близо. Тя пъкна глава под брадата му, плъзна длан по широките гърди и я остави да лежи върху рамото му.

Лутането между миналото и настоящето му подейства като емоционален шамар. Преживяното се отдалечаваше все повече, когато започна да усеща жената в обятията си, притиснатите ѝ гърди към тялото му, босите крака до неговите, женствения ѝ аромат. Ръката ѝ се промъкна към врата му и се заигра с косата на тила.

Обикновено премисляше внимателно и методично всяко едно решение, а сега стоеше на ръба на скалата, готов да се хвърли в бездната. Една целувка щеше да промени всичко. Или пък нямаше да промени нищо? Не беше сигурен кое последствие го плашеше повече.

Остави кутийката с кола на земята. Шепнейки името ѝ, обви длани около лицето ѝ и го притегли към своето. Зелените очи примигнаха унесено, сякаш беше омагьосана. Винаги бе знаел, че са красиви, но едва сега, когато бяха така призрачно осветени от слънчевата светлина, забеляза нюансите на сиво и синьо, скрити в зеленото. Прекрасни очи. Неразгадаеми очи.

Точно тя беше причината връзките му да не продължават дълго. Не беше оставил част от себе си в реката. Беше оставил липсващата част при нея.

[1] Най-високата планина в щата Вашингтон с надморска височина 4392 м. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Мили боже, Наш щеше да я целуне. Погледът съвсем ясно издаваше намерението му. Устните му се разтвориха и тя едва се въздържа да не го притегли по-плътно към себе си. Животинското в нея искаше той да поеме контрола и да я докара до лудост — ако вече не беше полудяла, но другата, открита по време на разходката им по реката, се свиваше уплашено, връхлетяна от истинска вихрушка от емоции.

Този мъж беше нейната котва — солиден, разумен, надежден и... много привлекателен. Винаги се бе мислила за смела. През целия си живот правеше нещата, без да се замисля за последствията — скачаше от мостове, изкачваше водни кули, пушеше трева. Дори след като порасна, не се страхуваше да поема рискове. Откриването на фитнеса ѝ беше огромно предизвикателство, но го прие с твърда решителност и без всякакъв страх.

Устните му бяха на шепот разстояние. Почти усещаше портокаловия вкус на езика му. Кръвта ѝ кипна и се втурна по вените като придошла от дъжд река.

Да се целува с Наш беше прекалено плашещо, за да размишлява върху това.

От гърлото ѝ се изтръгна стон, когато се отдръпна и обви коленете си с ръце. Цялото ѝ същество се съпротивляваше. Копнееше да остане по-дълго притиснато към силното му, топло тяло. Залюля се за момент на покритата с мъх земя и бързо се изправи. Обърна се към реката, изтри ръце в шортите си и изпусна дълбока, бавна въздишка.

— Трябва да се връщаме.

— Тали...

— Тази сутрин беше много странна, нали? Време е да си тръгваме.

— Щом това е, което наистина искаш.

Зад гърба си чуваше шумолене, докато той прибираще нещата в раницата. Не надникна през рамо, но въпреки това усети погледа му.

Ако се потопеше отново в дълбоките му кафяви очи, щеше да бъде загубена. И щеше да направи нещо абсолютно лудо, като да се нахвърли върху него.

Не искаше да бъде само нишката, свързваща го с миналото му. Искеше много повече. Осъзнаването на желанието ѝ беше като скок от самолет без парашут. Прекалено рисковано дори за нея.

Обратният път към реката изминаха в мълчание. Задният двор на Бърди беше пуст. Тали се надяваше, че момиченцето няма да бъде наказано сурово заради изцапаната красива рокля и разходката с двама непознати.

Тя тръгна към колата, но ръката му улови дръжката на вратата секунда преди нейната и пръстите им се сплетоха.

— Талула. — Начинът, по който прошепна името ѝ, само още повече я обърка. Раздразнение, веселие, тревога, но не намираше нито следа от гняв или намек за накърнено его. — Не искам отношенията ни да бъдат толкова странни.

— Не са странни.

Но бяха. Дори гласът ѝ звучеше неестествено, прекалено висок и писклив. Фактът, че не отдръпна ръката си от нейната, също беше странен. Желанието ѝ да я обърне и да я притисне към кабината на пикапа ги правеше още по-необикновени. Слава богу, че не можеше да чете мислите ѝ.

— Разбира се, изобщо не са странни. — Ръката му се стегна под нейната, когато дръпна дръжката.

Тя се настани на седалката и затвори тежката врата. През следващите пет секунди, докато Наш заобиколи колата и седна до нея, трескаво търсеше някаква безобидна тема за разговор. И още преди той да успее да включи двигателя, думите започнаха да се изливат:

— В събота ще бъде много забавно. Бандата на Делмар е учудващо добра, а старият Руфъс ще извади скарите на открито. Неговото барбекю все още е най-доброто в цялата енория. Сојер дори спомена, че дамите от църквата ще продават сладкиши.

Моторът се завъртя с бръмчене.

— Свикнах с горещия чай, но така и не престанах да мечтая за хубав сандвич със свинско. В колко часа?

— Хората започват да се събират още към пет, но слънцето се скрива зад дърветата около шест и едва тогава се разхлажда. По това

време ще затворя залата.

— Звучи забавно. Ще дойда да те взема от фитнеса, за да отидем заедно. — Наш се облегна назад и тя едва не го помоли да поемат по старата им улица, но това само щеше да я натъжи. Завиха към главния път, водещ към апартамента ѝ.

Щом пристигнаха, тя не скочи веднага от джипа, а внимателно огледа паркинга. Това се беше превърнало в инстинкт. След като не видя нищо, въздъхна тежко и отвори вратата. Той я улови за рамото.

— Дай да видя телефона ти. — Пусна я и протегна ръка.

— Защо?

— За да вкарам номера си. — Тя го подаде. Палците му се движеха доста сръчно за такива големи ръце. — В случай че не искаш да викаш полицията, обади се на мен, ако забележиш Хийт да се навърта насам или просто се уплашиш от нещо. Можеш да ми звъниш дори ако ти стане скучно или се почувстваш самотна. Обещай ми.

Протегна телефона към нея с два пръста, но когато тя посегна да го вземе, го дръпна обратно:

— Обещай ми.

— О, добре. Обещавам. — Обещание, което нямаше намерение да спази. Можеше сама да се оправи с Хийт.

Очите му се присвиха, сякаш бе прочел мислите ѝ, но ѝ позволи да си вземе телефона. Тя излезе от колата и с наведена глава изкачи стълбите към апартамента. Наш тръгна на задна, но спря до бордюра. Нямаше да си тръгне, докато не се увереше, че се е прибрала безопасно. Раздразнението ѝ изчезна под напора на надигащата се топлина.

Отключи врата, отиде направо до предния прозорец, дръпна завесите и му махна. След като изчака още няколко секунди, той потегли и тя остана загледана след него, докато стоповете изчезнаха в далечината. Излезе отново от жилището, прекоси с няколко крачки стълбищната площадка и почука на отсрещната врата. Отвори ѝ възрастна жена в старомоден екип от школата на Джейн Фонда.

— Не исках да прекъсвам тренировката ви, госпожице Ефи.

— Току-що приключих с разтягащите упражнения. Заповядай, млада госпожице. Ще приготвя нещо освежително.

Преди да успее да ѝ възрази, госпожица Ефи тръгна към кухнята. Тази жена беше истинско чудо. На седемдесет и седем все още кипеше

от енергия. С усърдие поддържаше формата си и умееше да се грижи за себе си. Знаеше, че от момента, в който вече не може да изкачва стълбите до дома си, синът ѝ ще настоява да отиде в старчески дом. Притесняваше се за нея и искаше да я настани на място, където щяха да я гледат добре. Един товар, който щеше да смъкне от раменете си.

Появи се откъм кухнята с поднос с две високи чаши и чинийка бисквити. Кимна с брадичка към тапицирания с дамаска на цветя диван и постави таблата върху ниска масичка за кафе, полирана до блясък.

Тали потъна между меките възглавници и отхапа една бисквитка. Фъстъчено масло. Любимите на баща ѝ, което означаваше, че майка ѝ непрекъснато печеше такива сладкиши от маслено тесто.

— А сега ми кажи какво става между теб и Наш. Нямах представа, че вие двамата се познавате. — Повдигайки вежди, старата дама се настани в ъгъла на един фотьойл и кръстоса крака, излагайки на показ набраните раирани гети на глезените си. Тали се помоли нейните да изглеждат поне наполовина толкова добре, когато навършеше седемдесет.

— Просто стар приятел, нищо повече. Израснахме заедно край реката. А вие откога го познавате?

— Господи, от цяла вечност. Леля му го водеше от време на време на сбирките на „Юрганените пчели“. Доколкото си спомням, носът му вечно беше забит в някоя книга, но иначе изглеждаше много възпитано момче. Не като някои от днешните младежи.

Тали не се бе сетила за дружбата на госпожица Ефи с лелята на Наш покрай „Юрганените пчели“.

— Леля му... — подхвана тя и отново отхапа от бисквитата.

— Леора има тежък характер, спор няма, но иначе е добра жена. Обича Наш като свое собствено дете. — Старата дама отпи от чая и наклони глава, сякаш очакваше нещо.

— Може и така да е, но не храни особено топли чувства към мен. Всъщност ми се струва, че ме мрази.

Госпожица Ефи изсумтя.

— За това трябва да обвиняваш фамилното си име.

— Какво имате предвид?

— Не е моя работа да ти разказвам.

— Но какво...?

— Искам да чуя повече за Наш. Как изглежда сега? Миналата сутрин докара Леора до клуба и накара половината дами да посегнат към хапчетата си за кръвно. Останалата половина се нуждаят от нови очила.

Смехът се извисяваше и стихваше, както тенджерата под налягане изхвърля пара. Утринните часове се оказаха наситени с цяла гама от различни емоции — и всички бяха разтърсващи.

— Наш е... — Как да го опише? С една дума нямаше да е точно. Тя повдигна рамене. — Чудесен. Забавен. Мил. Умен. И много, много, много привлекателен.

— Благодаря ти, господи — вдигна ритуално ръце към небето госпожица Ефи. Усмивката превърна лицето ѝ в мрежа от безброй ситни бръчки. Докато тялото ѝ беше като на петдесетгодишна, кожата понасяше щетите на прекомерното излагане на слънце в продължение на години. — Най-последно бях след мъж, който изглежда достоен за теб.

— Аз не бягам след него. Просто сме приятели от детството.

— Значи този много, много, много привлекателен мъж ти е само приятел?

— Точно така. — Тали измъкна подаващ се конец от ръба на дивана. — Само дете се опита да ме целуне. Или пък аз се опитах да го целуна. Както и да е, това щеше да бъде огромна грешка.

— Ето че стигнахме донякъде. А ти искаше ли да го направи?

Момичето завъртя очи към тавана и пъхна бисквита в устата си.

— Ще приема жеста ти за „да“. Имате ли намерение да продължите да се срещате като „просто“ приятели? — Госпожица Ефи повтори с неприкритата насмешка последните две думи.

— На четвърти юли ще ходим на квартално парти на Ривърстрийт. Но това не е среща или нещо подобно. — Беше по-добре да не споменава за вандалските им планове по отношение на водната кула. Доколкото познаваше старата дама, тя щеше да поиска да отиде с тях.

— И това е начало. Ами Хийт?

— Какво за него?

— Идва тук.

Стомахът ѝ сякаш се свлече до коленете.

— Кога?

— Преди две вечери. Блъскаше по вратата ти и крещеше достатъчно високо, за да събуди и мъртвите. Един от приятелите му го замъкна обратно в колата. Не го бях виждала от няколко седмици. Надявах се, че най-после е решил да те остави на мира.

— Появи се в „Таверната на Ривършак“ миналата вечер и търсеше повод да създаде проблеми. В крайна сметка ми се наложи да ношувам у приятел. — В желанието си да омаловажи тревогите си успя да вмъкне в тона си безгрижие, каквото съвсем не изпитваше вътрешно. — Беше пиян. Сигурна съм, че повече няма да се повтори.

— Трябва да отидеш в полицията. Знам, че си независима и повярвай ми, одобрявам това, но някои неща са прекалено сериозни, за да се справи човек сам с тях. Да помолиш за помощ не те кара да изглеждаш слаба.

— Какво ще кажете да започнем с глупостта, която проявих, като изобщо го допуснах в живота си? — Отклони поглед, преди госпожица Ефи да успее да прочете истината в очите ѝ.

Мека, хладна ръка улови нейната и я стисна.

— Не е глупост. Всъщност ти си първата жена, която го изоставя. Не успя да те пречупи и упорството ти е заседнало като буца в гърлото му. — Госпожица Ефи отпи от чая. — Бившият ми съпруг, Бог да го прости, не беше добър човек, но аз останах с него. Мисля, че синът ми ме обвинява за това. И има право.

Тали стисна старческата длан между своите. Беше неин ред да предложи утеха.

— Много съжалявам, госпожице Ефи.

— Омъжих се веднага след гимназията, бебето се появи след девет месеца и аз се преструвах на щастлива домакиня. Не само че съсипа живота ми, но и спомогна за разединяването на града с ината си. Простих му всичко, което стори на мен, но не и онова, което причини на сина ми и на Котънблум.

— Винаги съм мислила, че разделянето е станало заради правата за риболов в реката. — Разцепването се беше случило много преди да се роди. Когато порасна достатъчно, за да запомни историите, те се бяха раздули до скандални небивалици.

— Аарон беше гръмогласен дърдорко, който умееше да привлича последователи. Събра група от по-видни мъже от Луизиана, раздразнени, че рибарите от другия бряг идват да ловят раци на нашия.

Винаги сме имали по-добрите места за хвърляне на хайвер. Направи голям проблем от това, обиди ги и преди някой да успее да ги помири, градът се разцепи. Група мъже се държаха като момченца и се скараха за играчките си, ако питаш мен.

— Защо не са седнали да поговорят разумно?

— Ние опитахме. Жените се събрахме в клуба и започнахме да кроим планове как да ги сдобрим, но не бива да забравяме и в какви времена живеехме тогава... Лидери бяха само мъже и никой нямаше да се вслуша в група досадни дами, които шиеха ватирани юргани. — В гласа на госпожица Ефи се прокрадна гняв, трупан с десетилетия: — Решихме да продължим да се срещаме, въпреки че съпрузите ни забраняваха категорично. Независимо от различията помежду ни и разделението на града, останахме задружни.

— Това е невероятно. — Тали изпита още по-голямо уважение към жените от кръга „Юрганените пчели“. Те бяха бунтарки.

— Наистина сме забележителни. Тези дами са преживели доста трудни моменти. Аарон почина по-малко от две години след хаоса, който сътвори. Не мога да кажа, че ми липсваше, макар да ми се наложи да работя почти денонощно, за да свързваме двата края.

През всички години, откакто я познаваше, Тали не бе забелязала дори намек за битките, които беше водила тази жена. Тя изглеждаше като олицетворение на оптимизъм и ведрина. Всички ли имаха свои лични трагедии, които криеха в тъмните ъгълчета на гардеробите си?

Госпожица Ефи прибра кичур коса зад ухото ѝ с майчински жест, от който очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Преживяла си толкова много, миличка, затова ми се късаше сърцето, като те гледах с Хийт.

Дъхът на Тали секна, докато се луташе между плача и смеха:

— Госпожице Ефи, ами ако греша за Наш? Ако не е такъв, какъвто си го спомням?

Блестящите очи на старата дама се разшириха и върху устните ѝ се появи лукава усмивка:

— Значи все пак *искаш* да сте нещо повече от приятели?

Момичето разклати леда в чашата си и само сви рамене.

— Да не би да се страхуваш, че ще те нарани?

— Не по същия начин, по който би го направил Хийт.

Госпожица Ефи изсумтя:

— Наш като нищо може да разбие сърцето ти, ако поемеш риска.

Тали зачака поредната мъдрост, но възрастната жена се сви отново в ъгъла на фотьойла, кръстоса крака и посегна към чашата си. Накрая махна с ръка.

— Това ли е всичко?

— Не мога да ти кажа, че нещата непременно ще се получат, миличка. Част от живота е да се хвърлиш надолу с главата и да се молиш да се приземиш успешно.

— Звучи ужасно.

Жената кимна и присви устни:

— О, така е. Със сигурност е ужасно.

ГЛАВА ОСМА

Тали приглади с ръка обикновения потник и късите черни панталони. Шляпането на джапанките ѝ отекваше в празната спортна зала. Може би трябваше да си донесе някаква лятна рокля, за да се преоблече за кварталното празненство в чест на Четвърти юли. Не. Това не беше среща. А и роклята щеше да изглежда нелепо, като се имаха предвид плановете им за вечерта. Въпреки това остави косата си пусната.

За пореден път погледна часовника. Минаваше шест, а Наш още го нямаше. Ами ако е премислил? Не можеше да го обвини. Боядисването на водната кула не беше нещо, което възрастни, почтени членове на обществото трябваше да правят. Разочарованието се прокрадваше зад нервното ѝ вълнение и заплашваше да се излее, в случай че се беше отказал.

Телефонът ѝ иззвъня и тя побърза да отговори, без да погледне дисплея.

— Май излизането тази вечер се проваля, а?

Секунда мълчание.

— Какво говориш, по дяволите?

Ледени тръпки минаха по тялото ѝ. Ръмжацият глас на Хийт някога ѝ действаше възбуждащо, но сега разпозна в него само естествената му тактика за сплашване. Мразеше, че винаги ѝ се отразяваше. Ръката, стискаща телефона, ставаше все по-лепкава.

— Престани да ми звъниш. — Устните ѝ едва се движеха и думите звучаха неубедително.

— Искам да знам какво, по дяволите, става между теб и оня смотаняк Наш.

Гневът, съскащ като оголен електрически кабел, ѝ помогна да развърже езика си:

— Той е много повече от теб. И за твое сведение по една случайност ми е... — В съзнанието ѝ се мерна думата приятел, но от

устата ѝ излезе нещо съвсем друго: — ... гадже. Аз продължавам напред, което впрочем трябва да направя и ти.

— Я не се занасяй. Няма шанс да излизаш със смахнатия Наш. Поразпитах наоколо. Той е момче чудо, преподавател в колежа. Прекалено е умен. Вие двамата нямате нищо общо.

Думите му я пронизаха като физически удар. Позната болка сви корема ѝ. Същата, с която се бе борила всеки ден на път към училище, където я посрещаха със снизхождение и присмех. Сравнението със Сойер, който беше отличник на класа и капитан на бейзболния отбор, само още повече подчертаваше усилията ѝ както в ученето, така и в обществото.

В края на втората година един енергичен, ентузиазирани учител предложи на администрацията да я подложат на тест за когнитивни увреждания. Диагнозата дислексия я ужаси, но в същото време ѝ донесе известно облекчение. На практика не беше идиот, но дори с допълнителна помощ училището си оставаше мъчително. Оценките на приемните изпити в колежа ѝ бяха писани по милост.

— С Наш имаме много общи неща. — Дълбоко в себе си знаеше, че не е глупава. Гласът ѝ потрепери и заглъхна неуверено. Свързваше ли ги наистина нещо, освен няколко спомена от детството? Разтърси глава и съсредоточи цялото си внимание върху Хийт. — А най-хубавото е, че той не е глупак.

— Ще ме умоляваш да се върнеш при мен, скъпа. — В тона му се прокрадна заплашителна нотка.

— Ако не ме оставиш на мира, ще отида в полицията и ще поискам ограничителна заповед. Ясно ли ти е?

В слушалката се разнесе двоен сигнал. Той беше затворил. Тали се загледа в дисплея с разтреперани ръце. Пустотата във фитнеса обикновено не я притесняваше, но сега имаше нужда да бъде заобиколена от хора. Излезе навън, заключи вратата и я изпробва със силно натискане. Някой я потупа по рамото, карайки я да потръпне вътрешно и да вдигне ръка, свита в юмрук.

— Ей, по-спокойно. Без удари под кръста, моля! — С лека усмивка и сериозни очи, Наш отстъпи назад с вдигнати ръце в знак, че се предава.

— Извинявай. Свари ме неподготвена.

— Не мислех, че изобщо някога си неподготвена — измърмори той. Прозвуча като критика, но преди да успее да го попита, той улови с пръсти увиснал отпред кичур. Ръката му беше само на сантиметри от гърдите ѝ. Тялото ѝ се залюля към него, преди да се насили да стъпи здраво на високите токове. — Бях забравил колко е хубава косата ти.

Обзета от необясним младежки срам, тя издърпа кичура и го прибра зад ухото си.

— Вече бях решила да се откажа да те чакам.

— Отбих се при „Юрганените пчели“. Леля Леора и приятелките ѝ са решили най-последно да довършат патриотичния юрган.

— Забележителна всеотдайност.

Ръката му се обви около кръста ѝ, топлината му се разля по тялото ѝ. Тръгнаха един до друг към реката. Нехармонични звуци от няколко инструмента отекваха в тухлените стени.

— Няма да се изненадам, ако хората оставят вратите си отворени, за да се насладят на бриза и музиката.

— Защо просто не дойдат? Може би ще е добре да оставят различията си настрана и да забравят за фестивалите поне за една нощ. Нещо като примирие.

— Някои от дамите сигурно ще се включат в играта, но леля Леора поставя себе си над подобно лекомислие. — В потока на речта му от време на време се прокрадваше чужд акцент, което я караше да се чуди дали изобщо го познава.

През последните няколко дни през града преминаваше хладен фронт, който им донесе известно облекчение от горещината и влагата. Нощта беше приятна и суха, северният вятър развяваше косата ѝ. Носещата се музика ги насочи към Ривър стрийт. Сојер беше докарал общинския генератор, който обикновено пазеха за строителна или ремонтна работа.

Чичо ѝ стоеше в предната част на издигнатата платформа, потропваше с крак и плъзгаше пръсти по струните на мандолината. След като се преместиха в караваната, често го чуваше да свири, а понякога и да пее, а музиката се подсилваше от ромона на реката. Въпреки че не можеше да различи думите, начинът, по който ги изливаше, докосваше сърцето ѝ и я караше да плаче във възглавницата, когато беше дете. Зад спокойната си, безгрижна усмивка той познаваше душевната мъка.

— Добър е. — Наш кимна с брадичка към него. — Впрочем целият състав е невероятен.

— Повечето от тях са свирили заедно поне десет години. Чичо Делмар е най-младият от всички. Предишният им басист си счупи бедрото миналата есен и го настаниха в старчески дом. Не съм сигурна дали си намериха друг, но изглежда са успели да уговорят някого да се присъедини към тях. — Черен мъж на средна възраст със закръглен корем свиреше изправен, със затворени очи, като потропваше с месестите си крака в ритъма на музиката. — Напоследък няма много желаещи да свирят блуграс.

— И аз някога свирех малко на китара. — Лицето му беше безизразно, ръцете пъхнати дълбоко в джобовете.

— Не знаех.

— Доста често оставах сам. — Зад простичкото изявление сякаш се криеше огромна болка, но той се усмихна. — Леля Леора искаше да уча пиано. Аз настоях за китарата. Бях останал с впечатлението, че китаристите омайват всички мацки в колежа.

Нейните устни също се изкривиха в усмивка:

— Проработи ли?

— Малко известен факт е, че дори „Стълба към небето“^[1] не може да предаде някакво очарование на шестнайсетгодишен първокурсник, покрит с младежки пъпки, борещ се с всички останали признаци на пубертета.

Въпреки че се усмихваше, самотата все още се спотайваше под повърхността. Тя допря лице до рамото му, пъхна ръка под лакътя и го стисна леко:

— Трябва да е било много страшно.

Той повдигна рамене под бузата ѝ:

— Свободата е риск, неизвестността плаши. Така стоят нещата.

Като се имаше предвид, че беше извървял целия кръг и сега тъпчеше на едно място в Котънблум, Тали не беше склонна да се съгласи. Някой я бутна леко в ханша, тя измъкна ръката си изпод неговата и преплете пръсти пред тялото си.

— Какво ти става, момиче? Как си, Наш? — Монро надникна през нея, за да му се усмихне.

Той я погледна с шеговитата почуда:

— Не мога да повярвам, че си дошла от тази страна на реката. Какво ще каже Регън?

— Най-вероятно, че спя с врага — намигна му тя.

Кейд приближи към тях. Подаде на Монро лимонада, преди да я прегърне през раменете и да я притегли плътно до себе си.

— Как я караш, сестричке? — Пресегна се и я стисна за врата. Баща им го правеше постоянно и Тали се запита дали това беше несъзнателен жест от негова страна. — Здравсти, Наш. Леля ти знае ли, че си се сблизил с цял куп блатни плъхове? Учуден съм, че не се е опитала да те заключи в стаята ти.

— Никога не й се е налагало да ме заключва в стаята ми, докато растяхме. Просто не ме канеха никъде. — Смехът му не помогна с нищо срещу настъпилата неловка тишина.

— Изненадан съм, че не направи опит да се измъкнеш надолу да видиш сестра ми — подхвърли Кейд, щом песента свърши.

Наш издаде нещо средно между смях и въздишка:

— Напротив, идвах.

— Какво? Кога? — Тали се обърна и се вторачи в профила му.

Той се залюля на пети и дръпна яката на ризата си.

— Не е толкова важно.

Тя долови, че за него е било точно толкова съдбовно, колкото и нейният опит да го види.

— Каж ми все пак.

— Ходих с колелото до старата ви къща няколко пъти, преди да разбера, че сте се преместили. — Мускулът отстрани на челюстта му трепна. — После, един ден след обяд, избягах от училище. Бях на четиринайсет, струва ми се. Първокурсник. Беше... тежък ден. — Тя отново усети, че омаловажаваше случката. — Чаках те отвън. Надявах се да те хвана, преди да се качиш в автобуса.

Трябва да е било през първата й година в новото училище. Резултатите от приемните изпити я изпратиха в класа за напреднали по математика и за изоставащи по всички останали предмети. По-голямата част от деня й минаваше сред деца, които се бяха научили да не ги е грижа за нищо. На нея все още й пукаше, но й беше по-лесно да се преструва на безразлична.

— И откри ли ме?

— Видях те. Едва те познах. Беше пораснала. Променена. Облечена цялата в черно. Черен грим и бледа кожа. С обица на носа. Дори косата ти изглаждаше по-тъмна. Аз бях все още нисък, кльошав и носех очила. Качи се в кола с няколко по-големи момчета. И се прибрах обратно с колелото си. — Избликът на сарказъм смекчи тъжната горчивина на спомена му.

— Обица на носа? — Почти усети погледа на Кейд на тила си.

— Беше фалшива. И си бях сложила временна боя за коса. Стилът на готите^[2] беше типичен за повечето деца от класа ми... Нека да кажем, че просто се опитвах да се впиша. — Тя плъзна длани по ръката му и сниши глас, за да не я чуят брат ѝ и Монро: — Ако се беше приближил, щях да седна върху кормилото на колелото ти и да тръгна с теб. Кълна се.

— Значи съдбата е била против нас тогава.

Тали не беше сигурна дали същите сили не работеха против тях тук и в този момент, но премълча.

Нещо червено попадна в периферното ѝ зрение.

— Здравейте отново! — Бърди застана пред тях с ръце на кръста и широко разкрасени крака. Тази вечер плитките ѝ бяха идеално подравнени и гладки, ластиците подхождаха на черно-червената тиролска рокля на точки, панделките ѝ се спускаха от двете страни на врата ѝ.

Монро се усмихна:

— Ти пък коя си?

Момичето посочи към гърдите си:

— Аз съм Маргарет Тачър. — Четиримата избухнаха в смях. Тя изсумтя обидено и скръсти ръце. — Защо възрастните винаги се смеят, когато кажа името си?

— Не се смеем на теб, Бърди. Казваш се като една силна, умна жена от Англия, която също си има прякор. Наричаха я Желязната лейди. — Наш все още се усмихваше, но тя кимна замислено.

— Чудя се дали и аз мога да стана Желязна лейди?

— Мисля, че можеш да станеш каквато поискаш — отвърна той с такава увереност, че момичето вирна брадичка.

— Бърди живее в старата къща на Наш — обясни Тали и хвърли поглед към Кейд, на който той не реагира. — Харесва ли ти музиката, мила?

— Не много, но татко я обожава. Той е ей там горе. — Тя пъхна език в празнината от липсващите си зъби и кимна с глава към сцената.

— И моят чичо е там. Свири на мандолината.

— Познавам господин Дел. Много е добър. Винаги има бонбони за мен, макар да са разтопени и смачкани в джоба му. — Бърди хвана ръката на Наш и го задърпа. — О, трябва да дойдеш да се запознаеш с мама. Тя си мисли, че съм те измислила и доста си изпатих. Нямам търпение да видя лицето ѝ, когато ѝ представя момчето от гардероба ми.

— Е, това съвсем не ме кара да изглеждам страховито, нали? — Наш се усмихна към Тали, но остави Бърди да го отведе.

Тали им помахаша с пръсти. Двамата спряха в средата на тълпата и се огледаха. Сред истинска вихрушка от поли на червени и черни точки, той вдигна момиченцето на раменете си, за да може да потърси майка си сред множеството. Тръгна в посоката, която му показваше с ръка, все още кацнала на рамото му. Тя се смееше и се носеше над музиката и публиката.

— Виж ти, виж ти, виж ти — прошепна Кейд в ухото на сестра си.

Тя трепна и изтри нелепата усмивка от лицето си, като прочисти гърло. Монро беше въввлечена в разговор с около шейсетгодишна жена, която непрекъснато тикаше лакът в лицето ѝ.

— Какво?

— Да не би да си се хванала с Наш?

— А това теб засяга ли те по някакъв начин? — В думите ѝ се прокрадна старото негодувание.

Кейд повдигна вежди и се усмихна лукаво:

— Не. Но ми се струва, че току-що отговори на въпроса ми.

Тали го сграбчи за рамото:

— Между нас няма нищо, така че да не си посмял да разнасяш наоколо подобни слухове. Просто излизаме понякога, това е. Като стари приятели. — Отдръпна ръка и се обърна към оркестъра, така че брат ѝ да не разбере, че не беше съвсем откровена, но и не го бе излъгала. Все още сама не знаеше какво бяха един за друг.

— Вие бяхте неразделни като деца. Чувал съм мама и татко често да си говорят за това.

Тя изсумтя:

— И какво казваха?

— Мама твърдеше, че трябва да си имаш поне още един приятел, за предпочитане момиче. Но татко се смееше и я успокояваше, че си още прекалено малка, за да избягаш от къщи и да се омъжиш.

Почти можеше да чуе смеха на баща им, от който големият му корем се тресеше. Понякога, когато наистина се радваше за нещо, Сойер се смееше по същия начин. Спомените я връхлетяха и изпълниха празнината в нея.

— Радвам се, че поднових отношенията си с Наш, знаеш ли? Той беше най-добрият ми приятел. Когато си помисля как стояха нещата, преди те да загинат, колко щастливи бяхме, винаги се натъжавам. Спомените ми с него не са... свързани с тъга. Глупаво ли ти звучи?

Кейд обви ръка около раменете ѝ:

— Искан ми се да можех да направя нещата по-лесни, по-добри. Опитвах се. — Гласът му стана по-плътен.

Тали се обърна и го прегърна. Само защото беше по-голям и пое отговорността за нея и Сойер след смъртта на родителите им, той се бе превърнал от весел забавен брат, в мрачен сериозен човек само за една нощ. Никога не го видя да плаче. Сега, когато беше по-голяма и малко по-мъдра, разбра, че беше страдал много, дори повече, отколкото тя и Сойер. Трябваше да се справя не само с болката от миналото, но и с отговорностите на бъдещето.

— Справи се чудесно, Кейд.

— Какво? Да не би да съм пропуснал поканата за голяма семейна прегръдка? — Ръцете на Сойер се обвиха около тях.

Тали се зарадва на появата му, защото в противен случай можеше да се поддаде на изкушението и да натовари Кейд с всичките си тревоги, а тези, през които беше минал, му стигаха за един живот.

— Страшно много хора, нали? — Сойер огледа тълпата с критичен поглед и се намръщи.

— Наистина — съгласи се сестра му.

— Изглежда, всички доста се забавляват.

— Хората винаги се забавляват, Сойер. Какво има? — попита тя.

— Предишният ми шеф се отметна от обещанието си да направи дарение, след като напуснах и не мога да го виня, а Регън ми откъсна оркестъра на Котънблум, Мисисипи, с обещанието да им осигури нова туба. Ами ако фестивалът се окаже катастрофа?

— Усилията ти да се подредят витрините на магазините направиха чудеса. След като премахна по-голямата част от графитите, мостът изглежда съвсем различно. Цветята са прекрасни. За да мине успешно, ти трябва само музика и храна. Целта е всички да се съберат заедно — успокой го Тали.

— Целта е да впечатля онези журналисти и да спечеля паричната награда. — Подръпна горната си устна, преди да добави: — И да събере всички заедно.

Наш се върна, след като беше изгубил Бърди, но пък се беше сдобил с два орехови пая.

— Ако смяташ да ги изядеш и двата — отбеляза Тали, като местеше пръст от единия към другия, — най-добре си купи абонаментна карта за фитнеса.

— Бих се справил поне с единия, но си помислих да попитам дамите от „Юрганените пчели“ дали не проявяват интерес.

— Да — изсъска Сойер и сплете дългите си пръсти като злодей от анимационен филм. — Ти се превръщаш в моето тайно оръжие, Наш. Онези стари матрони сигурно си мислят, че още ядеш захарен памук, нали? Регън може и да е кмет, но именно те командват града, а все още не са заявили подкрепата си за нея, нали така?

Наш повдигна вежди над рамките на очилата си, но само кимна с глава към пешеходния мост и протегна единия пай:

— Искаш ли да ми помогнеш, Тали?

Тя взе сладкиша, но Сойер я сграбчи за рамото:

— Ужасна идея. Тя само ще провали плана ти.

Другият поклати глава:

— Нямам никакъв пъклен план. Просто ще предложи пай на приятна група възрастни дами. Впрочем гледай на мен като на Швейцария. Надявам се и двата фестивала да пожънат успех.

Сойер пристъпи към него и опря пръст в гърдите му:

— Но ти показва своята лоялност към Луизиана по време на операцията със зайците.

Наш го потупа по рамото.

— Сойер, мой човек, ти направо си се побъркал с този Ден на труда. Идваш ли, Тали? — Без да я изчака, тръгна към пешеходния мост.

Тали прегърна брат си през кръста.

— Знаеш ли, той е прав. Ти постепенно започваш да си губиш ума.

Сойер я избута шеговито и тя се втурна да настигне Наш. Страната откъм Мисисипи изглеждаше неестествено спокойна и тиха. Погледна през рамо към приятелите и съседите си, които се смееха и пиеха, а някои дори се опитваха да заглушат музиката. Сцената изглеждаше нереална, като на филм. Сякаш се бяха наговорили, двамата спряха едновременно на моста и погледнаха към водата.

— Най-смешното е, че на реката ѝ е съвсем безразлично.

— Кое?

— Разногласието, което е предизвикала в този град. Носи се бавно и го задълбочава все повече с всяка изминала година. — Тя изстърга с нокът парче избеляла от слънцето кафява боя.

Той се обърна към нея и се облегна на парапета.

— Не мислиш ли, че когато поколението на леля Леора си отиде, нещата ще започнат да се оправят?

Тя завиждаше на оптимизма му. Но най-вече му завиждаше за способността му да се приспособява. И двамата бяха преживели своите лични трагедии, но на него не му беше необходимо да търси повод за смях или усмивка.

— Надявам се, но съперничеството е насаждано сред децата от двете страни години наред. Ние все още сме блатни плъхове, докато те са от „висшето общество“.

— Предполагам, че съм от рядката порода, в която има и от двете.

Докато се изкачваха по склона към общата площ, мократа от росата трева гъделичкаше краката ѝ. Скелетът на новата беседка се издигаше като феникс наред обгорялата земя.

Светлината от магазина на „Юрганените пчели“ се процеждаше през тесния процеп на леко разделените завеси, но Наш се оказа прав — вратата беше подпряна със стол. Наоколо се носеше гласът на чичо Делмар, който пееше неостаряваща блуграс балада в натрапчива минорна тоналност.

— Мисля, че е по-добре да изчакам отвън да им занесеш пайовете. — Подаде му сладкиша, но той отказа да го вземе. Вероятно госпожица Ефи беше вътре, но също и госпожица Леора.

— Не. Ти си моя приятелка. Освен това аз съм Швейцария, забрави ли?

Усмихнат, той отвори вратата с крак. Гласовете се надигнаха насреща им като хор. Тали се промъкна след него, надявайки се да се слее със завивките, провесени по протежението на цялата пътека, но кракът ѝ закачи металната дръжка на стола, подпиращ вратата. Тя се стовари на пода с трясък и вратата се затръшна, заглушавайки музиката. Настъпи тишина. Всички погледи се обърнаха към нея.

— Донесохме ви пай. — Надяваше се да не звучи толкова глупаво, колкото се чувстваше, но ако се съдеше по изражението на госпожица Леора, вече беше зачислена към групата на селските идиоти. По лицето ѝ плъзна гореща червенина.

Няколкото секунди след грандиозното ѝ появяване ѝ се сториха цяла вечност. Устните на Наш трепнаха и колкото и невероятно да беше, тя му се усмихна в отговор. Той пое нещата в свои ръце и поведе дамите след себе си като Пайд Пайпър^[3].

Госпожица Марта се появи от задната стая с картонени чинии, пластмасови вилици и специален сребърен нож. Наследила магазина след смъртта на майка си, тя беше с десетина години по-млада от останалите. Жената се засуети, създавайки около себе си суматоха, която според Тали беше излишна и отблъскваща.

Госпожица Ефи се промъкна към нея с парче от сладкиша:

— Каква чудесна изненада! Забавлявахте ли се?

— Да, докато Наш ме домъкна тук — измърмори момичето.

— О, я стига. Ние сме съвсем безобидни. — Възрастната дама се засмя многозначително, когато Наш подвикна на Тали да му занесе втория пай.

Тя приближи предпазливо, сякаш жените бяха глутница диви кучета, готови да ѝ отхапят ръката. Остави сладкиша на плота и една от тях го плъзна към Наш, който стоеше обграден от няколко бърборещи дами на достолепна възраст.

Той раздаде последните парчета. Тъй като всяка получи по едно, всички се оттеглиха и се разделиха на групи, към които Тали дори не би направила опит да се присъедини. Даже госпожица Ефи бе въввлечена в разговор. Отстъпи заднешком към стената, забола поглед в краката си.

И се блъсна в нечие топло тяло.

— Ужасно съжалявам.

Дребна жена със сиви букли и очила с дебелината на бутилка я погледна с усмивка:

— Не се притеснявай, мила. Ти си Талула Форнет, нали? Чувала съм за теб — каза тя с глас на аристократка от друга епоха.

— Да — насили се да се усмихне Тали, питайки се какви ли слухове се носеха наоколо. Госпожица Леора стоеше само на три крачки и вече слухтеше към тях.

— А аз съм Вера Карсън.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Карсън. — Фамилията беше една от най-старите в Котънблум. Съпругът ѝ е бил кмет точно когато градът се е разделил, но повече от двайсет години беше вдовица.

— Имах намерение да поговоря с теб и ето ти сега сгоден случай.

Тали потисна порива да погледне през рамо:

— С мен?

— Ефи е пощуряла по теб и твоя фитнес. Струва ми се... ами ние всички се надяваме, че можеш да организираш курс за възрастни хора.

— Курс? — повтори само с устни момичето.

— Аеробика. Или може би йога. Миналия месец в списанието на Американската асоциация на пенсионерите^[4] пишеше колко е полезна йогата за старите кости. — Усмивката на госпожа Карсън създаваше впечатление за искреност.

— И някои от юрганените дами проявяват интерес? — Тали махна с ръка към групите жени, но погледът ѝ попадна върху госпожица Леора, която се бе промъкнала по-близо към тях, макар да се преструваше, че не им обръща внимание.

Веждите на госпожа Карсън се повдигнаха над очилата, усмивката ѝ стана дяволита:

— Не всички от юрганения ни кръг са склонни да опитат нещо ново, но сред нас има и авантюристи. Ако разпространим мълвата сред църковните общности, нищо чудно да се сдобиеш с повече възрастни курсисти, отколкото можеш да се справиш.

Прилив на вълнение накара Тали да се усмихне. Специалността ѝ не беше работа с хора от третата възраст, но можеше да се научи.

— В момента работя върху плановете си за разширяване на дейност на залата. Студио за йога е сред приоритетите ми.

Междувременно мога да разработя няколко не много натоварващи упражнения по аеробика, за да пробвате.

— Ще ми обясниш подробностите, а пък аз ще разглася наоколо. Бизнесът от двете страни на реката трябва да си помага взаимно, не мислиш ли? — В очите на жената блесна послание, което Тали не успя да разгадае.

— Да, така е. — Щеше да разтърси възторжено ръката на госпожа Карсън в знак на доверие, ако дамата не държеше парче орехов пай.

Госпожа Карсън се отдалечи с грация, напомняща актриса от старите черно-бели филми. Една от групите бърбрещи жени се разтвори, за да я приеме.

Наш облегна рамо на стената до Тали и протегна картонена чиния с тънко парче пай:

— Последното. Можем да си го разделим.

Отвори уста, за да сподели с него новината, но преди да успее да заговори, той пхна в нея хапка от сладкиша. Тя изсумтя със задоволство, наслаждавайки се на вкуса.

Наш облиза долната си устна, сякаш също беше опитал нещо сладко. Моментът изглеждаше странно интимен, въпреки че около тях жужаха двайсетина матрони.

— Твой ред е. — Тя взе оставената пластмасова вилица, отчупи парченце и го вдигна към устата му. Той го лапна и задъвка.

Леля му приближи към тях с вид на човек, който съжалява, че не разполага с метален лост.

Племенникът ѝ отправи половинчата усмивка, но не се отдръпна от Тали.

— Наслаждаваш ли се на музиката? Искаш ли да подпра пак вратата?

— Намирам я за доста старомодна — изсумтя госпожица Леора.

— Делмар Форнет има уникален глас, ако питаш мен.

— Е, не те питам — изстреля в отговор тя. Зад хапливите думи се криеха други емоции. Чувства, които Тали не можеше да определи, но със сигурност не вещаеха нищо добро за някой, носещ името Форнет.

— Лельо Леора — каза Наш с нотка на предупреждение в гласа.

— Колко мило, че помогнахте на Наш да ни донесе пая, госпожице Талула.

— Можете да ме наричате Тали. — Още щом го изрече, разбра, че е направила поредната погрешна стъпка.

Госпожица Леора сви устни. Въпреки изминалите години, пулсът на Тали се ускори и на върха на езика ѝ кацнаха познатите недодялани извинения. Снизхождението на старата дама беше нейният криптонит^[5]. Чувстваше се безсилна да се изправи срещу него.

— Смятам да си тръгна, преди да започнат фойерверките. Ти ще се прибереш ли скоро, Наш?

— Всъщност смятаме да останем още малко. Не знам точно кога ще се върна. Ще се видим утре сутринта.

Пронизващият поглед, с който сякаш чрез телепатия се опитваше да му внуши нещо, изобщо не смути Наш. Госпожица Леора се предаде и изсумтя недоволно:

— Добре. Внимавай. — В предупреждението се съдържаше намек, че Тали беше опасна. И като се имаха предвид плановете им за вечерта, може би старата дама наистина притежаваше свръхестествени способности.

— Ще довършиш това, нали, Тали? — Наш обра останалия пай с вилицата си. Тя се загледа в нея, докато зрението ѝ се замъгли. Усети сладкия, плътен царевичен сироп върху устните си и ги разтвори. Лицето му сякаш се приближи и в стаята вече не съществуваше никой друг. — Да вървим. — Той подаде празната чиния на леля си и поведе Тали към вратата, докосвайки я леко по гърба. Щом се озоваха навън, каза: — Извинявай за леля. Тя има тежък характер, но е добронамерена.

Почти същото бе казала и госпожица Ефи. Тали виждаше само една огорчена жена.

— Не бих използвала точно тази дума. Но няма нищо, свикнала съм. Никога не ме е харесвала. Не е ли странно, че се отнася толкова добре към госпожица Ефи, но само при споменаването на името Форнет става жлъчна?

— Нямам представа какъв е проблемът ѝ. Знам, че семейството е било против майка ми да се премести на другия бряг на реката и да се омъжи за баща ми. Не съм сигурен дали е свързано с тази история за

„блатните плъхове“ и „аристократите“, или пък са очаквали да направи по-подходящ избор. А може би и двете.

— Баща ти е работил упорито, за да ѝ осигури добър живот. Тук няма място за срам. — Спомняше си само смътно Джак Хоторн, който винаги се отнасяше добре с нея.

— Работеше много и почти не се задържаше у дома — процеди той с горчивина, каквато никога не бе чувала от него.

Вместо да му предлага банална утеха, Тали пъкна ръката си в неговата. Не си падаше много по този жест, но с Наш ѝ изглеждаше съвсем естествен.

Ноцта утихна. Някъде далече чичо ѝ Делмар и съставът му си прибираха инструментите. Няколко души се въртяха в задната част на сцената, докато тълпата отдолу беше нараствала през цялата вечер.

— Изглежда, подготвят фойерверките. Да побързаме.

Заобиколиха множеството, като кимаха и махаха с ръце на съседни и познати. Слава богу, никой от братята ѝ не се виждаше наоколо, а улицата, на която оставиха колата, беше пуста. Колкото по-малко въпроси, толкова по-добре. Тя грабна чантата със спрея и се настани на седалката до него.

Очакването бе глождило подсъзнанието ѝ през цялата вечер. Беше забравила какъв прилив на адреналин можеше да предизвика една малко налудничава постъпка. А присъствието на Наш придаваше нов нюанс на приключението.

— Червеното все още ли е любимият ти цвят?

— Не мога да повярвам, че си спомняш — засмя се той.

— Цветът на Супермен. А помниш ли кой е моят? — попита го напрегнато.

— Чакай да видя. Синият, когато беше на около шест, но на осем реши, че е много скучен и реши, че е зеленикавият.

Тали си отдъхна и се загледа през прозореца, за да не му позволи да види усмивката и блясъка на внезапно бликналите сълзи. Отговорът му беше по-важен от простичкия въпрос.

— Все още имам слабост към зеленикавото, но сега черното е запазената ми марка.

— Тъмна и опасна. Подхожда ти — шеговито подметна той.

— Обикновено с тъмни и опасни жени ли излизаш? — Нямаше нужда да маскира закачливия флирт в гласа си.

— Ние излизаме ли? — обърна се към нея Наш.

Срамът я изгаряше отвътре навън.

— Нямах предвид... Разбира се, че не смятам това за среща. Казах го просто така — завърши унило.

Той измърмори нещо и се протегна към нея. Тали си пое дълбоко въздух и го задържа, но вместо да я докосне, извади нещо иззад седалката.

— Направих някои проучвания днес следобед и се оказа, че Котънблум може да се похвали с повече от една водна кула. Имаш ли предпочитания?

Върху картата, която разгъна, блестяха половин дузина светодиоди. Тя избухна в смях. Господин Организираност.

— Хайде да се спрем на най-уединената и най-близката. Онази в енорията на Котънблум, близо до стария пазар на Сайлъс. Помниш ли къде е?

— Мисля, че да, но не ме оставяй да пропусна отбивката. — С няколко маневри мина покрай тълпата и множеството паркирани коли и пое по енорийския път.

Тя открехна прозореца, облегна глава на седалката и затвори очи. Нощният въздух се втурна в купето и развя косата пред лицето ѝ. Земният аромат на бор, вода и тиня се вля в кръвта и мина през сърцето ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо — каза, без да отваря очи.

— Какво? — Думата увисна предупредително между тях.

— Ами, аз така да се каже... в известен смисъл... казах на Хийт, че сме гаджета. Само за да го разкарам и надявам се, да сложа край на постоянните обаждания.

— Кога стана това?

— Точно преди да се видим тази вечер. Обади ми се пак, за да разбере какви са отношенията ми с теб. — Отвори очи и го погледна. Ръцете му стискаха здраво волана, устните му се изкривиха в гримаса. Очевидно чувството му за хумор имаше предел, който тя неразумно беше прехвърлила. — Ти се ядоса. Не трябваше да...

— Да, направо съм бесен. Но не на теб. Какво искаш да направиш? — В гласа му се прокрадна грубост, придаваща му мрачно и опасно излъчване.

Тя знаеше какво я пита: дали щеше да се обърне към полицията, или към братята си? Точно сега ѝ се искаше да изпълзи в скута му и да преоткрие усещането за утеха и топлина, които я обгръщаха като защитно одеяло, когато се събуди в леглото му.

— Искам да се кача на водната кула и да обезобразя част от общинската собственост. Какво ще кажеш?

Не каза нищо. Старият пазар се появи иззад завоя. Той представляваше раковина от бетонни блокове, а израсналата отвътре трева беше по-висока от стените. Покривът беше рухнал отдавна. Подпряната на входната врата избеляла табела рекламираше живи червеи и студена кока-кола.

Наш пое напърно по изронения бордюр на изоставения паркинг. Под дърветата тъмнината вземаше надмощие над мрака, фаровете осветяваха обраслия път. Висока до коленете трева очертаваше двата коловоза.

Джипът се люшкеше напред-назад, рояци насекоми се въртяха в двата дълги снопа светлина. Сивите подпори на кулата се появиха иззад сенките и той спря до ниска ограда, заобикаляща основата.

Двигателят заглъхна. Сега дори контролното табло не ги осветяваше. Относителната тишина и тъмнината я обгръщаха като пашкул и можеше да седи с него в купето цялата нощ. Той се наведе над средната седалка и обърна лицето ѝ само леко докосвайки брадичката ѝ с пръст.

— Сигурна ли си, че си добре? — Гласът му беше нисък, с нотка на все още кипящ гняв, но устата му беше толкова близо, че кожата на ръцете ѝ настръхна от лекия полъх на дъха му. Топлината му я обгръна, беше едновременно възбуждаща и успокояваща.

За първи път от много време осъзна, че ѝ се искаше да сподели всичките си проблеми, но вкоренените дълбоко навици я накараха да отвърне прекалено бодро:

— Разбира се. Всичко е наред.

— Не ти вярвам.

Как успя да види истината зад неискрената ѝ усмивка? Тя се отказа от преструвките. Вътрешното напрежение търсеше отдушник, но да излее сърцето си пред Наш не беше най-приемливото решение.

Тали се раздвижи първа, отдръпна се и слезе от колата. Нощта беше всичко друго, но не и тиха. Призивът на цикадите се снижаваше

и извисяваше като океански вълни, жабите си търсеха партньори, нежната песен на щурците успяваше да надделее над останалия шум. Меката светлина на надничащата отгоре луна блестеше по върховете на дърветата.

— Какво мислиш? Вълнуваш ли се? — погледна към кулата тя. Въпреки че беше една от най-ниските в града, дори само стоенето под нея и гледането нагоре предизвикваше световъртеж.

— Притеснявам се, че съм се побъркал.

— Онази, която изкачих в гимназията, беше още по-висока.

— Е, забавно ли беше, или страшно?

— И двете. Както знаеш, понякога това важи за най-хубавите неща.

— Това ли си правила? Такива ли бяха развлеченията ти? — Звучеше така, сякаш сега лудата беше тя.

Защо го беше направила наистина? Някой я беше провокирал. Някакво момче със сплъстена, боядисана в черно коса и обици на ушите. След като идеята я обсеби, изкачването беше вече по-скоро въпрос на изпълнение, отколкото на кураж. Това беше акт на неподчинение.

— Направих го по-скоро от гняв, отколкото за забавление. Начин да докажа, че съществувам. — Нощният шум заглуши гласа ѝ.

Сред какофонията от звуци дори не беше сигурна, че я е чул. Оскъдната светлина се отразяваше в очилата му и оставяше изражението му в тайна.

— А защо ще се катериш тази вечер?

За да съм с теб. Отговорът беше плашещо прост или може би просто плашещ. Но изтъкна друга причина:

— Защото ти ме предизвика. Готов ли си за едно приключение с мен?

Усмивката му си имаше свое собствено гравитационно поле. Всичките ѝ проблеми и тревоги избледняха и ѝ се сториха маловажни.

Стълбата към върха беше отворена на около четири метра височина, след което метална решетка заобикаляше в полукръг към гърба с цел безопасност. Тя си пое дълбоко въздух и стъпи на първото стъпало. Ръцете ѝ се хлъзнаха по неравния, прояден от ръжда метал.

— Мили боже, ние наистина ще го направим, нали? — подвикна той.

Тали му хвърли усмивка през рамо:

— Хайде, това е за списъка ти. — Смехът ѝ го накара да пристъпи напред.

— Опитвам се да потисна силното си чувство за самосъхранение, но дай, води нататък. — Потупа я по рамото и ѝ подаде малко джобно фенерче.

Тя го включи, стисна го между зъбите си и се заизкачва, като през няколко стъпала поглеждаше надолу, за да се увери, че Наш я следва. Прехвърли се през преградата и се озова на правоъгълна площадка, дълга два и широка около метър и дваисет. Изглеждаше съвсем нова, защото металът беше гладък и лъскав. Подскочи няколко пъти и реши, че е стабилна.

Той прескочи решетката и поради тясното пространство застана съвсем близо до нея. Раменете им се докосваха, ръцете им лежаха на няколко сантиметра една от друга върху парапета. Минутите минаваха. Докато Тали се взираше над върховете на дърветата към Котънблум, всичките ѝ други сетива бяха насочени към него.

Лекото движение на тялото му, когато вдишваше и издишваше, топлината между тях, предизвикваща трепет дълбоко в нея, ароматът на гора на лосиона му, достатъчно деликатна, за да я накара да зарови лице в извивката на врата му.

Спомни си как бе наблюдавала Наш да скача на въже без риза, грациозен и пъргав. Опитът ѝ да скрие изумения поглед на широко отворените си очи доведе до необходимост да се преоблече в чисти дрехи. Вторият ѝ сблъсък с голите му гърди беше точно толкова стряскащ, колкото и първият. Препъването ѝ беше съвсем безобидно, но допирът до влажните мускули се оказа истинското падане. Не можеше да престане да мисли какво ли щеше да бъде усещането, ако плъзнеше ръце по тях. И ако продължеше по-надолу.

Различни цветове избухнаха над дърветата, последвани от гърмежи секунда по-късно. Тя се качи на най-ниската релса, вдигна ръце и извика към нощното небе, обзета от вълнуващо усещане за свобода.

Наш обви ръка около бедрата ѝ като котва и се засмя:

— Ти наистина си луда.

Зарята продължи около петнайсет минути и приключи с кратък, непрекъснат залп от звук и светлина.

— Отгук не може да се каже къде свършва Луизиана и започва Мисисипи, нали? — избоботи гласът му сред все още незаглъхналото ехо на фойерверките.

Дърветата се простираха докъдето стигаше погледът ѝ, но реката беше някъде там, долу, бавна и извиваща се. У нея се зароди някакво странно покровителствено чувство:

— Често ли разказваше на хората за нашия малък град, за да се посмеете?

— Не говорех много за вкъщи.

— Защо? — Тя скочи от релсата и подпря бедро на нея.

— Когато заминах, все едно излязох от някаква приказка. Да говоря за родния си дом или да анализирам детството си по някакъв начин щеше да я развали.

Как можеше да гледа с носталгия назад към умиращата си майка, към самотата и тормоза в училище?

— В каква приказка си живял ти? Защото моят живот се приближава повече до трагедия или може би до филм на ужасите.

Той се обърна към нея, прибра кичур коса зад ухото ѝ и прокара пръсти надолу по шията ѝ като лека милувка. Тръпки преминаха по настръхналата ѝ кожа.

— Повечето от приказките, минали през вековете, са потискащи и кръвожадни. Своеобразен начин на предупреждение за последиците от липсата на морал. Но в най-добрите има елементи на магия. Точно това притежава и Котънблум. Можеш ли да я усетиш?

— Черна магия може би. — Искаше ѝ се да свали очилата и да потърси в очите му отговорите на въпросите, които тя така и не изрече. Как можеха да възкресят приятелство, което смяташе за погребано преди години? Беше ли искрата на привличане между тях част от черната магия на Котънблум, която щеше да свърши с трагедия и сълзи?

Той се отдръпна пръв, свали раницата, пусна я на пода и отвори ципа. Извади одеяло и го постла върху металната решетка. Седна, провеси крака надолу и потупа мястото до себе си. Тя се отпусна до него и на устните ѝ грейна призрачна усмивка.

Тогава се появи бутилка вино и две червени чаши за еднократна употреба. Едва когато Наш измъкна и тирбушон, доброто настроение взе надмощие над обърканите чувства, бушуващи в

гърдите ѝ. През последните два дни с него се беше усмихвала и смяла повече, отколкото през цялата изминала година. Лицето ѝ се беше схванало от смях.

— Ти май се занасяш с мен. Ако наистина бяхме в гимназията, щеше да донесеш шише „Джак“, откраднато от бутилката на баща ти, а не вино.

— Не е необходимо да пресъздаваме всичко абсолютно точно. Иначе наистина щях да взема малцово шотландско уиски. Реших, че предпочиташ нещо по-леко. — Корковата тапа изскочи с пукот и той напълни двете чаши.

Тя взе своята и разклати червената течност.

— Не съм много по пиенето и със сигурност не си падам по виното. Да не би да е нещо, което си научил покрай горещия чай?

— Аха. Започнах по една особено претенциозна причина. Да впечатля една жена.

— И получи ли се?

— С жената не, но пък се научих да ценя виното.

Тя дръпна свободния край на одеялото, за да прикрие неудобството си при мисълта за Наш с друга жена и отпи прекалено голяма глътка. Задави се и се закашля. Виното имаше плътен горски вкус и бе предназначено да се пие бавно, а не да се изгълта наведнъж като бутилка „Буунс Фарм“^[6].

— Да разбирам ли, че е разбила сърцето ти? — попита го задавено.

— Само го нарани. Беше по-възрастна и много изискана. Отношенията ни наподобяваха тези от „Пигмалион“^[7], само дето аз играех ролята на Елайза Дулитъл. — Той се засмя дрезгаво. — Все пак научих много от нея.

Не беше сигурна дали да търси сексуален подтекст в признанието му, или не. Пигмалион ѝ звучеше като прасе на латински, но името Елайза събуди нещо в паметта ѝ:

— Имаш предвид *Моята прекрасна лейди*?

— Това е филмовата версия на книгата.

Защо с него винаги опираха до книгите? Как можеше да очаква да задържи интереса му, когато любимото ѝ шоу беше *Ергенът*, а той вероятно гледаше само документалните поредици по „Дискавъри“? Отново отпи.

— Кое е любимото ти телевизионно предаване? Ама честно!

— Хайде бе, сериозно ли ме питаш? Онова за „Зелената стрела“, естествено.

Тали избухна в смях. Може би в крайна сметка не се беше променил много.

— А кое е *твое*? — Въпросът пресече смеха ѝ като рязко затворен кран на чешма.

— Документалните поредици по „Дискавъри“?

Страничният поглед, който ѝ хвърли, беше по-красноречив от всякакви думи. Тя скри усмивката си зад ръба на чашата, преструвайки се, че отпива:

— Е, добре. *Ергенът*, щом толкова искаш да знаеш.

Струваше си да усети тънкото жило на унижението от признанието си, за да чуе искрения му смях, който сякаш се разля в нея.

— Не съм го гледал, но съм чувал за него. И защо ти харесва?

— Предполагам, защото ме кара да се чувствам по-добре от избора си на гаджета. Хийт е цвете в сравнение с онези нещастници, а аз не изглеждам чак толкова жалка. — Намерението ѝ беше да се пошегува, но усмивката му изчезна и той остана загледан в нея за момент.

— Ти заслужаваш нещо много по-добро от него, Тали. Поглеждала ли си се скоро в огледалото?

— Проблемът не е във външния ми вид — каза тя, играейки си с краищата на косата си. Може и да не се препокриваше с мъжкия идеал за жена, който ги заливаше от всички реклами на бански в списанията, но беше в добра форма и нищо не ѝ пречеше да събуди интерес у подходящите мъже.

— Тогава в какво?

Тя сви рамене. Детинският жест беше глупав и уклончив. Наш заслужаваше повече. Нещо повече от нея.

— Едва завърших гимназия.

— Това вече ми го каза, но много хора не са успели да стигнат до колеж. Струва ми се, че си се справила много добре.

Вярно. Повтаряше си го през цялото време.

— Прав си. Справям се отлично. Ей, може ли да ми сипеш още малко? Какво му е толкова специално на това вино?

Тактиката ѝ вероятно беше прозрачна като саран рап^[8], но той започна да разказва подробно за произхода и родословието на виното, сякаш говореше за спечелила награда чистокръвна хрътка.

Докато в началото ѝ се налагаше да се преструва, че ѝ е интересно, ентузиазмът му постепенно я увлече и преди да усети, вече му задаваше въпроси.

— Обзалагам се, че децата се редят на опашка да се запишат в твоя клас — каза накрая.

Той облегна ръце на най-ниската релса и разклати чашата между пръстите си:

— Извинявай. Имам склонността да прекалявам, когато нещо наистина ме заинтригува.

— Не, говоря съвсем сериозно. Тази твоя разпаленост е заразна, при това си изключително красноречив. Сигурно се дължи на книгите, които постоянно четеш.

Усмивката му беше точно толкова заразителна, колкото и ентузиазмът, с който ѝ разказваше за виното, и не по-малко опияняваща. Пулсът ѝ се ускори, лекото замайване разхлаби нервите ѝ. Имаше нужда да се отпусне. Да се забавлява. Кой знаеше колко щеше да продължи това между тях?

— Не се сетихме да вземем малко от барбекюто на Руфъс. Гладна ли си? — попита той.

— Да не би да си донесъл и храна?

— Само бисквити и сирене.

— Звучи перфектно.

И така се оказа.

Обърна се към него с кръстосани крака, докато той подреждаше в кръг парченцата бри и бисквитите в хартиена чиния. Сложи малка хапка върху една бисквита и я протегна към нея. Дъхът ѝ спря в гърлото, когато отвори уста да го поеме. Плътният вкус на мекото сирене разбуди сетивата ѝ. Отпи от виното и усети как ароматите се смесват в идеална хармония. Всичко изглеждаше ясно и на фокус.

Веднага щом приключиха със сиренето и виното, той извади флакон със спрей от раницата, изправи се и изтръска трохите от скута си.

— Да се залавяме за работа. Какво да напиша?

— Нещо не много претенциозно.

— Не много претенциозно? — Наш се разсмя и звукът отекна из тясната площадка. — Толкова си забавна.

— Обичам смеха ти.

Зае да разбива усърдно флакона, той застина по средата на движението. Тали закри устата си с ръка, ужасена от себе си. Защо го каза? Беше истина, но нямаше нужда да му разкрива чувствата си. Проклети да са и Наш, и неговото чудесно вино.

— Винаги си била мила — каза ѝ той меко.

— Вече не. Сега съм огорчена и кисела.

— Защо мислиш така?

— Защото май не успях да се науча да си правя лимонада, предполагам.

Бризът се завъртя около тях и ги приближи един към друг. Въпреки че не се бяха качили на високо, въздухът тук беше чувствително по-студен и по-пронизващ.

— Има едно нещо от списъка ми, за което не съм ти споменал. — Вятърът отвя закачката в гласа му.

— Как ще ти помогна, ако не ми кажеш? — Безсилна да откъсне поглед от устата му, тя прокара език по долната си устна.

— Не бях сигурен дали ще се съгласиш да минеш с мен през това.

— Опасно ли е?

— Вероятно. Може дори да запали пожар. — Свали очилата си и ги пхна в джоба на шортите.

Луната се беше вдигнала високо и кафявите му очи сякаш отразяваха оскъдната светлина.

— Искам да те целуна. — Думите увиснаха помежду им като уговорка, но движенията му бяха по-скоро като на хищник — бавни, предпазливи, оставящи ѝ възможност да се пребори и да избяга. — Но не просто клъвване по бузата, както когато бяхме на осем, а искрена, дълбока целувка между възрастни мъж и жена. Изплаших ли те?

Абсолютно. Но не защото беше отвратена или искаше да се измъкне. Точно обратно. Поривът да го целуне сред реката едва не я изпревари. Но това беше Наш. *Нейният* Наш. Стомахът ѝ се сви на кълбо от нерви и очакване.

Всеки път, когато се страхуваше от нещо, като състезанието по правопис в училище, той я караше да прави списък с най-лошите, най-

ужасни неща, които можеха да се объркат. Връщайки се към стария навик, тя изля въпросите в порой от думи:

— Какво ще стане, ако започнеш да мислиш за Карл Велики, за да не скучаеш? Ако се разочароваш напълно? Ако вече не можеш да гледаш на мен по същия начин? Ако никога повече не можем да бъдем приятели?

Стоеше, облегната на кулата и той сложи ръце от двете страни на главата ѝ.

— Не мога да гарантирам, че няма да се отвратя или да се отегча. Но искам да те целуна още откакто те видях първата вечер в „Таверната на Ривършак“. Не е изключено и ти да ме намразиш, защото съм те олигавил цялата.

— Не е — прошепна тя, макар да знаеше, че е лъжа. Всяка част от нея се стремеше към него като стружки към магнит. Само здравият разум я възпря да не му разкрие най-големия си страх.

Ами ако тя не искаше той да спре след първата целувка?

— Виж, това е само точка от списъка ми. Само една. Хайде да се споразумеем, че ако се окаже неприятна и на някого от нас не му хареса, това няма по никакъв начин да се отрази на приятелството ни. И ще продължим да се виждаме.

— А ако ни хареса? — Вероятността отвори врата, но Тали не беше сигурна дали иска да я затръшне, или да се втурне през нея.

— Ами тогава ще прибавя едно дълго допълнение към първоначалния списък. — Той наведе глава настрани: — Е, какво ще кажеш да направим нещо наистина налудничаво?

За разлика от тогава, край реката, тясната площадка не даваше възможност за бягство и това я радваше. Не искаше да бяга, въпреки че най-уязвимата част от нея крещеше да го направи. Докато винаги беше готова да рискува живота и здравето си или да си навлече проблеми със закона, опасността Наш да превземе сърцето ѝ беше прекалено голяма, за да я допусне. И все пак ставаше въпрос само за една целувка — колко опасна можеше да бъде?

— Добре. — Думата се изплъзна между устните ѝ като дъх.

Той обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. Този път не ѝ се наложи да се бори с порива, а се притисна към него, зарови едната си ръка в косата на тила му, а с другата сграбчи стегнатите мускули на рамото му.

Вероятно виното беше притъпило естествените ѝ задръжки, но истината беше, че тя също желаше това от мига, в който го бе забелязала в бара. Евентуалните последствия нямаха значение... нищо нямаше значение, когато устните му докосваха нейните.

Избухналата страст я свари неподготвена. Той улови долната ѝ устна с устата си и прокара език по чувствената плът, преди да я засмуче леко. Нещо тупна на площадката, последвано от дрънчене и трясък. Целият под можеше да се продъни, но в унеса си тя едва ли щеше да забележи.

Наш обхвана лицето ѝ с две ръце и я облегна плътно към извивката на кулата. Металът беше запазил част от слънчевата топлина, която поддържаше искрящия огън в тялото ѝ. Притисна се до нея, като я повдигаше и нагласяше към себе си, докато тя усети, че се е повдигнала на пръсти.

Тя разтвори приканващо устни и той, възползвайки се от поканата, завъртя езика си около нейния. От гърлото ѝ се изтръгна подобен на ридание стон. Но нямаше време да изпита неудобство. В отговор гърдите му се разтърсиха от боботещо ръмжене и изгарящата целувка се превърна в изпепеляващ пожар.

Косата му се изплъзна от пръстите ѝ мека и еластична. Потърси гола кожа и плъзна другата си ръка под ризата към стегнатите мускули на гърба му, на които се бе възхищавала във фитнеса. На допир се оказаха по-приятни, отколкото очакваше — гладки, твърди и силни.

Искаше да усети ръцете му върху тялото си. Да я наведе над релсата и да я обладае отзад. Да пресъздаде сцената от предишната сутрин, но този път да остане и да го поеме с уста. Да лежи по гръб и да се взира в короните на дърветата, докато той я докараше до лудост. Да направи всички онези дръзки, мръсни неща, които беше сънувала. Дори повече.

Втвърденият му член се притисна между краката ѝ, карайки я да се гърчи. За разлика от страстно хапещите устни, пръстите му галеха нежно лицето и шията ѝ. Плъзна ги по бузата и улови между зъбите си меката част на ухото ѝ. Тя отметна глава, оголвайки гърлото си. Той облиза с език меката гладка кожа и спря на мястото, където пулсът ѝ се усещаше най-ясно, докато наболата му брада я даряваше със своя собствена, различна ласка.

Тали виждаше единствено звездите. Те сякаш бяха по-близки и по-плътни отпреди. Многото студени, празни нощи я бяха научили на някои специални практики, но в този момент тя вярваше в неговата магия.

— Наш, моля те. — Гласът ѝ беше неузнаваем.

— Молиш ме за какво? — Устните му се движеха върху гърлото ѝ, гърдите му вибрираха, притиснати в нейните.

Тя знаеше съвсем точно какво искаше. Да отметне още една точка от списъка му.

— Целуни ме пак.

И той го направи, като този път я сграбчи за китките и ги вдигна високо над главата ѝ. Позата му позволи да притисне отново гърдите си в нейните, сякаш искаше да подчертае надмощието си, но нежният допир на устните му го отричаше. Огненият ад бе преминал в дълготраен пламък.

Понякога целувката създаваше усещането на задължителна прелюдия към секс. Но не и тази. Тя продължаваше и продължаваше, с всяка секунда сякаш все повече втечнявайки тялото ѝ. Копнееше за повече, но в същото време искаше *тази* целувка никога да не свършва.

Най-накрая, и все пак прекалено скоро, Наш се отдръпна. Като изтръгната рязко от транс, тя отвори очи. Той потърка носа си в нейния с нежност, равна на споделената преди това страст.

— Как беше? — попита я нехайно и изкриви устни в усмивка.

Тали наведе глава напред да го целуне още веднъж. Просто да докосне устните му със своите. Той освободи китките ѝ и дланите ѝ се вкопчиха в бицепсите му. Твърдите мускули потръпнаха от допира ѝ.

— Не беше зле, професоре — отговори с треперещ глас. Дали можеше да предположи какво значение имаше за нея една проста целувка? А тази съвсем не беше проста. Търсеше начин да възвърне самообладанието си: — Реши ли вече какво ще нарисуваш?

Наш изсумтя и се отдръпна от нея. Извади очилата от страничния джоб, сложи ги и погледна над парапета.

— Ти толкова ме разсея, че изпуснах флакона.

Заля я вълна от щастие. Не беше толкова безразличен, колкото се опитваше да изглежда. Отблъсна се от стоманения резервоар и застана до него на парапета с омекнали колене. Случвало ли ѝ се беше друг

път да изпита слабост от една целувка? Винаги си беше мислила, че това е запазена марка само на героините от романите.

— Можем да слезем да го вземем и да се върнем.

— Неее. — Усмивката му го озари отвътре навън, когато разроши косата си с ръка. — Стигнахме достатъчно близо. Както и да е, след тази вечер трябва да зачеркна тази точка. Имам чувството, че вече няма да дойдем насам да изкачваме водни кули.

Сърпът на луната се издигаше бавно над върховете на дърветата, докато Тали се взираше в далечината.

— Тази целувка ще промени ли нещо между нас?

[1] Известен хит на „Лед Цепелин“. — Б.пр. ↑

[2] Субкултурата на готите — съвременна група от хора в рамките на една култура, които приемат определени модни елементи като черно облекло, боядисана в черно коса, тъмна очна линия и нокти. Заражда се в Англия в началото на 1980 г. като продължение на постпънк жанра. — Б.пр. ↑

[3] Според стара немска легенда Гайдаря (Пайд Пайпър) освободил град Хамелин от плъховете, като ги подмамил с музиката си и ги отвел до река Везер, където се издавили. След като отказали да му платят, се връща отново и по същия начин отвлича всички деца от града. — Б.пр. ↑

[4] AARP — Американската асоциация на пенсионерите е основана през 1958 г. от Етел Пърси Андрюс и Ленърд Дейвис с мисия да се подобри качеството на живот на възрастните хора. Със своите 38 млн. членове е една от най-мощните лобистки групи в САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Въображаем материал от историите за Супермен, получаван от радиоактивна руда от планетата Криптон. Радиацията му предизвиква крайна слабост, затова думата се използва като синоним на „ахилесова пета“ — единственото слабо място на иначе неуязвим герой. — Б.пр. ↑

[6] *Boone's Farm* — евтина слабоалкохолна напитка, подобна на вино. — Б.пр. ↑

[7] Пиеса от Джордж Бърнард Шоу, базирана на древногръцки мит, по-късно (1964) е създаден музикалният филм „Моята прекрасна лейди“, спечелил няколко награди „Оскар“. — Б.пр. ↑

[8] *Saran Wrap* търговско наименование на редица полимери, направени от винилиден хлорид и други мономери. Използва се за производство на фолио за съхраняване на храна и др. Името произлиза от имената на съпругата на създателя му Джон Гайли — Сара и Ан, и глагола „увивам“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Целувката им промени всичко.

Новият му списък щеше да съдържа като основна точка да целува устните ѝ и като подточки — всички останали места по тялото ѝ, някои от които можеше да назове, други не. Трябваше да си припомни книгата *Анатомията на Грей*. Щом се наситеше да я целува, имаше още стотина други неща, които искаше да направи на нея и... с нея. Самоконтролът, който си бе наложил, беше достоен за медал. Дотук с „Пурпурното сърце“^[1]. Имаше ли награда за сини топки?

Дори нямаше да се преструва, че не беше мислил за нея като за жена, откакто се беше върнал. В крайна сметка нали точно затова и отиде в „Таверната на Ривършак“. Не за да прави секс с нея, а да я опознае, да разбере дали в жената все още се спотайваше момичето, което си спомняше. То си беше там, но той откри, че силната, способна жена, в която се беше превърнало, е още по-пленителна.

В прегръдките му обаче изглеждаше уязвима и малко неуверена. Комбинацията проблесна като предупреждение някъде дълбоко в съзнанието му, което не се беше фокусирало изцяло между краката му. Трябваше да действа бавно. Да я спечели.

— Това беше обикновена целувка. — Изрече бялата лъжа само заради Тали. Онова, което споделиха, не беше обикновено нито за него, нито за нея. Усети как трепери, долови същото отчаяние, с каквото се бе борил и той, но не искаше тя да го избягва, защото чувства неудобство или страх от силата на чувствата му. Въпреки това не изпитваше угризения да използва своя списък като предлог да прекарва повече време с нея.

Стояха един до друг. Тишината беше тежка и тягостна, в пълен контраст с предишните им закачки. Обгръщаше ги звездно одеяло, луната хвърляше снопчета мека светлина.

— Обичам луизианските нощи. От години не съм намирала време да стоя неподвижно и да гледам звездите. — Гласът ѝ се

прокрадна тихо между тях. — Ето там е сечището до къщата на чичо Дел. В ясните вечери излизах и лягах точно в средата. Виждах единствено оградените с дървета звезди. Те са толкова много, а всяка е с нещо различна. Караха ме да се чувствам пораснала и малка, незначителна и уникална. Сигурно звучи глупаво.

— Съвсем не. В продължение на векове хората са ги наблюдавали и са търсили отговори в тях. — Прочисти гърлото си, проклинайки отчуждения си, академичен тон. С работата си на преподавател и постоянното ровене в книги се чувстваше комфортно. Реалният свят го плашеше. — Някои нощи, когато майка ми не можеше да заспи от болка, излизах навън. Взирах се в небето и мечтаех да мога да отлетя на друга планета, където ще бъда специален. Нали разбираш, нещо като Супермен.

Ръката ѝ покри неговата. Той разхлаби пръсти върху релсата, без да усеща хапещата хладина на метала върху дланта си, докато тя не го докосна.

— Разбирам.

Изречено от всеки друг, това щеше да прозвучи банално, но произнесена от нея, тази едничка дума отекна в гърдите му като истина.

— Искан ми се да бях прекарвал повече време с нея накрая. Да я слушам, да ѝ задавам въпроси. Гледам снимки и си я спомням, но в действителност не я познавам. Трябваше да положи повече усилия.

— Ти беше само на десет години, Наш. На тази възраст смъртта е абстрактно понятие. А ти се изправяше срещу нея всеки ден.

От него се изтръгна признание, което никога не бе казвал на глас и отказваше да изрече дори пред себе си:

— Част от мен изпита облекчение, когато тя почина.

Отпусна глава на рамото си, далече от нея. Потискан с десетилетия срам изскочи на повърхността, сякаш всичко се бе случило вчера. Дробовете му се свиха, отказвайки да приемат въздуха, който вдишваше през устата. Някъде отдалече чу думите ѝ, но не можеше да ги различи заради бученето в ушите си. Падна на колене и придърпа раницата по-близо. Беше преживял това достатъчно пъти, за да не се паникьосва. Нямаше опасност да умре. Пристъпите му не бяха толкова тежки.

Бръкна в страничния джоб и извади инхалатора. Оковите, стягащи дробовете му, се разхлабиха, но сърцето му продължи да бие учестено, като че ли скачаше на въже. Тя се бе отпуснала на колене до него с протегнати ръце, сякаш се страхуваше да го докосне, въпреки че искаше. Очите ѝ бяха огромни и бездънни.

— Добре съм — успокои я задъхано.

— Уплаши ме. — Едва сега се осмели да го докосне. Вкопчи се в раменете му и го притегли за прегръдка, докато все още стояха на колене. Едната ѝ длан се плъзна по гърдите и притисна сърцето му. — Щеше ли да умреш, ако нямаше инхалатор? Ами ако го беше изпуснал?

— Нямах да умира. Може би щях да припадна. И сигурно щеше да е неудобно да се обадим на Бърза помощ, защото сме тук незаконно. — В гласа му се прокрадна закачка, на която тя не откликна.

— По-добре да си тръгваме. — Гласът ѝ беше тих и в същото време твърд и далечен. — Имаш нужда от почивка.

Дали укорителната му изповед не я отблъсна? Кой човек може да изпита облекчение от смъртта на друг, особено когато става въпрос за един от родителите му? Реши, че с някои неща е по-добре да се справя сам в кошмарите си и прибра в раницата всички доказателства за пребиваването им на кулата.

След кратък спор кой да тръгне пръв той я поведе надолу по стълбата. Ако се подхлъзнеше, можеше да я хване. Пристъпът му се оказа сравнително лек и той бързо се възстанови. Прекалено загриженият ѝ тон го подразни. Напомни му суетенето на леля Леора в отдавна отминалото детство.

Седнаха в джипа, без да си говорят и само бръмченето на двигателя запълваше тишината. Наш направи обратен завой и се включи в главния път.

Просеката между дърветата откриваше шосето, което се виеше напред. В следващия момент проблеснаха фарове, които осветиха купето и го заслепиха.

Платното побираше само една кола, затова се оказаха приклучени, докато двата автомобила се изравниха само на няколко сантиметра разстояние. Червено-синята лампа на служебния просветна, но сирена не прозвуча. Наш изключи дългите светлини и

спусна стъклото, без да изключва мотора. Един полицаи слезе и намести колана с оръжието си.

— Познаваш ли го? — попита той Тали.

— Уейн Бери, шерифът. Свястно момче при нормални обстоятелства.

Полицаят ги държеше приковани с фаровете, докато с джобно фенерче осветяваше пътя си към мястото на Тали. Освети купето и заслепи Наш като с отблясък на светкавица от фотоапарат, преди да насочи кръглия сноп светлина към земята. Почука на стъклото и тя го свали.

— Я да видим сега. Това със сигурност е най-невероятният джип, който някога съм виждал. И Тали Форнет. А кой е приятелят ти? — Уейн изглеждаше на четирийсет и няколко и въпреки че гласът му беше строг, Наш можеше да се закълне, че мъжът беше свикнал да се усмихва повече, отколкото да се преструва на сериозен.

— Наш Хоторн. — Той протегна ръка пред гърдите на спътницата си.

Уейн прехвърли фенерчето и стисна силно дланта му.

— Момчето на госпожица Леора? — В гласа му се прокрадна любопитство, но не и подозрение.

— Да, племенникът ѝ. Ще преподавам в местния колеж идната есен.

— Очаквах да видя някакви тийнейджъри, решили да пуснат още няколко фойерверка или да повредят общинска собственост. Само не ми казвайте, че сте замисляли нещо неприлично.

— Зависи какво разбираш под неприлично, Уейн.

— Например да боядисате водната кула. Не мислите ли, че сте малко възрастни за това?

Тя сложи ръка върху бедрото на Наш. Мускулт под нея потръпна и ноктите ѝ се забиха в плътта.

— Ами, ние двамата бяхме... Нали ги разбираш тези неща — сладникаво проточи Тали.

— Да, госпожице. — Полицаят прочисти гърлото си с вид на човек, който съжaliaва, че не може да се телепортира веднага обратно в участъка. — Но трябва да намерите друго място да... Това е енорийска земя, нали разбирате. Чисто технически в момента сте в нарушение.

— Вече се прибирахме. Можеш да обиколиш наоколо и да се убедиш, че няма никакви шеги. — Тя се наклони към Наш и ръката ѝ се премести към вътрешния шев на късия му панталон. — Не можеш ли да ни пуснеш и да се престориш, че не си ни виждал? Никой не знае, че ние двамата сме... е, сещаш се.

Уейн сведе глава и адамовата му ябълка подскочи:

— Разбира се, Тали. Просто стойте далече от този терен, чухте ли?

— Да. Благодаря ти, Уейн — подвикна тя след полицаия, който се качи в патрулната кола и освободи пътя.

Наш се обърна към нея и сведе лице само на няколко сантиметра от нейното. Тали беше изрекла всичко с единствената цел да ги измъкне от бъркотията. Една целувка, макар и дълбока, съблазнителна и вцепеняваща, не означаваше, че тази вечер бяха излезли на истинска среща. Без значение какво беше казала на Хийт, а сега и на Уейн.

Езикът ѝ, стрелкащ се по пресъхналата долна устна, го накара да пожелае да направи дългите целувки две. Не можеше да откъсне поглед от устата ѝ. Белите зъби, забити в меката плът, се скриха бавно, сякаш го предизвикваха нарочно.

Устните се раздвижиха, думите ѝ бавно проникнаха до размътеното му съзнание:

— Уейн ще ни чака на главния път. По-добре да тръгваме.

Той прочисти гърлото си и се стегна, преди да потегли и да включи отново фаровете. Тали се оказа права. Полицейската кола се бе спотаила в тясна отбивка и ги изпрати с клаксон. Наш махна на Уейн през прозореца и се насочи към града. Пътят беше пуст. Но тя не се върна на мястото си. Остана с длан върху крака му и подпряла лице на стегнатото рамо.

Обви ръка около нея и тя намести глава под брадичката му, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Без да откъсва очи от пътя, наведе глава достатъчно, за да усети косата ѝ върху устните си и да вдъхне аромата на диви цветя от шампоана ѝ.

Километрите се топяха бързо въпреки ниската скорост. Двете части на града бяха притихнали. Купчина боклук и един изоставен пикап бяха единствените доказателства за отминалото празненство. Спря зад колата ѝ, без да знае какво да прави. Тя не се отдръпна, а разпери пръсти върху гърдите му.

— Облекчението, че някой се е отървал от болката или че животът ти вече не се върти около нечия болест, не е причина да изпитваш вина, Наш. Това е съвсем естествено. Особено за едно десетгодишно дете. Крайно време е да го приемеш и да се помириш със себе си. — Пръстите ѝ описваха кръгове около сърцето му.

Угризенията му се стопиха. Не изчезнаха напълно, но след опрощението на Тали станаха по-поносими и изгубиха доминиращата си роля. Не можеше да прецени дали причината беше в думите ѝ, в топлината на напевния глас или в самата нея. Просто затвори очи и облегна глава назад.

Тя го целуна бързо по бузата, отвори вратата и изскочи от колата, преди да успее да реагира. Наш се надвеси навън и извика над покрива на колата:

— Талула...

— Ще се видим друг път, професоре. Можеш да наминеш във фитнеса, ако искаш, за да обсъдим останалите точки от списъка ти.

Наш се помоли да не си бе въобразил флиртуващите нотки в гласа ѝ. Тя скочи в колата си и изчезна от погледа му, преди да успее да ѝ отговори. Седна отново в джипа и потегли обратно към малката си къща. Неизразходваната възбуда, разпадането на чувството за вина, глождеща го в продължение на десетилетия, и разочарованието от края на вечерта се залутаха в съзнанието му в неприятна смесица.

На следващия ден беше обещал на Регън да се заеме с беседката. Тя настояваше да е готова много преди фестивала, до който оставаха още два месеца. Колкото и да негодуваше срещу постоянните ѝ натяквания за стари задължения към нея, нямаше нищо против да помага. Страничната работа го спасяваше от поредното потъване в книгите. Освен това постройката беше прекалено проста в сравнение с архитектурата на средновековна Европа.

Приближи натруфената къща и потисна надигналата се тръпка на отвращение. Слава богу, този дом беше само временна спирка. В представите му за бъдещето единственото постоянно присъствие беше на реката. Искаше да има възможност да я вижда, да я чува, да я докосва.

Дългосрочните му планове включваха къща на брега, за предпочитане от страната на Луизиана. Леля му не разбираше неговата

пристрастност към реката, но всяка сутрин оставяше вестника отворен на страницата с обяви за продажба на недвижими имоти.

Изпълни всички рутинни действия, преди да се пъкне гол под завивката с книга в ръце. Думите винаги му носеха някакъв особен комфорт. Героите, доста различни от заобикалящите го хора, постепенно се превърнаха в негови приятели, докато растеше. Но тази вечер не можеше да се съсредоточи.

Какво ли правеше Тали? Дали лежеше в леглото и мислеше за него? По дяволите, надяваше се да е така. Затвори книгата и изгаси осветлението. Каква ли беше следващата точка от списъка? Да се гмуркат голи? Представяше си как водата се плъзга по голото ѝ тяло и неговата ръка проследява траекторията ѝ. Да я разсъблече толкова скоро му се струваше самонадеяно и не се вписваше в плановете му за бавно съблазняване. Първо трябваше да я заведе на ресторант. Една приятна вечеря с танци и *едва след това* плуване без дрехи.

Истината беше, че щеше да се чувства щастлив да седи на края на кея с потопени във водата крака, без да прави нищо, стига да е с нея. Осъзнаването на това колко силно се беше увлякъл по нея успокои донякъде развълнуваното му съзнание. Не че мисълта не го плашеше. Напротив. Но му се струваше неизбежно. Това усещане беше нещо, което носеше със себе си, откакто се помнеше. Той беше роден, за да обича Талула Форнет.

На следващата сутрин спря джипа на ръба на обгорялата трева около старата беседка, недалече от рамката на новата. Багажникът беше пълен с летви и инструменти. Разглеждайки внимателно скицата, реши, че ще може да се справи с пода и пейките сам, но за покрива ще му трябва помощ.

Влагата затрудняваше дълбокото дишане. В резултат на два часа упорит труд се появи почти завършен осмоъгълен под. Той се огледа наоколо. Неделната сутрин предполагаше, че магазините са затворени, а повечето хора бяха на църква. Хвана подгъва на тениската, изхлузи я през глава и я захвърли настрана. Потта бързо изсъхна от лекия, охлаждащ бриз. Залови се отново за работа, коленичил на пода с пневматичен пистолет за пирони в ръка.

Силно почукване го накара да вдигне глава. Тали стоеше облегната на един от подпорните стълбове с две кутии кока-кола. Беше в спортен екип — потник, шорти и обувки за тенис, вързала косата си на висока конска опашка.

— Имаш ли нужда от почивка?

Наш остави инструмента, вдигна предпазните очила на главата си и се изправи, като раздвижи уморено схванатия си гръб.

— Ти сигурно си екстрасенс.

Взе потната кутийка и я допря до челото си, преди да махне алуминиевата капачка. Половината от съдържанието изчезна, преди да спре да си поеме дъх. Ледената напитка му подейства като божествен балсам.

— Ето, вземи и тази. Имаш нужда от това повече от мен. — Тали му подаде другата кока-кола.

Той я пое, седна на завършената част от пода в сянката, хвърляна от колата, и протегна крака навън. Тя спря недалеч от него и започна да чертае кръгове в пръстта с върха на обувката си.

— Защо си мислех, че днес ще отвориш фитнеса най-рано следобед? — Загледа се към небето, където слънцето почти беше достигнало най-високата си точка.

— Наближава обяд, а и трябваше да пресметна разходите за едно нещо, което Сойер иска от мен за фестивала. — Звучеше странно и той се опита да разгадае изражението ѝ, но цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху движението на крака ѝ в прахта. Може би целувката им беше променила нещата, и то не към добро.

— Добре ли си? — попита и докосна рамото ѝ.

— Аз съм напълно и съвсем добре. Сериозно. Няма проблем. — Проточи леко думата „няма“, изправи се и се отдръпна от него. — Просто те видях и ми се стори доста... разгорещен. — Погледът ѝ се плъзна към гърдите му и се спря там.

Тя го оглеждаше. Отново. Вълна на облекчение и прилив на възбуда ускориха пулса му. Може би *трябваше* да мине направо към плуването без дрехи.

— Какво ще кажеш да...?

— Наш? О, Наш, къде си? — откъм просеката се разнесе напевният глас на леля му Леора.

Можеше ли да се скрие и да се престори, че не я е чул? Но вече не беше дете.

Излезе от сянката и извика:

— Тук съм.

Възрастната дама се приближи със същите обувки на нисък ток, каквито винаги носеше. Той често се чудеше дали не ги беше купила на едро някъде през осемдесетте години. Памучната ѝ рокля на цветя също беше от друга епоха, но нищо, освен ако някой не изгореше до пепел всичките ѝ дрехи, не можеше да я накара да пазарува от модните бутици, никнещи постоянно в Котънблум. Водеше със себе си руса жена, която държеше за ръката.

— Спомняш си Бейли, нали? Бяхте в един клас.

Стомахът му се сви и се преобърна няколко пъти. Същото чувство, с което се бореше всяка сутрин преди училище. Извади очилата си от страничния джоб на работния панталон, сложи ги и двете жени веднага застанаха на фокус.

Бейли все още бе запазила хубостта си от годините на участие в конкурса за красота на Мисисипи, но тежкият ѝ грим ѝ придаваше типично южняшко излъчване, а кожата ѝ имаше неестествен оранжев блясък. Как можеше да я забрави, след като го преследваше в кошмарите му месеци наред?

— Разбира се. Как си, Бейли? — отвърна той с пресилена, безразлична усмивка.

— О, чудесно. Госпожица Леора постоянно ми говори за теб. Каза, че си преподавател в колежа и работиш върху някаква книга. — Дори когато говореше, устните ѝ почти не се движеха, което я правеше да изглежда като манекен на вентрилоквист.

— Църквата организира ежегодния си летен пикник в събота — впери поглед в него леля му.

Той много добре знаеше какво си мислеше. Освен че размахваше листа с обяви за недвижими имоти, тя се бе заела при всяка възможност да го представя на подходящи жени от своята църква.

— Звучи горещо, но и забавно, сигурен съм.

— Бейли е известна със своята картофена салата — продължи възрастната жена.

Всички стояха в мълчаливо очакване, докато тя не му отправи още един загадъчен поглед, сякаш думите „картофена салата“ бяха код

за нещо съвсем различно. Но Наш не се интересуваше нито от кулинарните умения на Бейли, нито от нищо друго, което можеше да му предложи.

Той се обърна към Тали с надеждата, че ако включи и нея, може би ще успее да промени посоката на разговора, но в този момент леля му отново се обади:

— Мислех си, че с Бейли можете да отидете заедно на пикника.

Наш се обърна рязко и отвори уста, но не каза нищо. Веднага щом останеха насаме, щяха да проведат много сериозен разговор. Усмивката на Бейли светна с още няколко вата.

Той отстъпи назад, обви ръка около Тали и я притегли към себе си:

— Съжалявам, лельо Леора, но с Тали точно си правехме планове за събота. Бейли, познаваш ли приятелката ми?

Усмивката на жената леко помръкна, но остана на мястото си, сякаш правеше това постоянно. Да се усмихва пред лицето на разочарованието. Задоволството, което изпита, след като я унизи пред свидетели, го изуми.

Тали също се усмихна сковано:

— Не мисля, че пътищата ни някога са се пресичали.

— Ти си треньор по аеробика във фитнес? — посочи дрехите ѝ Бейли.

— Тали *притежава* фитнес залата на другия бряг на реката.

Бейли издаде нечленоразделен звук, сякаш беше не толкова впечатлена, колкото изненадана. Наш имаше чувството, че тя знае всичко за Тали, но се прави на глупачка, за да спечели предимство.

— Ти ме покани да ти бъда дама на бала. Помниш ли? — Тя пристъпи напред и наклони глава настрани в откровен флирт.

Унизителният инцидент се бе връщал в спомените му поне хиляда пъти. Очевидно е бил заблуден.

— Така ли? Е, времената се менят, нали? — Подигравката в думите му не остана незабелязана. Погледът, който му отправи, го накара да се запита дали така се чувстваше мъжкият в мига, преди да бъде погълнат от богомолката.

— Можеш да доведеш и госпожица Талула на пикника, щом вече сте си направили планове да бъдете заедно — с неприкрита неохота се обади леля му.

— Всъщност ще правим нещо съвсем друго.

— Какво? — попита тя.

— Да, какво? — обърна се към него Тали, без да отблъсква ръката му.

— Ще я водя на танци в Джексън.

— Така ли? — възкликнаха едновременно леля му и Тали, почти еднакво учудени.

Възрастната дама потупа ръката на другата жена:

— Е, в такъв случай можеш да изведеш Бейли утре вечер. Тя ми сподели колко много иска да те опознае, след като вече и двамата сте пораснали.

Всъщност Бейли имаше вид на човек, който предпочита да се оттегли от битката, за да бъде ближе раните си. Беше взривил този мост. Надиганият се в гърдите му злобен смях заплашваше всеки момент да избухне.

— Съжалявам, но двамата с Тали ще отидем да пийнем по нещо утре вечер, след като затвори залата.

Ноктите ѝ се забиха дълбоко в кожата му. Двамата с леля му се гледаха дълго в очите. Накрая тя се предаде и се обърна към Бейли:

— Е, тогава някой друг път. Би ли ме изпратила обратно до „Юрганените пчели“, скъпа?

— Разбира се, госпожице Леора.

Леля му пхна ръка под лакътя на Бейли и двете поеха назад заедно, приближили глави. Тя щеше да продължи да минира пътя му с различни „подходящи“ жени от църквата си. Не беше човек, който се отказва лесно, още повече, след като и двамата бяха очертали фронтвете си.

Веднага щом се отдалечиха достатъчно, Тали се отдръпна от него и избърса ръце в шортите си.

— Извинявай, че те накарах да се изпотиш — обади се той. — И съжалявам, че те забърках в това.

— Нямах нищо против. Ти игра честно, още повече, след като казах на Хийт и Уейн, че сме гаджета. — Тъглчето на устата ѝ се повдигна леко: — Не мога да повярвам, че си поканил Бейли да ти бъде дама на бала. Спомням си, че съм виждала нейни снимки във вестника. Кралица на красотата, Мис Котънблум. Наистина си се целил нависоко, приятел.

— Даже не можеш да си представиш. Събирах кураж в продължение на няколко седмици. Резултат от прекаленото четене на комикси, където неудачникът в крайна сметка успява да спечели момичето. И хормони. А може би просто глупост. — Прокара ръка през косата си и се засмя мрачно: — Аз не просто се провалих и сгромолясах. Направо се съсипах. Определено го смятам за един от петте най-унизителни момента в живота ми.

— Уф! Защо годините в гимназията трябва да са толкова тежки? — Тали се облегна на една от подпорните колони.

Той застана до нея, подпря ръка на стълба и се промъкна поблизо, за да използва сянката:

— Беше ти трудно заради оценките или заради приятелите, които си си избрала?

— И двете. — Тали ритна с крак в прахта и сведе поглед. — Всички очакваха женския вариант на Сойер и естествено, останаха много разочаровани.

— Съмнявам се, че е било точно така.

— Няма как да изтълкуваш погрешно думи като: „Брат ти е толкова умен, какво се е случило с теб?“, или: „Защо не можеш да бъдеш като него?“. Сойер беше добър във всичко, капитан на бейзболния отбор. Сигурно щях сериозно да го намразя, ако не беше най-добрият брат на света. — През болката от детството се прокрадна лека усмивка.

— А за мен гимназията беше нещо като чистилище.

— Аха. Но веднага след завършването избяга. Далече. Видя света със собствените си очи — процеди тя със странна, неочаквана завист.

— Щом толкова си мразила Котънблум, защо не го напусна?

По тялото ѝ мина тръпка въпреки палещото слънце. Чудесен въпрос. Същият, който сама си задаваше отново и отново. Понякога наистина роптаеше срещу града. Чувстваше се закотвена, хваната в капан. Но от друга страна, родното място ѝ създаваше усещане за сигурност. Не беше чувство, което приемаше за даденост, особено когато в него само за миг можеха да се случат катастрофални неща.

— Не мразя Котънблум. — Тонът ѝ беше отбранителен, но и съвсем искрен.

Обичаше работата си, семейството, приятелите. Обичаше да ходи в ресторанта на Руфъс, без да ѝ се налага да поръчва, защото той

винаги знаеше какво иска. Колкото и да беше болезнено понякога, харесваше ѝ да слуша истории за майка си и баща си и да чува колко добри хора са били. Ако си тръгнеше, коя щеше да бъде?

Погледна часовника си и отстъпи в страни, благодарна, че има извинение да избяга.

— Тренировката ми започва след петнайсет минути. Ще се видим скоро, предполагам.

— Чакай малко. Аз не хвърлях само прах в очите на леля ми. Хайде да отидем да пийнем по нещо утре вечер.

— Мислиш, че тя може да те провери?

Смехът му я върна в настоящето и уталожи тягостното чувство от неприятните спомени, към които я беше тласнал.

— Не казвам, че не е способна да го направи, но причината да те поканя, е друга. Просто искам да изляза с теб. Това проблем ли е?

Той грабна тениската, но вместо да я облече, започна да бърше с нея потта от гърдите си. Тали проследи с поглед движението, обзета от желание да я вземе от ръцете му и сама да довърши останалата работа.

Проблемът беше, че този мъж превръщаше мозъка ѝ в каша от неприлични сексуални желания. Вече на няколко пъти ѝ се налагаше да полага усилие да се въздържа да не го оближе, когато се разголваше пред нея. Какво ли биха си помислили Бейли и леля му?

— Не. Не е проблем.

— Много добре. А в събота наистина можем да отскочим до Джаксън. Как ти се струва?

Да се размотават из града в „щастливия час“^[2] беше едно. Но да отидат в Джексън за вечеря вече си беше намек за истинска любовна среща.

— За списъка ти ли става въпрос? Защото трябва да те уверя, че пропускането на бала не ме накара да будувам нощем, изпълнена със самосъжаление.

— Аз пък ще ти разкажа колко дълго не можех да заспя, след като Бейли ме отрязва — намигна ѝ той.

Прилив на вълнение я накара да пристъпи от крак на крак, въпреки че не ѝ отговори на въпроса за списъка му.

— Ще ме заведеш на някое приятно място? Не на печените пилета, които Църквата продава с благотворителна цел?

Той отметна глава и се разсмя с глас. Тали не можеше да откъсне поглед от опънатите мускули на шията му. И все още усмихвайки се, отвърна:

— Мисля, че ще успея да измисля нещо по-интересно. Но поне, доколкото си спомням, билетата им бяха страхотни.

Устните ѝ се изкривиха в подобие на усмивка. Тя побутна с върха на обувката си едно глухарче, изникнало сред овъглената трева, и изгледа Наш през спуснати мигли.

— Значи ме използваш, за да провалиш опитите на леля ти да те сватоса?

— Не би ме осъдила да седя на четирийсетградусова жега, да похапвам гранясала картофена салата и да водя безсмислени разговори с всяка подходяща жена в Котънблум, нали? — Гласът му се сниши до дрезгав шепот: — Хайде, мислех, че сме приятели.

Наистина ли бяха приятели? Навремето със сигурност, но агресията, надигнала се у нея при мисълта за рояка от отчаяни жени от църковната общност, тълпящи се около Наш, съвсем не беше *приятелска*. Той беше най-желаният ерген в Котънблум и Тали нямаше да позволи на никоя от тях да го спечели. Не и след целувката им.

Кимна утвърдително и той потърка ръцете си една в друга:

— Чудесно. Ще бъде забавно.

Забавно. Щом искаше да я карат бавно и просто да си прекарват добре, щеше да играе по неговите правила. Всъщност така може би беше по-добре. Ако нещата не приемеха сериозен обрат, нямаше да има причина да му сподели за дислексията си.

Опита се да влезе в същия небрежен, закачлив тон:

— Опасяваш се, че ще приключим със списъка ти чак в края на лятото?

— Даже по-дълго, надявам се. — Внезапният преход от безобиден хумор към тлееща настойчивост я накара да се запита какво ли се бе променило у него след целувката им. Стомахът ѝ се сви неприятно. — В колко затваряш утре?

— Обикновено в понеделник това е работа на Рийд. Ще бъда готова към шест. — Отново погледна часовника си. — Мили боже, трябва да бързам. Тренировката ми започва след пет минути.

— Ще дойда да те взема в шест. — Той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

Кой правеше това в днешно време? Би трябвало да изглежда нелепо. Но при него се получаваше с финес. Може би защото беше пътувал по света, докато тя рядко напускаше границите на енорията. Когато я пусна, тя докосна мястото, все още хладно от устните му, сякаш целувката беше нещо осезаемо.

Отдръпна се точно когато той се подпря на колоната и скръсти ръце. От лекото движение мускулите му се стегнаха, подчертавайки твърдите плочки на гърдите му. Тали преглътна, давайки си сметка, че трябва да отмести поглед, преди да се спъне в нещо и да се изложи.

Наш се държеше като безупречен джентълмен и единствената ѝ мисъл беше да се освободи от работа и да проучи всеки сантиметър от тялото му на пода на беседката. Това щеше да даде на паството на „Църквата на Христа“ в Котънблум материал за клюки седмици наред. Точно преди да се озове в реката, тя се обърна и се затича към фитнеса.

Що за игра играеше той с този свой списък? Притесняваше ли я, ако това означаваше, че ще прекарват доста време заедно? Не. Признанието изскочи в съзнанието ѝ като неонов надпис. Независимо дали ставаше въпрос за две седмици, месец или до края на лятото, щеше да се придържа към плана им. В един момент щяха да изпълнят всички точки и забавленията щяха да приключат. Всички хубави неща си имаха край.

[1] „Пурпурно сърце“ — отличие, учредено от генерал Джордж Вашингтон на 7 август 1782 г. като знак за необикновена смелост и изключителна вяност. — Б.пр. ↑

[2] Период от деня, в който баровете и ресторантите предлагат напитки на намалени цени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата вечер Наш почука, после отвори задната врата на голямата къща:

— Лельо Леора?

Нямаше отговор. Единствено съскането на пара през равни интервали нарушаваше тишината. Няколко торбички чай бяха оставени на кухненския плот до наполовина пълния чайник, кипящ върху печката. Той изключи котлона и пусна пакетчетата във врялата вода.

Нямаше следа от възрастната жена на приземния етаж. Сърцето му заби учестено, ускори крачка и отново я повика, този път по-високо:

— Лельо Леора, къде си?

— Тук съм! — разнесе се пискливият ѝ глас иззад затворената врата на спалнята.

Приближавайки се, той почука два пъти, преди да изпробва дръжката. Вратата се отвори със скърцане. Леля му седеше на ръба на леглото и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Косата ѝ не беше стегната в обичайната, подобна на каска прическа, оформена с огромно количество лак. В скута си стискаше познатата от детството му червена кутия от обувки. Обикновено я държеше на най-високия рафт в килера. Много пъти си беше представял какво ли можеше да има в нея, но така и не събра смелост да надникне.

— Какво има? Да не те боли нещо? Имаш ли нужда от лекар? — клекна пред нея Наш.

От пръстите ѝ се изплъзна снимка и падна в кутията с изображението надолу.

— Моля? Не, добре съм. Защо питаш? — Устните ѝ се стегнаха, въпреки че гласът ѝ продължаваше да трепери.

— Защото плачеш.

— Така ли? — уплашено докосна лицето си тя. — Не съм усетила...

Бавно, сякаш да не я стресне, той взе кутията за обувки от скута ѝ.

— Защо не полегнеш за няколко минути? Аз ще приготвя чая и ще ти го донеса.

— Много мило, Наш. Чувствам се малко слаба. — Отпусна се назад и качи крака на леглото. Без прикритието на чорапогащника разширените вени и тъмните синини се открояваха върху бледата ѝ кожа.

Наш излезе от спалнята с кутията в ръце и затвори вратата. Остана нащрек няколко минути в коридора, но не чу никакъв звук от стаята. В кутията, изглежда, имаше само писма и снимки. Щеше да ѝ я върне след кратката почивка. Обзет от безпокойство, отиде в кухнята и я остави на масата, докато подслади и охлади чая.

Наля си чаша и придърпа кутията към себе си. А не би трябвало да го прави. Очевидно ставаше въпрос за нещо много лично. Остатък от детинското му любопитство го подтикна да извади снимката, която леля му държеше.

На задната ѝ страна с определено мъжки почерк беше написано: *Обещай да ме чакаш. Д.*

Обърна я и се загледа напрегнато. Сред гъста джунгла стоеше мъж в моряшка униформа. Небрежната му поза и начинът, по който държеше оръжието, подсказваха интимност. От опънатата му в усмивка долна устна висеше цигара. Фотографията беше черно-бяла, но си представи, че кърпата, вързана на челото му, беше кървавочервена, а спускащите се около него филизи тъмнозелени. Непознатият беше красив, грубоват и с леко присвити очи, сякаш слънцето го заслепяваше. Не успя да го разпознае.

Остави снимката настрана и извади едно писмо. На прегънатите места думите почти не се четяха, което подсказваше, че е препрочитано многократно. Погледна най-отгоре и установи, че е писано във Виетнам в края на 1965 г. Без да любопитства повече, го сгъна и го сложи върху фотографията. Дали леля му не пазеше нещо специално от майка му?

Наш прехапа устни. Стомахът му се сви при мисълта, че върши нещо нередно. Но не можеше да спре. Прехвърли набързо останалото съдържание на кутията и откри още няколко писма от загадъчния Д., но никакви снимки или нещо за майка му. Последното писмо беше от

1968-а, от средата на офанзивата^[1]. Дали тайнственият мъж не е бил убит? Затова ли леля му така и не се бе омъжила?

Завъртя очи към тавана. Старицата ронеше сълзи за човек, отишъл си преди близо пет десетилетия. Преглътна заседналата в гърлото му буца. Не искаше да плаче над снимката на Тали, когато достигнеше златна възраст, изпълнен с хиляди предположения „Какво щеше да стане, ако...“. Искеше да живее в настоящето.

Постара се да подреди всичко така, както го беше намерил, наля чаша чай за леля си и тръгна към горния етаж. Иззад вратата се чу съскащ звук и на почукването му се отговори веднага.

Във въздуха като мъгла висеше облак от лак за коса, прическата ѝ изглеждаше безупречна и дори бе успяла да обуе чорапите и обувките си. Очите ѝ проблеснаха при вида на червената кутия за обувки. Грабна я от ръцете му и отстъпи назад, притискайки я към гърдите си.

— Благодаря ти за чая. Можеш да го оставиш на нощното шкафче.

Той веднага се подчини. Погледът ѝ следеше всяко негово движение, сякаш представляваше заплаха за нея.

— По-добре ли си?

— Аз бях и съм много добре.

Наш се замисли за момент.

— Погледнах в кутията. Извинявай.

Ръцете ѝ се стегнаха, при което още повече се набръчкаха.

— Чете ли писмата?

— Не, разбира се. Разгледах обаче една снимка. Това приятелят ти ли е бил?

Челюстта ѝ леко се раздвижи:

— Годеникът ми.

Истината подскочи в стомаха му като гумена топка.

— Загинал ли е?

— Просто не се върна. — Лицето ѝ се изкриви от мъка, въпреки че гласът ѝ остана равен.

— Съжалявам. — Баналните думи не бяха достатъчни. Старата жена беше изстрадала прекалено много загуби. Колко ли още тайни се криеха в пластове на миналото? Именно този въпрос го беше

подтикнал към историята, но никога не беше предполагат, че ще открие толкова много загадки съвсем близо до собствения си дом.

— Благодаря за чая, Наш.

Той долови в тона желанието ѝ да остане сама и в първия момент реши да се съобрази с неизречената молба. С тежки крачки се приближи до нея и я прегърна силно. Тя ухаеше на рози и лак за коса. Отдръпна се и я потупа по костеливото рамо, преди да пъхне ръце в джобовете си. Настъпилата неловка тишина го накара да съжали, че се бе поддал на импулсивността си.

Дланта ѝ, хладна и мека, се плъзна по ръката му малко над рамото. Докосването преливаше от благодарност и обич. Две неща, които никога не обсъждаха.

— Все още ли имаш намерение да излезеш с онази Форнет? — Госпожица Леора се обърна да се огледа в огледалото и започна да оправя сивите кичури, които почти не се движеха.

Наш стисна устни. За по-малко от секунда стената се издигна отново.

— Ако имаш предвид Тали, значи да.

Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Надявам се, че само си наваксваш с лудориите на другия бряг на реката.

— Но грешиш. Харесвам Тали. Ако зависи от мен, ще я виждам много по-често. И, за бога, престани да ми пробутваш жени като Бейли. Тя е последната, с която бих се срещал.

— Наш, не споменавай напразно името Господне. — Лицето ѝ се сбърчи, сякаш беше пръцнал по време на причастие.

Потискайки внезапния изблик на смях, той отвърна смирено:

— Извинявай, лельо. А сега отивам да взема Тали. Какви са твоите планове?

— Ще играем бридж с още няколко дами. — Тръгна към вратата и той я последва.

— Много съжалявам за госпожица Астер.

— Тя не е умряла, просто се премести в „Сенчестата земя“. Защо не преименуват онзи ужасен старчески дом на „Пасището“?

Този път Наш не можа да се въздържи и се разсмя. Слязоха по стълбището един до друг, като леля му се държеше здраво за парапета и преодоляваше стълбите една по една. В съзнанието му се оформиха

няколко въпроса, но засега просто ѝ махна за довиждане, преди да се качи в джипа и да потегли към отсрещната страна на реката.

Тали очевидно бе надничала през прозореца, защото я видя да тича по стълбите още преди да бе успял да хване дръжката на вратата. Беше облечена почти така, както онази вечер в „Таверната на Ривършак“. Черна тениска, черни дънки и рокерски ботуши. Косата ѝ висеше на стегната плитка върху едното рамо. Изглеждаше непокорна и дяволски сексапилна.

Скочи в колата и закопча предпазния колан. Тъмната очна линия се беше размазала, подчертавайки още повече зелените ириси. Доколкото можеше да прецени, не носеше друг грим. Във всеки случай устните ѝ бяха естествено розови. Лекият аромат на цветя, разнесъл се из купето, контрастираше напълно с визията ѝ. Наситен, натрапчив и в същото време сладникав.

Искаше му се да я закара в малката си къща и да я разопакова.

— Тук ли ще стоим цяла вечер? — повдигна вежди тя.

— Изглеждаш страхотно. — Изрече думите като Тарзан. Прочисти гърлото си: — Исках да кажа, че много ми харесва... тениската ти.

Единственото изключително качество на дрехата беше начинът, по който памучната тъкан се опъваше върху гърдите ѝ, а остро деколте намекваше за извивките им.

— Благодаря ти. И аз харесвам твоята. — Тъглчетата на устата ѝ се повдигнаха и той остана с впечатлението, че му се подиграва, но това изобщо не го тревожеше. Приглади с ръка карираната риза в зелено и златисто, която му напомняше за Шотландия, въпреки че в момента беше благодарен, че се намира в Луизиана.

— Освен това ухаеш чудесно. На цветя. — На колко години беше? Дванайсет? Със същия успех можеше да пъхне в ръката ѝ бележка с въпроса: *Харесваш ли ме? Отговори с да или не.*

Тали се промъкна до него. Той застина, опасявайки се, че дори с най-малкото движение можеше да я уплаши и да я накара да се отдръпне. Носът ѝ се отърка в бузата му, когато прошепна:

— И ти не миришеш лошо.

Наш обви длан около тила ѝ, повдигна лицето ѝ и устните им се сляха. Типичната му непохватност остана далечен спомен, докато целувката се задълбочаваше и езикът му докосна нейния. Тя улови

китката му, но не за да я отблъсне. Напротив, ръката ѝ беше като верига, която го приковаваше завинаги към нея. Засмука сочната ѝ долна устна между своите.

От гърлото ѝ се изтръгна умоляващ стон. Възбуждащият звук му поддържа като запалена клечка кибрит, хвърлена върху сух барут. Отчаяната нужда на тялото му да я усети по-близо оцвети целувката в различен нюанс. Ръката ѝ се премести към яката на ризата му.

Само няколко секунди го делиха от момента, в който щеше да я притегли в скута си и да спусне назад облегалката на седалката. Тя се отдръпна и допря чело до брадата му.

— Обикновено целувката идва в края на срещата — каза задъхано, като продължаваше да си играе с яката му.

Среща. От задоволство пулсът му се ускори. Дробовите му се стегнаха и му бяха необходими няколко дълбоки вдишвания, за да възстанови контрола си над тях.

— Сигурно ще трябва да прегледам списъка си и да избира нещо, което може да надмине тази целувка.

Тя прочисти гърлото си и се облегна на седалката. Яката му беше смачкана на мястото, където я бе дърпала като удавница. И наистина имаше усещането, че се дави под напора на емоциите. Ненатрапчивото му превъзходство беше нещо, което не беше изпитвала досега. То я караше едновременно да се чувства обичана и да се моли за още.

— Къде искаш да отидем? В „Таверната на Ривършак“? — Гласът ѝ прозвуча прекалено високо дори в собствените ѝ уши.

— Какво ще кажеш да отскочим до страната на Мисисипи? Цигареният дим в бара провокира астмата ми, а колкото и да не харесваш Регън, тя успя да наложи забрана на пушенето.

— Никога не съм казвала, че не я харесвам — възрази Тали, загледана в ноктите си. Иначе щеше да забележи лъжата в очите ѝ.

Наш издаде звук, който наподобяваше смях.

— И не е нужно. Какво ти е направила?

— На мен нищо. Но разби сърцето на Соьер.

— Аз пък съм останал с впечатлението, че той разби нейното. — Насочи се към паркинга зад ъгъла и намери свободно място в дълга редица от автомобили и пикапи.

— Вероятно това е нейната история, но аз бях до него, след като скъсаха. Притеснихме се, че може да напусне колежа. Тази жена е една

егоистична змия. — Доверието на брат ѝ беше не просто разтърсено, а натрошено на хиляди матки парченца. Сойер положи много усилия, за да стане отново предишното безгрижно, добро момче, но тъгата се загнезди там, където до онзи момент не бе съществувала. Още по-ясно говореше фактът, че така и не се обвърза сериозно с никоя друга жена, поне доколкото ѝ бе известно. Най-вероятно щеше да се превърне в посивял стар ерген като чичо им Дел.

Наш изключи двигателя и се обърна към нея с необичайно сериозно изражение:

— Когато ме прехвърлиха в гимназията, Регън беше едно от малкото момичета, които разговаряха с мен. Тя и Монро. Не знам дали ме съжالياваха, или Регън се чувстваше длъжна да се държи добре, защото приятелят ѝ също беше блатен плъх, но винаги можех да разчитам на тях. Кое не мога да кажа за повечето от съучениците ми.

В колата стана прекалено задушно, затова Тали отвори вратата и излезе навън. Не искаше да мисли за Регън Ловел по друг начин, освен като за разглезена, богата снобка, съсипала брат ѝ единствено и само от злоба. Фактът, че се е отнасяла приятелски с Наш, противоречеше напълно на представата ѝ.

Той се приближи до нея в края на каросерията и улови ръката ѝ:

— Добре ли си?

— Не знам. Това е същото като в *Междузвездни войни*, когато Дарт Вейдър умира и сваля шлема си. Макар и против волята си, не можеш да го мразиш, нали? — отправи му половинчата усмивка тя, докато вървяха към входа.

Той се засмя, обви с ръка раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Господи, обичам жена, която може да вмъкне *Междузвездни войни* в сериозен разговор.

Стъпките ѝ се заплетоха и кръвта се втурна към лицето ѝ. Любов? Той не забеляза внезапното ѝ колебание, пристъпи напред и отвори вратата. За разлика от „Таверната на Ривършак“, на входа не стоеше мускулест мъж с вид на бияч.

Разбира се, не го беше казал в онзи смисъл. Също както тя обичаше портокали, но никога не изпита желание да целуне един. Да го посмуче, да. Мислите ѝ поеха в неподходяща посока. За момент в съзнанието ѝ проблесна картината, запечатала се трайно в паметта ѝ — Наш, застанал само по бельо пред нея.

Разтри чело с опакото на ръката си в напразен опит да разсее обзелата я топлина. Преди да я целуне, той беше забранена зона. Сега тялото ѝ копнееше за преподавателя по история.

Той не улесняваше нещата с джентълменските си обноски, опияняващия аромат и струящия сексапил. Поведе я напред с ръка на долната част на гърба ѝ и пътьом поздрави няколко познати, ученици от колежа и по-възрастни посетители. Вместо кънтри музика, тътенът на алтернативен рок допълваше шумовия фон.

Наш доближи устни до ухото ѝ:

— Какво ще пиеш?

— Една бира ще ми дойде добре.

— Имаш ли предпочитания каква да бъде? — повдигна вежди той.

— Каквато поръчаш за теб. — Някак си се съмняваше, че тук можеше да изпие кутия „Куурс лайт“^[2]. Докато Наш разговаряше с бармана, тя огледа помещението. Тълпата представляваше пъстра смесица от различни възрасти и въпреки че не видя характерните сини униформи, преобладаващи в „Таверната на Ривършак“, облеклото ѝ от тениска, дънки и рокерски ботуши изглеждаше някак си неподходящо.

— Играеш ли? — вдигна набор за дартс той.

Тя изсумтя презрително и се протегна към кутията:

— Дали играя? Готов ли си да загубиш?

— А ти? — прошепна той с една октава по-ниско.

Вместо да ѝ подаде играта, улови пръстите ѝ със свободната си ръка и долепи устни до топлата длан. Беше неин ред да се бори за глътка въздух. Очевидно новата динамика в отношенията им включваше сексуални закачки и завоалирани намеци. Вълнението бавно вземаше връх над опънатите ѝ нерви. Харесваха ѝ пламъкът в очите и тихият му глас.

Наш ѝ подаде три малки стрели. Тя се надяваше да не е забелязал треперенето на ръката ѝ. Пръстите ѝ стиснаха силно затопления метал. Настаниха се на маса с височината на мишената за дартс. Сервитьорката донесе питиетата им. Тъмното пиво с цвят на лаврово дърво се плискаше почти до ръбовете на високите чаши, покрити с гъста карамелена пяна.

Наш отпи три големи глътки, измърмори нещо и облиза пяната от горната си устна. Тали си пое дълбоко въздух и се размърда на

мястото си.

— Няма нищо по-хубаво от голяма халба студена „Гинес“^[3].

— Никога не съм я опитвала. — Той кимна към чашата и тя потопаи устни в тъмната течност. Вкусът беше наситен, плътен и непознат, но приятен. Втория път отпи по-голяма глътка: — Интересна е. Харесва ми.

Наш се усмихна и посочи напред:

— Дамата е първа.

Тя направи отметка върху една от линиите, прицели се и размаха ръка няколко пъти, преди да хвърли.

— Време е да видим кой ще загуби тази вечер — отбеляза подканващо той.

Стрелата се удари в мишената, отскочи и се заби в стената. Тя се обърна рязко, сграбчи предницата на ризата му и го притегли към себе си:

— Трябва да престанеш да го правиш. — Усмивката смекчи заканата в гласа ѝ.

— Кое?

— Да говориш така, сякаш наистина искаш да ме победиш.

— Права си. — Разочарованието разхлаби схватката ѝ. Бавна усмивка задълбочи ситните бръчки около очите му зад очилата. — Защото да те бия на дартс е едно от последните неща, които съм добавил в списъка си. Има поне още сто, които искам да направя преди това.

Ръката ѝ се плъзна по гърдите му.

— Наш, бъди сериозен.

Дланта му покри пръстите ѝ и тя усети сърцето му, пулсиращо в ритъма на музиката около тях. Усмивката му угасна, настойчивият поглед улови нейния:

— Аз съм напълно, абсолютно сериозен. Знам, че и ти чувстваш същото.

Усещаше го. Нямахме никакво съмнение, че искаше да прави секс с него, въпреки че подобно признание изглеждаше сюрреалистично. Но онова, което я плашеше повече, беше, че влечението ѝ към него не беше само сексуално. Всъщност изобщо не беше сексуално. Радваше я всичко, свързано с него. За първи път от много време наистина се

забавляваше. Нямаше значение къде ходеха — на реката, на водната кула или в някой бар.

— Наш, аз...

Нечия ръка го потупа по рамото. Двамата се стреснаха. Той се обърна и поздрави мъж на тяхната възраст с черен панталон, бяла риза и разхлабена вратовръзка. Те си стиснаха ръцете и взаимно се потупаха по раменете.

— Тали, това е Бун. Работи във Факултета по математика и е обичайният ми съперник в играта на дартс.

Тя го изгледа учудено:

— Не знаех, че си от редовните клиенти. — Протегна пръсти към мъжа и стисна дланта му. — Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен. Надявам се да имате повече късмет и най-последно да победи този задник — бавно и сладникаво провлече Бун.

— Като се има предвид, че първата стрела попадна в стената... — усмихна се Тали и сви рамене.

— Не беше честно от моя страна да те разсейвам. Хайде, опитай пак. Първото хвърляне е само за загрявка. — Наш сложи ръка на долната част на гърба ѝ и леко я побутна напред.

Пристъпи към линията, надавайки ухо към разговора на мъжете. Нищо интересно, колежанска политика. Хвърли последователно две стрели с бързи, резки движения и успя да ги забие в средата на централния кръг.

Наш изръкопляска и тя направи превзет реверанс.

— Не е зле, но ми позволи да ти покажа как се прави.

Застана зад чертата, протегна врата си и разкърши рамене. Тали стоеше плътно зад него и плъзна ръка по ханша му секунда преди да хвърли стрелата. Траекторията ѝ се оказа кратка, преди да се приземи на пода само на няколко крачки от дъската.

Очите му се присвиха към нея, но не успя да прикрие подръпването на устните си.

— Радвам се, че не улучих някой от присъстващите.

— Опитай отново, професоре — потупа го по гърба тя и се оттегли към масата.

Докато той правеше следващите си опити, блестящите сини очи на Бун и многозначителната му усмивка привлякоха вниманието ѝ.

— Значи, вие с Наш, а?

Нямаше представа какво искаше да споделя Наш с колегите си от Мисисипи, затова изложи само половината от истината:

— Познаваме се още от детската градина. Стари приятели сме.

От това усмивката на мъжа само стана още по-широка:

— Моите стари приятелки рядко ме хващат за задника.

Наш се обърна към тях и посочи към дъската. Последните му две стрели стърчаха една до друга в малкия кръг в средата.

— Загривката свърши. Пригответи се да загубиш, Талула Форнет.

Съсредоточавайки се, тя хвърли стрелите и отбеляза резултата с тебешир на съседната дъска. Бун пое нишката на разговора им веднага щом се върна на масата:

— Ще разбиеш сърцата на един куп жени в колежа.

Ръката ѝ застина с бирата във въздуха:

— Какво искаш да кажеш?

— Най-приятното ми занимание през деня е да наблюдавам как Наш обикаля из двора на колежа, без изобщо да забелязва възхитените погледи на дамите. Любимата ми гледка е, когато някоя от тях все пак събере кураж да се приближи до него.

Наш се готвеше да хвърли последната си стрела, затова тя се наведе напред:

— И какво прави той тогава?

— Отнася се към тях с огромно уважение, после ги оставя разочаровани. — Изгълта голяма глътка от пиетието си, без да откъсва пронизателния си поглед от лицето ѝ.

Тя се извърна леко и отпи от бирата, за да прикрие неудобството си. Наш се върна при тях и ѝ се наложи отново да пристъпи към чертата. От гръмкия му смях кожата на врата ѝ настръхна. Естествено, пропусна целта и останалата част от играта продължи в същата посока, позволявайки ѝ да се измъкне от него, поне формално.

Наш придърпа един висок стол от бара, за да може да наблюдава играта му с Бун. Между хвърлянията той винаги се връщаше до нея. Тя установи, че използва всяка възможност да го докосне. Просто прокараваше пръсти по ръката му, поправяше яката или го прегръщаше през кръста. От своя страна той също толкова често притискаше длани към раменете, ханша или бедрата ѝ.

Към тях приближи дългокрака блондинка с тъмносива пола и розова риза.

— Как върви, Наш? Бун? — Когато прехвърли вниманието си към нея, в погледа ѝ избухна хладна враждебност, която я накара да застане нащрек. Жената я огледа от горе до долу, сякаш преценяваше противник. — Здравсти, аз съм Ема.

— Тали — вирна брадичка тя, но непознатата вече се отдалечаваше към бара, където Наш се готвеше да хвърля за пореден път. Почувства се пренебрегната.

Ема спря до него и притисна гърдите си към стегнатите мускули на ръцете му, докато му шепнеше нещо в ухото. Той се засмя и поклати глава. Тали се наслаждаваше на кикбокса и спаринга в спортната зала, но за първи път изпита порив да се сбие истински, като сграбчи съперницата си за идеално издуханата коса.

Преди да изпие остатъка от бирата си, Бун измърмори нещо, което щеше да накара леля Леора да ахне:

— Кажи на Наш, че ще му се обадя по-късно.

И побърза да се отдалечи. Веднага щом изчезна, Ема се отдръпна от Наш и застана от другата страна на масата срещу Тали.

— Господи, надявам се, че не избяга заради мен? — Намек на неразличим акцент придаде острота на думите ѝ, докато усмивката само потвърждаваше догадката.

— Не спомена нищо такова — стрелна я с поглед Тали.

— Вие двете вече запознахте ли се? — При краткото ѝ, отривисто кимване Наш продължи: — Ние с Ема работим заедно в Историческия факултет. Нейната специалност е „Америка през двайсети век“.

— Звучи интересно. — Изобщо не ѝ изглеждаше интересно, но без съмнение Наш намираше тази жена за безкрайно очарователна.

Усмивката на Ема изглеждаше напрегната:

— А ти с какво се занимаваш?

— Имам фитнес зала в луизианската част на града.

— Много хубаво. — Тя хвърли поглед към Наш, който изглеждаше точно толкова безразличен, колкото го бе описал Бун.

— С Тали сме израснали заедно. Тя е най-добрият ми приятел — усмихна ѝ се той.

Думите бяха като удар в корема. Щастие и разочарование си съперничеха за вниманието ѝ. Те бяха най-добри приятели въпреки изминалите години. Монро оставаше на далечното второ място.

Отдавна никой не я бе трогвал така. Той стоеше там и я гледаше с най-топлите, най-добрите очи, които някога беше виждала.

Ето това бяха. Най-добри приятели. Внезапно в съзнанието ѝ се прокрадна плашеща мисъл. Е, добре, най-добри приятели, които се забавляваха по различни начини. Ако целувките им не бяха променили нещата, поне ги изясниха. Но част от нея искаше да я представи за повече от приятелка, макар и най-добра. Искеше да каже на тази смешно дългокрака, руса преподавателка, че е *неговата* приятелка.

Ема прочисти гърлото си.

— Е, ще тръгвам. Утре целия ден имам консултации.

Наш само кимна с брадичка, без да откъсва поглед от Тали:

— Лека вечер.

— Изглежда... приятна. — Костваше ѝ много да изрече хладния комплимент.

— Тя е невероятен преподавател. Изключително умна, но малко напориста.

Тали изви очи към тавана и измърмори:

— Наистина ли си толкова сляп?

— Какво искаш да кажеш? — Той намести очилата си и се наведе към нея.

— Ами това, че тази жена се е лепнала за теб като бяло на ориз, а горкият Бун имаше вид на човек, който всеки момент ще се задуши. Тя иска да бръкне в панталона ти, а той под полата ѝ. Вероятно сте най-умният любовен триъгълник в Мисисипи. — Завъртя се на стола и на един дъх пресуши остатъка от бирата.

— Страхувам се, че тълкуваш погрешно ситуацията.

— О, добре — проточи тя, внезапно обзета от смущение. — Искаш ли да ме изпратиш?

Без да изчака отговор, излезе от бара и се озова сред задухът на спускащата се нощ. Той я сграбчи за ръката:

— Защо се ядоса толкова?

— Не съм.

— О, добре — провлече, имитирайки я, той.

Тали тропна с крак и допря показалец в гърдите му:

— Как може да не разбираш, че тази жена е влюбена в теб? Та тя непрекъснато притискаше гърдите си към тялото ти.

Той примигна, отвори уста и отново я затвори:

— Ти да не би да ревнуваш?

— Дотам ли води винаги мъжкото его? — Тя вдигна ръце и се запъти към джипа, гневно скърцайки с ботуши. Да, наистина ревнуваше. Не от русата коса на тази жена или от нейната изисканост, а от всичко, което я свързваше с Наш. Нещо, напълно непостижимо за самата нея.

Той обви ръка около кръста ѝ точно когато тя стигна до страничната врата на колата.

— Ти *наистина* ревнуваш! — Горещият му дъх опари ухото ѝ.

— Нищо подобно. — Опита да се измъкне от ласката, но успя само да се обърне, за да се окаже заклещена между него и вратата. Истината със сигурност прозираше в очите ѝ, затова притисна лице към рамото му и впери поглед в млечните плевели, избуяли от една пукнатина в тротоара.

— Ема изобщо не се интересува от мен. Тази вечер флиртуваше само за да привлече вниманието на Бун. — Смехът му отекна в нея. — Но ми се струва, че се получи обратен ефект.

Но Тали вече нямаше да се хване. Коя нормална жена би пренебрегнала това, което Наш можеше да ѝ предложи?

— Впрочем ти защо ревнуваш? — сниши глас той. — Нали съм на среща с теб?

— О, това ли било? А аз си мислех, че сме само най-добри приятели. Или просто изпълняваме поредната точка от списъка ти, или нещо такова.

Настъпилото мълчание продължи достатъчно дълго, за да почувства как погледът му отчаяно се опитваше да срещне нейния.

— Ти наистина си най-добрият ми приятел, Тали.

Тя вдигна лице и се озова толкова близо до неговото, че бузите им се докоснаха. Леко наболата му брада одраска чувствено устните ѝ и бедрата ѝ се стегнаха.

— А ти моят, Наш — прошепна толкова тихо, че не беше сигурна дали той изобщо успя да я чуе.

— Но няма никаква причина да не можем да бъдем нещо повече един за друг. Фактът, че вече сме приятели, само улеснява нещата, нали?

Наистина ли? Не знаеше, но чувствайки близостта му, Тали не се интересуваше от възможните усложнения. Устните ѝ се плъзнаха

още няколко сантиметра към неговите, докато усети дъха му. Този път целувката беше провокирана от нея. От гърлото ѝ се изтръгна стон, когато устните им се докоснаха. По-късно може би щеше да се засрами от отчаяната природа на нуждата си, но в този момент мислеше единствено как да се обгради изцяло от него.

Върху гърба си усещаше гладкия, студен метал на колата. Отпред — изгарящата топлина на тялото му. Езикът му проникна в устата ѝ. Целувката на водната кула беше нежна, чувствена и проучваща. Властната целувка в джипа се ограничаваше само до няколко сантиметра от устните им. Тази беше комбинация от двете и дълбочината ѝ беше едновременно изумителна и плашеща. Ако мъжът не беше Наш, сигурно щеше да го отблъсне. Но му имаше доверие и точно това доверие се оказа нейното поражение.

Вдигна очилата на главата му, докато устните му се движеха върху нейните в горещи, оставящи я без дъх целувки. Дланите му описваха кръгове по тялото ѝ, само на няколко сантиметра от гърдите. Зърната ѝ се втвърдиха и тя изви гръб, приканвайки го да ги докосне с тихи стонове. Той се подчини и сграбчи едната ѝ гърда достатъчно силно, за да предизвика тръпка между краката ѝ и в същото време достатъчно нежно, за да накара коленете ѝ да омекнат.

Усещаше ерекцията му върху бедрото си. Повдигна се на пръсти, за да му помогне да облекчи болката. Движението само още повече влоши нещата. Облегна глава на колата и за първи път тази нощ забеляза звездите. Той плъзна устни по шията ѝ и ухапа гладката кожа на мястото, където най-ясно се усещаше ускореният ѝ пулс, докато палецът му се белееше върху втвърденото кафяво зърно.

Предупредителен звън раздра мъглата от похот, изтиквайки на повърхността неудобство и страх.

Тя отблъсна раменете му. Наш вдигна лице, но не я пусна.

— Отново се паникьосваш, нали?

— Не. — *Да*, крещеше вътрешният ѝ глас.

— Виж, познаваш ме като слаб, страхлив хлапак, но трябва да ме приемеш като възрастен мъж. Знам, че е трудно...

От нея се изтръгна тих, граничещ с истерия кикот. Все още усещаше възбудата му върху бедрото си.

— Повярвай ми, нямам никакъв проблем да те приема като много, много зрял мъж. Освен това никога не си бил слаб и страхлив

хлапак.

— Просто не си попадала в мъжката баня, където бях обект на безброй подигравки. Астмата ми...

— Спри. — Тя улови лицето му между дланите си. На мъглявата светлина на паркинга не можеше да види очите му. — Ти беше най-силният човек, когото познавах. Как само понесе болестта на майка ти и случилото се след това. И вместо да се превърнеш в огорчен, сърдит мъж, си все същият забавен оптимист и още по-силен човек. — Обви ръце около раменете му и го целуна по бузата.

— Винаги си знаела точно какво да кажеш — измърмори в ухото ѝ той. Отдръпна се, допря леко устни до носа ѝ и посегна към дръжката на вратата. Тя се настани на седалката и избърса ръце в дънките си, разтърсена от изпълнената с емоции вечер.

Докато той седне зад волана, Тали успя да скалпи една фалшива усмивка:

— А сега накъде?

Той мълчаливо включи двигателя, преди да се обърне към нея:

— Ще те закарам у вас... — Възбудата премина през тялото ѝ като глътка силен алкохол. — А после ще се прибера. Ще се видим пак в събота. — Думите му бяха като пожарогасител, оставил несигурността да се разсипе като пепел.

— Помислих си, че може би... — Нямахше начин да изрече желанието си на глас.

— Не искам да пришпорвам нещата.

Тя се загледа през страничния прозорец, за да не му позволи да види бликналите сълзи. Дали не се опитваше да ѝ каже, че го измъчват някакви съмнения?

Щом пристигнаха на паркинга пред дома ѝ, отвори вратата още преди джипът да беше спрял.

— Ще се видим в събота, предполагам.

— Тали...

Затръшна вратата и се затича към стълбите. Погледна през предния прозорец. Той изчака доста, преди да даде на заден и да изчезне. Тали въздъхна, без да е сигурна дали от облекчение, или от разочарование.

[1] Офанзива през Виетнамската война, започнала януари-февруари 1968 г. от Народния фронт за освобождаване на Южен Виетнам и Северната виетнамска армия. Времето ѝ съвпада с първия ден на Тет (виетнамската Нова година). — Б.пр. ↑

[2] *Coors Light* — вид лека бира (4,2%) произвеждана в Колорадо, Милуоки и Уисконсин. Създадена през 1478 г. от *Coors Brewing Company*. — Б.пр. ↑

[3] Марка тъмна ирландска бира, собственост на компанията „Diageo“, която първоначално се произвежда от ирландската пивоварна „Arthur Guinness Son & Co“, основана през 1759 г. от Артър Гинес. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Дните до тяхната среща в събота вечерта се тътреха като разлята през януари меласа, въпреки че беше достатъчно горещо да се изпържат яйца върху асфалта. Комбинацията от нерви и очакване я караше да гледа часовника по цял ден. Съобщенията, които получаваше от него от време на време през седмицата, с нищо не ѝ помагаша.

Остави Рийд да заключи фитнеса, за да има време да си вземе душ. По дантелени бикини и сутиен прегледа набързо дрехите си и внезапно я обзе паника. Роклята, която ѝ изглеждаше идеална в деня, когато я купи, сега крещеше, че е предназначена за организирано от църквата мероприятие, а не за изискана вечеря. Останалата част от гардероба ѝ се състоеше от дънки и тениски.

Грабна телефона си. Монро отговори още след първия сигнал:

— Какво има? Щях да ти се обадя по някое време да видя дали не искаш да изгледаме някой филм или нещо такова. Брат ти се е засуетил с някакво уплътнение на двигателя на стария пикап.

— Имам среща. — Тали се надяваше, че паниката ѝ не се предава по клетъчната мрежа.

— Това е страхотно! Поне аз мисля така. Моля те, само не ми казвай, че си се събрала отново с Хийт.

— Не. Друг е. — Испита едновременно изненада и благодарност, че брат ѝ не беше споделил подозренията си с Монро. Може би си направи по-голяма услуга, отколкото предполагаше, като отрече увлечението си.

— И слава богу, защото ако ми беше казала „да“, щях да те заключа в килера до утре сутринта. Някой, когото познавам?

Тя се поколеба. Всъщност изричането на истината на глас я доведе до ръба на нервна криза:

— Наш.

От другия край на линията се разнесе изуменото възклицание на Монро. Тали очакваше, че веднага щом се отърси от стреса,

приятелката ѝ ще я предупреди, че помежду им няма нищо общо.

— Вие просто сте родени един за друг.

Наложи ѝ се да се подпре на ръба на леглото и да хване телефона с две ръце.

— Какво говориш? Едва ли изобщо е възможно да сме по-различни. Той е интелигентен, очарователен, мил... А аз... Ами, за мен не може да се каже нито едното от трите.

— О, за бога! За една толкова силна и умна жена като теб самочувствието ти е доста занижено. Искаш ли да дойда у вас да си поговорим?

— Няма да е лошо. Освен това имам нужда от нещо, което да облека. Някаква рокля, пола или дори костюм с панталон. Ще ме води на вечеря в Джексън. Можеш ли да ми послужиш? С каквото и да е?

— Костюм? Освен ако не искаш да го отблъснеш окончателно, на твое място бих облякла нещо, под което може да си пъхне ръцете.

— Монро! — изпищя името на приятелката си Тали. — Това е среща, а не долнопробна свалка.

По линията се разнесе кикот:

— Имам нещо, в което ще изглеждаш страхотно. Идвам след десет минути. — Връзката прекъсна. Тя се отпусна на леглото и се вторачи в тавана, правейки с очи лениви, неравномерни кръгове.

Почукване на вратата я извади от трансa и я накара да нахлузи тениска върху бельото си. Противно на навиците си, този път погледна през шпионката. Буйна руса коса изпълни малката дупка. Отвори вратата и Монро влезе с пакет от химическо чистене на рамо и чифт сребристи токове, поклащащи се в другата ѝ ръка.

Размахвайки обувките, тръгна към спалнята на Тали.

— Надявам се, че носим един и същи размер. Освен това си помислих, че рокерските ти ботуши ще развалят цялостното впечатление.

— Приблизително еднакъв. Е, как изглежда роклята?

— Обличала съм я само веднъж. — Монро разтвори найлоновия плик и извади от него красива тъмносиня рокля, на която и отпред, и отзад беше спестен доста плат. Повдигна вежди и продължи: — Брат ти много я хареса.

— Ужас! В такъв случай се радвам, че си я дала на химическо чистене.

Монро я пхна в ръцете ѝ:

— Отивай да я пробваш.

Тали изчезна в малката баня, смъкна прекалено широката тениска и облече роклята. После се върна обратно в спалнята, за да се види в огледалото на вратата на гардероба.

Приятелката ѝ я погледна и се разсмя:

— Махни сутиена, момиче. — Дълбокото остро деколте разкриваше близо шест сантиметра от долния ръб на бельото ѝ.

— Не можем ли просто да го зашием малко?

— Не, не можем. Ти си в невероятна форма и спокойно можеш да се покажеш в този вид. — Докато говореше, Монро разкопча закопчалката, смъкна презрамките през ръцете ѝ и ловко измъкна сутиена. — Така. Страхотно. Предполагам, искаш да оставиш косата си пусната.

— Освен ако нямаш по-добра идея. — Тя раздвижи рамене и се наведе надолу, за да се увери, че дълбокото деколте не разкрива повече, отколкото позволяваше приличието.

Другата наклони глава настрани:

— Така е добре. Но мога да те гримирам, ако искаш.

— Разбира се. — Не беше сигурна, че с треперещите си от нерви ръце ще успее да си сложи дори очна линия. Седна на ръба на леглото, чувствайки се като кукла. — Само не прекалявай. Все пак няма да се явявам на конкурс за красота или нещо такова.

— Затвори си очите — нареди Монро и тя се подчини автоматично. — Конкурс или не, когато ми се обади, останах с впечатлението, че тази среща означава много за теб. Знаех, че сте приятели от деца, но нямах представа, че между вас става нещо романтично.

— Нищо такова. Е, малко, предполагам.

Монро преглътна напирания смях:

— Не ме разсмивай, иначе ще те изрисувам като клоун. Можеш ли да бъдеш по-потайна? Целунахте ли се вече?

Няколко „ами“ и „хммм“ излязоха от устата на Тали.

Приятелката ѝ този път не се сдържа и се засмя:

— Приемам това за „да“. Е, как беше?

— Първия път...

— *Първия път?*

Беше ред на Тали да се разсмее. Въпреки че не бе свикнала да излива душата си пред никого, през изминалите няколко години Монро се бе доказала като надежден приятел. Ако нещата се развиеха според очакванията ѝ, вероятно скоро щеше да ѝ стане снаха.

— Нека кажем просто, че историята не е единственото нещо, което е изучавал, след като напусна Котънблум.

— Давай, разказвай. Когато го видях в църквата с леля му в началото на лятото, едва не умрях. — Монро прокара четката по скулите на Тали и отстъпи назад: — Така устройва ли те? Ще те оставя сама да си сложиш червилото.

Тя разгледа отражението си в огледалото. Във фитнеса си спестяваше дори очната линия, а когато излизаше, предпочиташе да се придържа към размазаната, готическа визия, с която беше свикнала още от гимназията. Сега, с роклята и грима, изглеждаше много по-изискана и женствена.

Но вместо като Пепеляшка се чувстваше като Квазимодо извън камбанарията му. Не че се намираше грозна, а... по-скоро разголена и уязвима. Сякаш рокерските ботуши, дънките и тениските бяха нейната броня, сега захвърлена настрана. Ако не можеше да се скрие зад суровата си външност, Наш може би щеше да забележи спотайващата се под повърхността неувереност.

— Наистина ли мислиш, че между нас може да се получи нещо? Все пак той има докторска степен.

— Придаваш прекалено голямо значение на образованието и званията. Кейд дори не завърши гимназия, но за мен това никога не е било важно. Той е уникален по свой собствен начин. Както и ти. Защо се притесняваш толкова?

С изключение на братята ѝ, никой не знаеше за борбата ѝ с дислексията. Сойер беше наясно от години. Често го бе използвала, за да редактира рекламите и флаерите ѝ, а преди няколко седмици бе казала и на Кейд. Дали го беше споделил с Монро?

— Не обичам да чета.

Приятелката ѝ не изглеждаше впечатлена от признанието. Скъса подал се конец от полата и оправи презрамките на роклята.

— И какво от това?

— Не си виждала къщата му. Всичко е в книги. В момента пише нещо за Карл Велики. Някакъв труд, на който не мога да прочета нито

заглавието, нито края.

— Сигурна съм, че интересът към Карл Велики съвсем не е задължително условие, за да бъдеш с него. Това доста би ограничило възможността му за срещи с жени. Особено в Котънблум. — Монро наклони глава настрани и сините ѝ очи затанцуваха.

Но тя не разбираше и никога нямаше да разбере. Притежаваше сила, скрита зад крехката ѝ фигура и чара на южняшка красавица. Беше като отворена книга. Засмя се наум на собствената си шега. Тали отклони поглед, плъзна крака във високите сандали и се приближи до огледалото, за да си сложи червило:

— Той ще дойде след петнайсетина минути.

Монро застана зад нея с усмивката на горда майка.

— Предполагам, че сега е моментът да изчезна като твоя фея кръстница, но не се учудвай, ако се скрия в някой храст, за да се наслажда на изражението на Наш, когато те види. Изглеждаш страхотно.

След като приятелката ѝ си тръгна, Тали остана загледана в отражението си още няколко минути. Ако искаше да промени нещо, каквото и да е, щеше да го направи. Но вместо това закрачи край леглото си, поглеждайки към часовника на всеки трийсет секунди.

Точно в пет на вратата се почука. Погледна през шпионката и бездруго ускореният ѝ пулс запрепуска лудо. Разбира се, той отново беше точен. Разтърка устни една в друга, пое си дълбоко въздух и отвори.

С черен панталон, сива риза с навити над лактите ръкави и подходящ елек, младият мъж изглеждаше като слязъл от корицата на европейския вариант на *Вог*. Иззад гърба си измъкна букет сини теменужки. Изумена, тя се загледа в тях. Никой досега не ѝ беше подарявал цветя. Още повече в любимия ѝ цвят.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза той, като ѝ подаде букета с лек поклон.

Ти си страхотен. Едва се въздържа да не изрече думите на глас. Пое ухаещия сноп и зарови лице в цветовете да ги помирише, но най-вече да скрие внезапния прилив на вълнение.

— Изчакай да ги сложа във вода, преди да тръгнем. — Изчезна към малката кухня благодарна, че успя да се измъкне от енергийното поле, което бе успял да създаде около себе си само за секунди. Имаше ли ваза? Не можеше да си спомни. Всички вещи на майка ѝ се

съхраняваха в къщата на Сойер. Тя нямаше нужда нито от порцелан, нито от ленени покривки. Майсенската кана беше първото, попаднало ѝ подръка.

На излизане от кухнята се препъна. Полите на роклята се развяваха около краката ѝ няколко сантиметра над коленете. Погледът му беше страстен и откровено ненаситен. Почувства се като залък хляб, подхвърлен на умиращ от глад човек.

Краката ѝ трепереха и се налагаше да внимава много, за да не изкълчи глезена си на високите токове. Може би трябваше да изиграе едно падане, за да избегне срещата, но сега, когато той беше тук и я гледаше по този начин, се запита какво ли би било да бъде обладана от него. Дали щеше да бъде нежен, груб или щеше да намери идеалната комбинация между двете?

Обърна му гръб, сложи каната в средата на масата и приглади полите на роклята с надеждата, че Наш не се досеща за блудните мисли, кръжащи в главата ѝ.

— Благодаря ти. Прекрасни са.

— Но не колкото теб, Талула.

Обикновено се дразнеше, когато някой използваше кръщелното ѝ име, но начинът, по който го изричаше той, му придаваше някаква екзотична изтънченост, за каквато тя не можеше да претендира.

— Готова ли си? — Забелязал колебанието ѝ, прегъна ръка в лакътя си. Галантният жест беше запазена марка на ерата на старите филми или романа *Отнесени от вихъра*. Чувствайки се малко глупаво, тя пхна ръка под неговата и Наш веднага я покри със своята.

Докато вървяха към джипа, той я пазеше да не се препъне втори път, придържайки я здраво, докато я настани на пътническата седалка. В очакване да заобиколи колата и да седне зад волана, тя провери отново деколтето около гърдите си, въпреки че всичко беше прилично покрито. Следващия път, когато ѝ се наложеше да вземе назаем рокля от Монро, щеше първо да я попита каква част от тялото покриваше.

— Наред ли е всичко? — попита той и включи двигателя.

— Чудесно. Страхотно. С нетърпение чакам вечерята. — Гласът ѝ излезе прекалено висок и въодушевен. Неприсъщ за нея. — Щом толкова искаш да знаеш, не съм свикнала да нося рокля, а тази... — Отново подръпна дълбоко изрязаното деколте.

Ръката му покри нейните, а върховете на пръстите му докоснаха фината материя върху гърдите ѝ. Вероятно дори не я усети, но нервните ѝ окончания реагираха мигновено, зърната ѝ се втвърдиха и гърбът ѝ се изви на дъга. Липсата на контрол над тялото ѝ беше унижителна.

— Роклята е чудесна и ти изглеждаш невероятно секси в нея.

Тя преглътна и му позволи да вплете пръстите ѝ в своите, докато напускаха паркинга.

— Но аз...

— Научи се да приемаш комплименти, мила. — Сарказмът в думите се смекчи донякъде от хумора в гласа му. Тягостното мълчание продължи, докато излязоха на северния път, водещ извън Котънблум. — Някога ходила ли си да се забавляваш в Джексън?

— Няколко пъти.

— Не ти ли хареса? — изгледа я отстрани той.

— Въртях се отвън с тълпа купонджии, но за мен това беше поредният неуспешен опит да се впиша. А ти?

— Идвал съм с цял куп истории. Интересувах се повече старинните къщи, отколкото купоните. — Изпусна дълбока въздишка, зад която прозираше усмивка. — Какво да ти кажа... живот на смотаняк.

— Ти вече не си смотаняк.

— Нито пък ти си бедното момиче от Луизиана, което получава лоши оценки. — Въпреки че изрече думите небрежно, за нея те бяха като удар.

— Нямах това... Защо си мислиш, че нещо ме притеснява?

— Със същия успех можеше да облечеш костюм на сандвич, вместо тази подканяща към грях рокля.

Тя издърпа ръката си от неговата и отново подръпна оскъдното деколте на дрехата. През прозореца се мяркаха борове. Не каза нищо. Не знаеше какво да каже, тъй като той беше уцелил десетката.

— Разкажи ми как отвори фитнеса.

Докато говореше, неудобството постепенно се разсея. Това поне беше нещо, от което не трябваше да се срамува. В гласа ѝ се прокрадна ентузиазъм, когато се обърна към него на седалката, за да му опише дългия път от гимназията до настоящето.

— Следващият етап е разширяване на дейностите, така че да мога да предложа йога и пилатес. В нощта на кварталното празненство госпожа Карсън ме попита дали обмислям курсове за възрастни. Сега работя над няколко възможности. Това ще създаде един съвсем нов демографски модел. В нито един от другите фитнес центрове не се интересуват от старите хора.

Пред тях проблесна табела с надпис *Добре дошли в Джексън* и тя си даде сметка, че бе говорила за себе си почти през целия път.

— А персонал? И без това вече работиш прекалено много. Ще имаш нужда от друг управител на пълен работен ден. Какво мислиш за Рийд?

— Предложих му допълнителни часове срещу по-високо заплащане. Той си има семейни проблеми. Освен това е неспокойна душа. Сега, когато коляното му се възстанови почти напълно, имам чувството, че иска да продължи да се бие на ринга, преди да пропусне последния си шанс. — Тя прехапа долната си устна. Хийт мразеше Рийд. Не защото беше негодник, а тъй като изглеждаше много добре и работеше за нея. В началото ревността му ѝ доставяше удоволствие, докато не осъзна, че това беше още един начин да я държи под контрол. — Ти харесваш ли го?

— Разбира се. Той е умен и ми се струва отговорен. — Наш зави към натоварената централна улица. — Понякога играем шах онлайн.

— Шах? — засмя се тя на неочакваното изявление.

— Много е добър. Победи ме няколко пъти, което, не че се хваля, но не се случва често. — В изражението му нямаше никакъв намек за завист или враждебност и тя се облегна на седалката.

Спряха до бордюра пред ресторант с френско име, което Тали не можеше да произнесе, още по-малко пък да преведе. Портиерът отвори вратата и ѝ подаде ръка, заковал поглед в деколтето ѝ. Тя автоматично притисна длан към гърдите си, докато Наш му подаваше ключовете от колата.

Той се засмя, улови ръката ѝ и я поведе към притъмнения, уютен ресторант. Покритият с паркет дансинг с огромно пиано в единия ъгъл заемаше по-голямата част от помещението.

Стените бяха облицовани с ламперия, а покритите със снежнобели покривки маси се открояваха върху тъмния под. Точно както Тали си представяше бистрата в Париж.

— Наистина е много приятно — наведе се да прошепне в ухото му тя. Ненатрапчивата музика успяваше да надвие бръмченето от множеството разговори. Атмосферата напомняше на библиотека или музей.

Сервитьорът ги поведе към сепаре с пейка във формата на подкова. Тя се настани, а той седна срещу нея. Коленете им се докосваха. Менюто, изработено на дебела, луксозна хартия, лежеше върху чиниите за салата.

Претенциозно изписани букви танцуваха върху страниците. Тали не разбираше нито една дума. У нея се надигна паника. По тялото ѝ плъзна топлина, челото ѝ се набръчка от напрежение. Беше по-лошо, отколкото тестовите в училище. Присви очи към написаното с надеждата то да придобие някакъв смисъл. Не помогна.

Наш посегна към менюто. Тя го стискаше толкова силно, че някои от страниците се измачкаха.

— Преводът е от обратната страна.

— Превод? — С усилие разхлаби пръстите си. Той го взе и го обърна.

— Да. На английски. Освен ако не говориш френски.

Облекчението я заля като студен душ.

— Не, не говоря. — Задоволството ѝ не трая дълго. Преводът беше изписан с толкова дребни букви, сякаш за наказание на всички, които имаха неблагоприятното да не знаят френски.

Погледна към Наш. Той прокараваше пръст по неразбираемия текст. Естествено, че можеше да чете и на френски.

Отпусна се на кожената облегалка на дивана и отмести менюто настрани:

— Защо не поръчаш вместо мен? — Светлината на свещта се отразяваше в очилата му, затова не успя да разгадае погледа, който ѝ отпрати.

— Сигурна ли си? — Беше по-добре той да ѝ избере нещо, отколкото тя да се опитва да налучка.

— Защо не?

В този момент към сепарето се приближи келнерът в колосан смокинг и черни панталони. Двамата си поговориха на френски, като през цялото време Наш показваше различни неща в менюто. Накрая мъжът се отдалечи, без да си запише нищо.

— Знаеш и френски? — подхвърли тя, като си играеше с най-голямата вилица до чинията си.

— Наложил ми се да го науча. Повечето от историческите ръкописи от епохата, която ме интересува, са написани точно на този език. Но съм по-добър в четенето, отколкото в говоренето.

Разбира се. Тали изпусна една от вилиците, която се приземи с тракане в чинията, привличайки погледите на седящите наблизо посетители. От познатия прилив на паника по тялото ѝ плъзна неприятна топлина. Побърза да скрие ръце под масата, където ги сви в юмруци в скута си.

Сервитьорът се върна с бутилка вино и отсипа малко в чашата на Наш. Той го опита и кимна одобрително. Веднага щом напълни нейната, тя я грабна, сякаш от това зависеше животът ѝ и отпи две големи глътки. Беше наситено, вкусно и очевидно много скъпо.

— Случвало ли ти се е някога да върнеш бутилката?

Наш се засмя и обвини ръка около раменете ѝ, притискайки косата към врата ѝ.

— Не. Но съм виждал други да го правят. Когато плащаш сто долара...

Тали се задави със следващата глътка и изплю съдържанието от устата си. Този път погледите, които привлече, бяха по-скоро неодобрителни, отколкото любопитни. Очевидно не можеше да си позволи да вечеря другаде, освен в заведението на Руфъс. Там сервираха сладък чай и използваха пластмасови чинии.

— Добре ли си?

— Да, много добре — успя да отговори тя между кашлицата. Посочи към бутилката с отпечатан замък върху етикета: — Това струва сто долара?

— Наслади му се.

Това беше повече от положителен отговор.

— Наш, наистина. Не трябваше да го правиш.

— Така ли? Да не се опитам да направя тази вечер различна? Да не те накарам да се почувстваш специална?

Тя се взираше в етикета на бутилката, без да знае какво да каже. Част от нея искаше да се хвърли в прегръдките му, докато другата копнееше да изскочи през вратата и да изчезне. Компромисът беше да остане на мястото си.

Сервитьорът донесе салатите. Тали взе най-малката вилица — беше гледала достатъчно филми, за да знае коя за какво е и разпръсна шестте къдрави листа от маруля върху цялата чиния.

Последвалият разговор беше незначителен, очевидно маловажен и все пак оцветен от веселите му истории за пътуването му из Европа и работата в колежа. Разбушувалата се в нея буря постепенно утихна.

Основното ядене пристигна и келнерът плъзна чинията пред нея с драматичен жест. Тя се стресна и почти се задъха. Рибата буквално я гледаше. Стомахът ѝ се преобърна. Мразеше риба.

— Поръчах ти пъстърва. Ако не ти харесва, ще я сменим.

Тя стисна устни. Пред него имаше кръгла пържола върху ситно нарязани картофи. Месото в заведението на Руфъс изглеждаше много по-добре.

Всеки зрял и самоуверен възрастен човек щеше да върне чинията и да поиска нещо друго. Без значение колко ще струва това на Наш. Очевидно тя не беше нито зряла, нито самоуверена.

Рибата беше основната храна в детството ѝ. Дори когато капаните му оставаха празни, Кейд винаги успяваше да улови малко, за да я добави към консервите със свинско и боб и кутиите с макарони и сирене от хранителната банка. Тогава гладът не беше абстрактно понятие и бързо свикна да яде всичко, поставено пред нея. Но веднага щом се изнесе от караваната и започна да печели собствени пари, категорично изхвърли рибата от менюто си.

Отчупи няколко парчета и се насили да ги преглътне с виното. Скоро главата ѝ се замая от алкохола. Но от друга страна, опиянението правеше рибата по-приемлива. Успя да изяде всичко, с изключение на главата. Покри скелета със салфетка, както беше виждала полицаите да правят с труповете по телевизията и се засмя.

— Искаш ли да опиташ пържолата ми? Наистина е много хубава. — Наш протегна към нея малка хапка месо. Тя улови ръката му и насочи вилицата към устата си. Оказа се толкова крехко и вкусно, че изстена от удоволствие.

Закачливата му усмивка преобърна стомаха ѝ и я накара да се почувства още по-лекомислена. Някакво движение в далечния ъгъл привлече вниманието ѝ. Един мъж прелистваше нотните листове на пианото, докато друг се настаняваше зад изправения контрабас.

— Готова ли си за едно приятно изживяване? — попита той с още по-широка усмивка.

Музикантите засвириха първото парче. Отне ѝ известно време да разпознае джазираната версия на песен на Франк Синатра.

— Почти съм сигурна, че „Старите сини очи“ не е била в списъка на диджеите на нито един от абитуриентските ни балове.

— Така е. И тъй като много ми се иска да видя как ще се развихриш, така е по-добре. — Той се изправи и протегна ръка.

Погледът ѝ се отмести към празния дансинг:

— Никой друг не танцува.

— Мислех, че си дива и безразсъдна. Хайде, предизвиквам те.

Тали изви очи към тавана, сложи длан върху неговата и измъквайки се от сепарето, приглади роклята с другата. Струваше ѝ се, че всички погледи в ресторанта са насочени към тях. Опиянението от виното се усили, когато стана и тръгна към дансинга. Единият ѝ глезен се огъна леко, но успя да се стегне, чувствайки се леко замаяна.

Щом се озоваха на дървения подиум, той я привлече към себе си и допря лице до слепоочието ѝ. Върховете на пръстите му се плъзнаха по разголения гръб, доставяйки ѝ приятни тръпки. Тя затвори очи, за да се откъсне от реалността и се опита да се отпусне в ръцете му, но не можа. Не принадлежеше към този свят, в който виното струваше сто долара, рибата не се пържеше и се танцуваше на жива музика в претенциозен френски ресторант.

Наш грешеше. Тя не беше безразсъдна. Не беше смела. Беше страхливка.

Тали се люлееше в ритъма на музиката, сякаш беше на танцова забава в гимназията, притискайки се към него с ръце на раменете му. Тази вечер трябваше да е невероятна. Специална. Имаше намерение да я върне обратно в леглото си. Още щом видя роклята ѝ, си представи как я разсъблича. Но вместо това един погрешен ход наруши хармонията и той не можеше да открие грешката си, за да я поправи. Дали причината беше изборът му на ресторант или цената на виното? А може би нещо с него не беше наред?

След втората песен тя се отдръпна:

— Аз май се уморих. Имах тежък ден в залата. Имаш ли нещо против да си тръгнем?

— Ако наистина това искаш.

Тя кимна, изплъзна се от прегръдката му и се отправи към сепарето. Седна на ръба на кожения диван, докато той плащаше сметката.

В тягостно мълчание изчакаха портиерът да докара джипа. Наш ѝ помогна да се качи и учтиво отпрати младия мъж, който искаше да му зададе няколко въпроса за колата.

Светлините на града изчезнаха, оставяйки купето осветено само от контролното табло. Преполовена луна увисна над върховете на боровете, по небето плъзнаха перести облаци.

— Какво има? — обърна се към нея той, но тя се наведе към страничното стъкло, физически и емоционално откъсната от него.

— Нищо.

Може и да не беше световен шампион в разгадаването на жените, но когато някоя кажеше „нищо“ по такъв неясен, отчужден начин, това означаваше, че „нещо наистина не е наред, но не ми се говори“ или „ти прецака всичко и не искам да те виждам повече“. И в двата случая той имаше проблем.

Наш размишляваше. Трябваше да разведри настроението, за да се върнат към спокойното и хармонично общуване.

— Знаеш ли... миналия ден се натъкнах на една кутия, в която леля Леора пази писма отпреди повече от петдесет години.

— Прочете ли ги? — Тали обърна глава към него и коленете ѝ се раздвижиха. Някакво начало.

— Не точно. Тя плачеше...

— Леля ти е плакала? — Каза го така, сякаш ѝ бе съобщил, че е видял прасе с крила.

Почти усещаше как сковаността от последните няколко часа изтича на пътя, когато приближиха Котънблум. Въпреки че не можеше да си го обясни, беше благодарен, че предишната им непринуденост се връщаше.

— Тя не е робот. Знам, че си има своите предразсъдъци, но дълбоко в себе си е добър човек.

— Имаш предвид *много* дълбоко, нали? Колкото дупка оттук до Китай?

В гласа ѝ се промъкна намек за закачка и той се засмя с облекчение:

— Не любопитствах чак толкова, но най-отгоре видях снимка на американски войник. Красив мъж. От виетнамската ера. Зачетох се в едно писмо и останах с впечатлението, че с леля ми са били сгодени. Подписал се е само с „Д“. Тя ми каза, че не се е върнал от войната.

— Какъв ужас! — Тъга замени предишните закачливи нотки. — Чичо Делмар е воювал във Виетнам, но никога не говори за това.

Ръцете му трепнаха. Делмар... Д. Мъжът от снимката събуди някакъв призрачен спомен. Госпожица Леора каза, че не се е върнал. Тогава Наш предположи, че това означава, че е убит, а може би не? Истината отекна от бомбата, която Тали неволно пусна.

— Ами ако онова „Д“ от писмото е чичо ти? Ако Делмар и леля Леора са били сгодени?

Смехът ѝ разпръсна тишината в купето:

— Сериозно ли говориш? — наведе се напред тя. — Няма начин.

— Видях фотографията, Тали, и сега, като ми каза... Мисля, че може да е той. Спомняш ли си някога родителите ти да са споменавали, че двамата имат връзка?

Тя притисна длани към седалката и повдигна рамене към главата си:

— Нямам такъв спомен. Мама често се ядосваше, че е несериозен и неуравновесен. Струва ми се, че татко винаги му даваше пари и това беше единствената причина понякога да се карат, доколкото помня. Мислиш ли, че е възможно пак да се добереш до снимката?

— Това означава да нахлуя в личното пространство на леля, но не е невъзможно. Или пък мога просто да отида и да я попитам.

— Ще ти каже ли истината?

Някога мислеше, че леля му никога не би го излъгала, но сега, вече пораснал, виждаше, че тя си има своите човешки слабости като всички останали. Именно това го подтикна да се рови в миналото на историческите личности. Винаги успяваше да открие събития, които биха могли да обяснят действията им години по-късно. Така историята оживяваше за него.

— Научих, че колкото по-болезнено е миналото, толкова по-дълбоко хората се опитват да го погребат. Но винаги остават следи. Ако леля отрече, можем да потърсим другаде.

Следващите няколко километра изминаха в мълчание, но този път беше по-различно. Предишното напрежение се замени от споделено съчувствие.

— Ако наистина е имало годеж и чичо ми го е развалил... Това обяснява доста неща, не мислиш ли? — Сложи лакът на таблото и се обърна към него, подпряла брадата си с юмрук. Косата ѝ падна напред и Наш улови с пръсти един кичур.

— Какво имаш предвид?

— Неприязънта ѝ към мен. И към всички Форнет всъщност.

Той изруга тихо:

— Има някакъв странна логика.

С едно кратко „аха“ Тали се облегна отново на седалката. Искаше му се да зарови ръка в косите ѝ и да я привлече към себе си. Нямаше представа докъде беше стигнал с нея след тази злополучна среща. Тя не проговори повече. Пресякоха границата на Котънблум, Мисисипи. Уличното осветление ги заслепи, осветявайки лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени.

Не без известно съжаление подмина пресечката към къщата на леля си и спря на паркинга пред дома на Тали. Паркира и се обърна към нея, подпрял рамо на облегалката на седалката.

Беше толкова красива с бледата си кожа и ясно открояващите се розови устни. Уви кичур коса около пръста си и леко погали гладкото слепоочие. Тя се събуди стреснато и го погледна с широко отворени очи.

— Вече сме у дома.

Тали надникна през страничния прозорец.

— Това е *моят* апартамент.

Объркан, той се поколеба. Пак ли натисна грешния бутон?

— Изглеждаш уморена.

— Така е. И малко замаяна, ако трябва да съм честна. От прекалено скъпото вино, предполагам. — Усмихна му се сковано и отвори вратата.

— Почакай секунда...

Тали излезе навън. Той заобиколи колата и застана пред нея.

— Благодаря ти, Наш. Беше... забавно.

Нямаше как да сбърка хладния комплимент. Беше се провалил и дори не знаеше как да поправи нещата.

— Какво ще правиш утре?

— Следобед съм на работа.

— Леля ми сигурно ще ме замъкне на църква, но после ще работя отвън на беседката. Най-вероятно в понеделник също.

Тя тръгна заднешком към стълбите.

— Може би ще се видим.

— Да, може би.

Обърна се, изкачи стъпалата и изчезна. Ако имаше поне малка надежда, че тя изпитва нещо към него, щеше да я догони и да настоява да поговорят, но не беше сигурен, че иска да чуе истината.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Тали притисна лице към затоплената от слънцето тухлена стена и надникна зад ъгъла. Ударите на пистолета за пирони отекваха над реката. Наш беше там, вероятно без риза, потен и привлекателен.

— Какво правиш?

Тя изпищя уплашено и се обърна. Усмивката и напевният глас на Монро преливаха от радост и добро настроение. Откакто Кейд се беше върнал, бе загърбила предишната си прекомерна сериозност и се бе превърнала в усмихната и закачлива жена. Остана си все така отдадена на момичетата от програмата за деца в риск, но оптимизмът замени отчаянието, което я следваше, откакто Тали се помнеше.

— Почивам си.

— В освежаващата четирийсетградусова следобедна жега? А може би имаш предвид, че си излязла заради един привлекателен мъж с добре развити мускули?

— Какво говориш?

— *Тали и Наш седят на едно дърво и се ц-е-л-у-в-а-т...* — Тали запуши устата ѝ с ръка, когато забеляза, че към тях приближи госпожа Карсън с тениска, клин за джогинг и бели ортопедични обувки за тенис.

— Беше чудесно, госпожице Талула. Нямам търпение да разкажа на всички за новия курс. Следващия път се пригответе за претъпкана зала.

Тали отдръпна ръка от устата на приятелката си, но ѝ отправи предупредителен поглед, преди да се усмихне любезно на госпожа Карсън:

— Моля, наричайте ме Тали. Радвам се, че останахте доволна. С нетърпение очаквам срещата ни идната седмица.

Възрастната дама потупа ръката ѝ за довиждане и се отправи по пешеходния мост към другия бряг на реката.

Монро се облегна на стената, възползвайки се от сянката ѝ.

— Как мина снощи? Роклята свърши ли си работата?

— Добре. А роклята беше чудесна. — Тали застърга с върха на обувката за тенис една цепнатина между тухлите и наоколо се разхвърчаха парченца цимент.

Не можа да се въздържи и погледна към реката. Наш беше излязъл от беседката и разговаряше с госпожа Карсън. Наистина беше без риза. Не се ли притесняваше, че жената може да получи удар? Тя беше стара, а не умряла.

Монро изсвири тихо:

— Да не остана разочарована? Толкова зле ли се представи?

Тали прехапа долната си устна.

— Не сме *правили* нищо.

— Защо?

— Защото моментът не изглеждаше подходящ.

— Не бил подходящ? Мъжът те води в най-скъпия ресторант в радиус от сто километра. Ти очевидно си падаш по него, а и той по теб. И двамата сте свободни. Какъв е проблемът? — Приятелката ѝ повдигна рамене и Монро изви очи към небето: — Струва ми се, че трябва да се присъединиш към някоя от групите за няколко сеанса за самоувереност. — Отдръпна се от стената и Тали я последва.

— Достатъчно самоуверена съм.

— Само *изглеждаш* самоуверена, но имам чувството, че под черупката ти е истинска каша от лигава сантименталност и неувереност.

— Моля? — опита се да отхвърли преценката ѝ Тали, но другата изкриви лице в гримаса и преди да стигнат до вратата, сложи ръце на раменете ѝ:

— Виж, не искам да кажа, че ще спечеля короната за Мис Самочувствие, но работя с онези момичета достатъчно дълго, за да забележа, че живееш в миналото. Съдиш себе си по стандартите на гимназията — минал в следващия клас и останал. Само че животът не се свежда само до образованието и няма нищо лошо, ако някой път се провалиш.

— Но Наш...

— Наш няма да те изпитва, като се прибере вкъщи. Нито ще ти пише оценки. Бъди естествена и той ще се влюби до уши в теб. Защото си страхотна, наистина.

Сълзи напълниха очите ѝ. Вместо да ги преглътне, както би направила преди няколко месеца, тя се обърна към Монро и втренчи замъглен поглед в лицето ѝ:

— Аз имам дислексия.

Очите на приятелката ѝ проблеснаха, преди да се присвият гневно:

— Учудена съм, но не съм шокирана. Кейд знае ли?

— Казах му миналата седмица.

— А на Наш?

— Не, разбира се. Дори не знам защо казах и на *теб*. — Подсмръкна и разтърка носа си, насилвайки се да преглътне сълзите. — Това не засяга никого. Впрочем по-добре ще е с него да си останем само приятели. Ако нещата се задълбочат прекалено и после се объркат, както сигурно ще стане, тогава ще изгубя всичко.

Монро я придърпа за прегръдка, потупа я по рамото и прошепна:

— Но ако всичко върви добре, помисли само какво ще спечелиш.

— Той няма да разбере — слабо възрази Тали.

Другата я разтърси леко:

— Нямах достатъчно доверие на хората, които те обичат.

Рийд подаде глава през вратата:

— Ей, Тали, тук някакъв младеж търси работа. Искаш ли да поговориш с него?

— Разбира се, защо не. — Благодарна за неочакваното прекъсване, тя мина покрай Монро.

Климатичната система бръмчеше над нея, обгръщайки с хладен въздух влажната ѝ от пот кожа. Млад мъж със светлоруса коса стоеше пред информационното табло на десетина метра от тях и четеше съобщенията и графика на заниманията. Беше преплел пръсти зад гърба си и пристъпяше от крак на крак, създавайки впечатление, че е изнервен.

Първа реагира Монро:

— Боже мили, това сте вие?

Непознатият се обърна и първоначалната му изненада премина в подозрение:

— Вие сте дамата от бара.

Тали и Рийд си размениха многозначителни погледи, но не се намесиха.

— Опитвах се да ви намеря, за да се уверя, че сте добре и да ви благодаря за помощта онази нощ.

— За нищо — отвърна мъжът, като потърка челюстта си и обърна глава настрани, което според речника на *Уебстър* означаваше, че се чувства неловко.

— Напротив, има. Изложихте се на опасност, за да защитите мен и Кайла — настоя Монро.

Тали си пое дълбоко въздух и вдигна пръст към него. Беше чувала историята.

— Този ли е? И си търсите работа?

— Мислех, че ще започвате работа, свързана с поставяне на капани за раци?

Монро се приближи към него и той заотстъпва към таблото за съобщения, като събори един лист с габърчето.

— Оказа се, че оня задник... извинете ме, оня негодник от бара е приятел на сина на новия ми шеф. Работих само две седмици, преди да ме уволни.

— Това е ужасно. — Тя се обърна към приятелката си: — Намери нещо за него, Тали.

Тя вдигна двете си ръце:

— Задръжте малко. Първо, не мога да предложа нищо, освен работа на половин ден. И второ, твоят приятел може да не се интересува от тежък труд.

— Ще приема всичко, госпожице.

Искреността му беше очевидна, но имаше и нещо друго. Приемане на поражението. Разбиране, че животът не е справедлив. Подозираше, че по-често беше изтеглял късата клечка в живота. И изпита съчувствие.

Камбанките над вратата иззвъняха. Кейд имаше очи единствено за Монро и веднага обви ръка около раменете ѝ. Едва след като я привлече към себе си, забеляза и останалите.

Тя го сръга леко с лакът:

— Кейд, това е младият мъж, за който ти разказах. От онази нощ в „Таверната на Ривършак“.

— Твоят рицар в блестящи доспехи — протегна ръка към младежа той. — Аз съм Кейд Форнет.

Другият се поколеба, преди да отговори на поздрава:

— Джеръми Уайтхърст. — Пусна ръката му и изтри длани в дънките си. — Вижте, не съм някакъв герой или нещо подобно. В интерес на истината тогава доста си го отнесох.

— Бяха най-малко трима срещу един. — Монро се усмихна сладникаво на приятеля си: — Джеръми е уволнен, защото се застъпи за мен и Кайла и сега си търси работа. Тали има свободно място на половин работен ден, но ти не ми ли спомена, че имаш намерение да си наемеш помощници?

— Разбираш ли нещо от двигатели? От механика? — попита Кейд.

— Малко. Научих се да поправам мотора си сам. — Младежът отново се размърда неспокойно и пхна ръце в задните си джобове.

Кейд изсумтя, но лека усмивка повдигна нагоре ъгълчетата на устата му:

— Изглежда, всички момчета от провинцията започваме така. Какво ще кажеш да дойдеш за две седмици изпитателен срок? Новият ни магазин все още не е разработен, но ако се стараяш, все ще научиш нещо за търговията, а може би и повече. „Форнет Брадърс Дизайн“ е върхът в технологията на двигателите.

— Тук, в Котънблум? — възкликна момчето с откровено недоверие.

Смехът на Кейд изкънтя в широкото фоайе. В паметта на Тали нахлу стар спомен, който не можеше да определи като време и място, но в него брат ѝ се смееше по същия радостен начин, докато я подхвърляше във въздуха. Ако не се опасяваше, че ще я помислят за побъркана, щеше да прегърне Монро, задето му беше помогнала да си върне точно този смях.

— Да, тук, в Котънблум. Ще започнеш с петнайсет долара на час. Какво ще кажеш?

— Вие дори не ме познавате.

— Знам достатъчно и ще науча още повече, защото през цялото време ще си ми, както се казва, в задния джоб, докато те обучавам. Ако нещата не потръгнат, след две седмици се разделяме, без никой да се сърди. Е, приемаш ли?

Този път Джеръми не се поколеба да стисне ръката му:

— Приемам.

Двамата се отдръпнаха настрана, за да продължат разговора си.

Рийд подпря лакти върху бюрото:

— Това означава, че пак сме сами. Омръзна ми да изхвърлям боклука и да мета преди отваряне и след като затворим.

Тали не можеше да си позволи да се лиши от него:

— Знам, знам. На мен също.

Група момичета влезе в залата. Монро се облегна на бюрото и поздрави всяко едно от тях.

— Здравсти, Кайла. Ела тук за момент.

Момичето се отдели от останалите.

— Какво има, Монро?

— Не ми ли спомена, че си търсиш работа на половин ден?

— Да. Исках да кандидатствам на няколко места за продавачка, но времето съвпада с часовете ми в училище. — Тя хвърли поглед през рамото си: — Онзи там не е ли...?

— Аха. Не бях сигурна дали ще го познаеш.

— Помня очите му. Неестествено сини. Освен ако не съм си го въобразила.

— Започва работа в магазина на Кейд. Но Тали има нещо, което можеш да вършиш тук. — Монро изгледа отстрани приятелката си.

Тали я огледа преценяващо. Това съвсем не беше лоша идея. Кайла познаваше залата и въпреки няколкото ѝ неотдавнашни издънки, беше добро дете.

— О, би било страхотно, но ще я разбера, ако... — Момичето сви рамене и големите му кафяви очи заблестяха от същото очакване, каквото забеляза преди малко в очите на Джеръми. Очакване за провал.

— Работата не е много вълнуваща — предупреди тя. — Почистване на уредите, на баните, тоалетните и залата и изхвърляне на боклука, но пък ще се съобразявам със свободното ти време и мога да те използвам и през почивните дни.

— Да, да, да. Ще върша всичко, което поискаш от мен. Обещавам, че ще бъда най-добрата работничка, която си имала някога — плесна с ръце Кайла и ги скри под брадата си.

— Хайде сега, нямам нужда от някой, който да ме кара да изглеждам зле — намигна иззад бюрото Рийд.

Тали се обърна към него и потърси одобрението му. Той кимна едва забележимо.

— Искаш ли да започнеш още утре? Трябва да се вземат табелите за фестивала и да се вмести в графика новата група по аеробика. От голяма помощ ще ми е, ако се заемеш с рутинните неща. — Поговориха още малко за заплащането и работното време, преди Кайла да се втурне към съблекалнята, за да се преоблече за часа на Монро. Джеръми я проследи с поглед.

— Струпаха ми се повече вълнения, отколкото мога да понеса. — Рийд се облегна на стола и скръсти ръце пред гърдите си.

Сваленият в долния десен ъгъл на монитора прозорец привлече вниманието ѝ.

— Чух, че двамата с Наш доста се увличате по това.

Рийд се напрегна:

— Кой ти каза?

— Той. Спомена, че дори си го победил два пъти. — Тали посочи с пръст компютъра. — Нямам нищо против да играеш, докато си дежурен на рецепцията. Стига само покрай шаха да няма порно.

Смехът му беше прекалено висок за шегата ѝ:

— Не, разбира се. Шахът е моята странна зависимост.

— Не е странна.

Рийд само повдигна едната си вежда.

— Да кажем, неочаквана. Как ти се струва? При това е готино.

— В шаха няма нищо готино. Той е за зубъри и изобщо не е секси.

— Зубърите и сексапилът не се изключват взаимно. — Гласът ѝ стана рязък и агресивен и тя се опита да направи крачка назад: — Нали разбираш, искам да кажа, че някои жени си падат по такива неща. Поне така съм чувала.

Този път и двете му вежди се вдигнаха нагоре.

— О, я млъквай — измърмори Тали, макар да не бе изрекъл на глас онова, което беше изписано на лицето му. — Нямах ли си работа? — Обърна се рязко и се запъти към офиса си в дъното на залата.

Седна на въртящия се стол и се загледа в една точка, докато мислите ѝ се въртяха около проблема с Наш. Трябваше да държи отношенията си с него под контрол. Разбира се, те се забавляваха и се привличаха взаимно, но срещата им в Джексън само подчерта огромните различия между тях. В дългосрочен план връзката им

нямаше бъдеще и физическата близост само още повече щеше да усложни нещата. Приятелството им беше най-важно.

Би било много по-лесно и по-разумно да сложи край на онова, което се зараждаше, преди да е направила някоя глупост, като да се влюби в него.

Беше изнервена, тъжна и имаше чувството, че нещо се е забило в сърцето ѝ. Стомахът ѝ се сви. Ако допуснеше отношенията им да стигнат по-далече и после всичко свършеше зле, можеше да се озове в болница. Не искаше и нямаше да рискува приятелството им. То беше прекалено важно за нея.

Изтри длани в дънките, пое си дълбоко въздух и почука на вратата. От другата страна не се чува стъпки. Опита отново и зачака. Нищо. Заобиколи към фасадата на старата къща и се поколеба. Джипът беше на алеята.

Последния път, когато изкачи тези стълби, беше на дванайсет, уплашена и отчаяно нуждаеща се от приятел. И се почувства мръсна, недостойна и нежелана. Струваше ѝ се, че оттогава е изминал само миг и всяка стълба я връщаше с още няколко години назад към момичето, което беше тогава.

Натисна звънеца и звукът отекна като ехо във вътрешността. Потропване на токчета по дървения под я накара да приглади с ръка вързаната на конска опашка коса и да я отметне назад. Госпожица Леора отвори вратата и устните ѝ се свиха, щом разпозна посетителката.

Тали се опита да се усмихне, но не можеше да каже със сигурност дали ѝ се удаде.

— Здравейте, госпожице Леора. Наш тук ли е?

Погледът на старата жена беше остър и проникваше зад фалшивата самоувереност на Тали.

— Отиде в колежа. Акумулаторът му е изтощен, затова един от другите преподаватели мина да го вземе. Жена. При това много привлекателна.

В очите на госпожица Леора имаше странен блясък. Задоволство? Злоба? Така или иначе отровата ѝ беше постигнала целта си. Очевидно ставаше въпрос за Ема от бара. Тя беше идеална за Наш.

Тали го знаеше, госпожица Леора го знаеше и беше въпрос на време Наш също да го осъзнае.

— Предполагам, че сте се отказали да го сватосвате с Бейли, след като се е появила някоя по-подходяща — тросна се тя и се обърна към стълбището.

— Както знаеш, това е много трудно. — Погледът на старицата се стрелна встрани.

Тали се завъртя с лице към нея.

— Кое е трудно?

— Не можеш да попречиш на хората да се променят. Колкото и да ми се иска. — Гласът ѝ беше глух и далечен.

— За Наш ли говорите? Или за някой друг? — Дали той не беше прав за леля си и чичо ѝ?

Госпожица Леора отново се вторачи в нея:

— Любовта съсипва. Погледни родителите си, сестра ми, мен и... Не искам племенникът ми да тръгне по същия път.

Странна, споделена тъга надвисна между тях. Разбирателство, което изглеждаше невъзможно и все пак беше неоспоримо. Нямаше как да е сигурна дали любовта и разрухата бяха едно и също нещо, но знаеше със сигурност, че не успя да спаси нито родителите ѝ, нито майката на Наш. И съпътстваше всяка трагедия.

— Аз също не искам Наш да страда, госпожице Леора. Той е много важен за мен. Винаги е бил.

— Племенникът ми е всичко, което имам. — Гласът на старата жена потрепери и Тали вдигна ръка да ѝ предложи утеха, но я дръпна неуверено.

— Не се опитвам да ви го отнема.

— Той ще се изнесе и ще се върне обратно на другия бряг на реката — с прокрадващи се нотки на ужас добави госпожица Леора.

— Никога не е късно, нали знаете. — Тали не можа да повярва, че думите излязоха от нейната уста. Тя беше реалистка. Не вярваше, че любовта може да превъзмогне всичко. Точно затова се подготвяше да каже на Наш, че е по-добре да си останат приятели.

Най-мъдрата усмивка, която някога бе виждала, набръчка за момент страните на госпожица Леора.

— За мен вече е прекалено късно. Наш не ми каза кога ще се прибере. Искаш ли номера му?

— Имам го, благодаря. — Тали тръгна заднешком към стълбите, без да откъсва поглед от старата дама, докато тя затвори вратата.

Отправи се към колежа, водена от необходимостта да си изяснят нещата очи в очи. Телефонният разговор беше по-лесният, но и по-страхлив начин да се измъкне. Колите на паркинга бяха паркирани безразборно, но успя да намери място до достолепна тухлена сграда. Огромни магнолии и разнообразие от различни дървета очертаваха зелената площ, пресечена от множество бетонни алеи. Някои от насядалите по пейките студенти четяха, други си водеха бележки или просто разговаряха. Различни по височина постройките обграждаха общото пространство, но въпреки това създаваха впечатление за единно архитектурно семейство.

Атмосферата беше наситена с младежка енергия. Последното ѝ посещение на колежа в Котънблум беше на училищна екскурзия през първата ѝ година в гимназията. Почувства се точно както и тогава — нежелана натрапница, стъпила на друга планета.

Обяви за частни уроци и квартири под наем облепяха пластмасовата карта под навеса. Факултетът по изкуства и хуманитарни науки беше в най-близкия край — пететажна тухлена сграда с модерна метална скулптура отпред. Нямаше представа какво е искал да изрази художникът, но извивките идеално пресъздаваха състоянието на стомаха ѝ.

Указателната табела на партера я отведе до третия етаж. Навсякъде беше тихо. Кабинетите бяха разположени от двете страни на коридора. Черно-белият линолеум на пода беше излъскан до блясък, стените бяха боядисани в ослепително бяло. Ароматът на почистващите препарати се губеше сред миризмата на книги, документи и олово. Всичко я връщаше обратно към гимназията и увеличаваше надигацията се в гърдите ѝ ужас.

Постъпваше правилно. Указателят я насочи към последната стая вдясно. Вратата беше леко открената и отвътре се чуваха гласове. Женски кикот прекъсваше дълбокия смях на Наш.

Облегна се за момент на хладната стена и притисна пръсти под очите си, за да спре напирещите сълзи. Щеше да си поплаче по-късно, когато остане сама. Пое дълбоко въздух, за да възвърне куража си и почука на касата.

— Влез — извика Наш.

Тали отвори широко вратата. Той се бе изтегнал на въртящ се стол, качил краката си върху бюрото между две купчини книги, оставил очилата си върху по-високата. Ема седеше в близкия ъгъл с вдигната до средата на бедрата тясна пола и поклащаше изящните си глезени. Беше дори по-привлекателна, отколкото си я спомняше. Притежаваше някаква чуждестранна изтънченост, която беше рядкост в Котънблум.

— Тали. — Наш свали крака и се изправи. Не изглеждаше нито щастлив, нито нещастен, а просто изненадан.

Ема отмести поглед от единия към другия и също стана.

— Трябва да вървя. Следващият ми час започва след трийсет минути. Ще се видим по-късно, Наш.

— Разбира се, Ема.

Усмехната, жената се приближи до неочакваната посетителка. В изражението и гласа ѝ нямаше и следа от хладната враждебност при първата им среща:

— Приятно ми е да ви видя отново.

— И на мен — изстреля в отговор Тали, без да си направи труда да отвърне на усмивката ѝ.

Другата наклони глава и безупречно оформените ѝ вежди леко се повдигнаха:

— Бихте ли ме извинили?

Тали беше застанала точно по средата на пътеката, препречвайки пътя ѝ. Отстъпи встрани и махна с ръка към вратата. Ема тръгна по дългия коридор и изчезна в един от кабинетите някъде по средата.

Наш я улови за ръката, дръпна я навътре и затвори вратата.

— Какво правиш тук?

— Надявам се, че не прекъснах нещо — излъга тя. Радваше се, че жената си тръгна. Което ѝ изглеждаше безсмислено, щом с него щяха да си останат само приятели.

— Ни най-малко. С Ема просто си говорехме. Харесва ми да я дразня, като ѝ повтарям, че е избрала най-лесния предмет. Освен това е полезен съветник за работата ми, която е на път да се превърне в нещо много по-значимо.

Тали пристъпи още няколко крачки напред, взе някакво старо издание и прокара пръсти по избледнелите златисти букви на заглавието.

— Какво искаш да кажеш?

— Смятам да събера изследванията си в книга — поясни развълнувано той с леко крива, но пълна с обич усмивка.

— Аз не мога да чета. — Думите увиснаха във въздуха като балон в комикс. Цялото й тяло се напрегна, дробовете й застинаха.

Лицето му се смръщи, на челото се появиха дълбоки бръчки.

— Какво говориш? Знам, че можеш.

— Нямах предвид, че съм неграмотна. Имам дислексия.

Веждите му се изправиха, превръщайки изражението му в празно платно. Мълчанието сякаш продължи цяла вечност, преди тя да го наруши, препъвайки се в думите:

— Затова те помолих да ми поръчаш вечеря в Джексън. Между другото мразя пъстърва. Но ми беше напълно невъзможно да разчета завъртулките в проклетото меню.

Тя се обърна към прозореца. Студентите сновяха между сградите с тежки раници, каращи ги да изглеждат като мигриращи костенурки.

— Нямаше ли да е по-лесно, ако ми го беше казала по-рано? — Гласът му дойде точно зад нея и тялото й инстинктивно се устреми към него. Но се стегна и се облегна на прозореца.

— Трябваше да го направя преди години, за да не си губиш времето с мен.

Наш разтърка основата на носа си:

— Да си губя времето? Какво говориш?

— Знам, че се виждаме толкова често заради онзи глупав списък, но имам чувството... Искам да кажа, че обикновено не се целувам с приятелите си. — Не добави, че приятелите й и от двата пола можеха да се преброят на пръстите на едната ръка. — Мисля, че трябва да се съсредоточим върху приятелството си.

— Да разбирам ли, че не те привличам физически?

Никога не бе изпитвала подобно привличане към друг мъж. Тялото му, да, но и всичко в него беше също толкова привлекателно. Това разбиваше на пух и прах логиката й.

— Погледни това място. И дома ти. Книгите са твоят живот. Ще ми отнеме най-малко месец да прочета поне една от тях. Докато тази жена, как й беше името... — Махна с ръка към вратата, въпреки че много добре си го спомняше. — С нея ви свързват милион неща. Можете да мързелувате в леглото и да четете заедно. Би било идеално.

Той отпусна брада към гърдите си и издаде звук, подозрително приличащ на смях. Преди да успее да реагира, подпря ръцете си на стъклото, приклепвайки я в капан:

— Обещавам, че когато двамата с теб се озовем в едно легло, четенето ще е последното нещо, за което ще се сетя. Освен това Ема изобщо не ме интересува.

Беше неин ред да изсумти:

— Да, както и да е. Тя е страхотна. И аз много я харесвам, въпреки че не съм от този отбор. — Нещо много повече от ревност се прокрадна в гласа ѝ и почти можеше да види усмивката, изкривила устните му. Стратегията ѝ за вечното приятелство се пропукваше.

— Ти също си страхотна.

— Защото си без очила.

— Аз съм късоглед. Виждам те идеално. — Без дебелите стъкла очите му изглеждаха още по-топли със златистите точки, наподобяващи искри от огън. От слабата усмивка около тях се образува мрежа от тънки бръчки. — Сънувам те всяка нощ и сутрин се събуждам от почти физическа болка. Умирам да те вкарам в леглото си, Талула Форнет, и то не за да обсъждаме Карл Велики.

Тя сведе поглед към копчетата на ризата му за голф.

— И какво става после? След като всичко избледнее? Какво общо имаме ние двамата? Нищо.

Наш обви ръка около тила ѝ, повдигна лицето и прокара палец по деликатната извивка на челюстта ѝ.

— Наистина ли го вярваш? Ти си единственият човек, който разбира откъде идвам, какъв бях и през какво минах. Защото си преживяла същото, нали? Родителите ни си отидоха. И двамата бяхме отхвърлени по някакъв начин, нали?

— Аз едва завърших гимназия.

Той въздъхна, отстъпи назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Майната му на това. Използваш едно и също неубедително извинение, за да избягаш от всичко, което те плаши. Създала си си образ на силна жена, а под повърхността изпитваш ужас от много неща.

Устата ѝ пресъхна, езикът ѝ стана непохватен. Винаги я бяха упреждали, че поема неразумни рискове и дърпа дявола за опашката. И

все пак думите му отразяваха цялата истина и неувереността ѝ отекна дори в слабия ѝ опит да възрази:

— Не е вярно.

— Аз плаша ли те? — грубо попита той.

Отговорът беше недвусмислено „да“. Страхуваше се от него повече, отколкото когато и да било от Хийт, защото я застрашаваше не физически, а емоционално. Извърна се настрани, за да избегне погледа му. Забравена чаша, пълна до половината със старо кафе. Отстрани бяха написани някакви думи, вероятно не много прилични и забавни като самия Наш, но не можеше да се съсредоточи, за да ги разчете.

В кабинета отекна силно почукване. На Наш му бяха необходими няколко секунди, за да дойде на себе си и да извика:

— Какво има?

Вратата изскърца на пантите си и се отвори. На прага стоеше закръглен, плешив мъж.

— Ужасно съжалявам, Хоторн. Мисля, че имахме среща.

Привидното му спокойствие изглеждаше пресилено:

— Разбира се, господине. Заповядайте.

Тали използва влизането на непознатия, за да се измъкне. Облекчението от неочакваното отлагане накара стомаха ѝ да се отпусне.

С няколко широки крачки Наш я настигна и сграбчи ръката ѝ, преди да успее да избяга:

— Разговорът ни не е приключил. Ще го довършим довечера. У вас или у нас?

— По-добре у вас — дръпна се рязко тя и той я пусна.

Озова се на другия бряг на реката за рекордно време и влезе в залата с чувството, че се е върнала на родната си планета. Щеше да изложи аргументите си, да изтръгне съгласието му да си останат само приятели и да се прибере вкъщи. Бъдещето, което се очертаваше пред нея, я потискаше.

Колкото и да се опитваха да съхранят приятелството си, то щеше да се разпадне. Фитнесът запълваше времето ѝ, а той си имаше свой собствен живот в колежа. Два различни свята, макар и само на няколко километра разстояние. Точно както в детството им. Леля му ще кани на гости всички подходящи жени в Мисисипи, а тя ще гледа от отсрещната страна на реката като Пепеляшка.

В търсене на бягство потъна в счетоводна работа и за пореден път обмисли плановете за участието на фитнес клуба във фестивала. Прибра се у дома и си взе душ, а мислите ѝ кръжаха около обвинението му, докато горещите струи я обливаха.

Наистина ли използваше дислексията като оправдание?

Не се записа в колежа, защото беше сигурна, че няма да се справи и ще отпадне още през първия семестър. Опасяваше се, че ще разочарова Сойер и Кейд. Отказваше срещи с млади, доказали се в професиите си мъже, посещаващи фитнеса, защото я плашеха. Колкото и ограничения да ѝ налагаше малкият град, той ѝ даваше някаква сигурност. Също като куче в клетка.

Наш беше различен. С него се чувстваше в безопасност, но беше по-опасен от всички ситуации, срещу които се бе изправяла. Защото го желаше отчаяно. Копнееше за устните, ръцете и тялото му върху нейното. Но също толкова отчаяно искаше да се предпази от болката. Противоречието между желанието на тялото и сърдечните ѝ терзания я хвърлиха в истински водовъртеж от емоции.

Навън изтрещя гръмотевица. Бурята съответстваше на настроението ѝ. Обичайното ѝ облекло, състоящо се от тениска, дънки и рокерски ботуши, ѝ даде някаква самоувереност, когато тръгна към дома на Наш. Паркира до бордюра пред старата къща. Светлината на включена лампа очерта нечий силует до дантеленото перде на предния прозорец.

Тъмните облаци бяха довели нощта преждевременно. Може би трябваше да приключи с всичко това и да се прибере, преди да е започнал дъждът. Колкото повече приближаваше къщата, толкова повече забавяше крачки.

Той отвори вратата още преди Тали да успее да почука. Беше бос, облечен в чифт избелели дънки и тениска с някакво лого отпред.

Отбягвайки погледа му, тя се загледа в блузата, опитвайки се да подреди думите в съзнанието си. **ЩЕШЕ ДА СИ МИ ПОИНТЕРЕСЕН, АКО БЕШЕ МЪРТЪВ.**

— Страхотна тениска — засмя се нервно.

— Така ли? Падаш си по тънкия исторически хумор? Оказва се, че все пак имаме нещо общо — дръпна я навътре той. Всичко беше съвсем същото като миналия път. Книги навсякъде. — Подари ми я един мой ученик.

— Учудвам се, че не са чифт бикини.

— Не нося дамско бельо. — Смайването му беше очарователно. — Не че в това има нещо лошо, ако съответства на наклонностите ти. Кое то не важи за мен.

Тя се засмя още по-нервно:

— Нямах предвид да ги носиш, глупчо. Нещо като преклонение пред рокендрол звезда. Нали знаеш, момичета, които хвърлят по теб бельото си, докато преподаваш.

— Останала си с грешно впечатление. Ако по-голямата част от студентите останат будни до края на лекцията ми, се чувствам щастлив. Особено в осем сутринта. Трябва да дойдеш на някой от уроците ми тази есен. И ако изпиташ желание да хвърлиш бикините си по мен, няма да се оплача.

— Задръж малко. — Притисна опакото на ръцете към челото си, чудејки се как разговорът толкова бързо бе преминал във флирт. — Не съм дошла да обсъждаме долното облекло, нито да получа покана за някой от часовете ти.

Наш изсумтя, облегна се на касата на кухненската врата и усмивката му накара стомахът ѝ да се преобърне.

— Много жалко. Нямам нищо против да поговорим за бикините ти, особено ако дискусијата включва нагледни примери.

Как можеше да сложи някакви граници на отношенията им, когато той беше толкова разкрепостен и забавен?

— Само че няма да стане дума за бельото ми — размаха пръст към него Тали. — Ще поговорим защо никога не може да има „ние“.

— Защото не можеш да четеш бързо като мен? — Сарказмът му я накара да се почувства като глупачка.

— Не точно.

— Тогава защо?

Тя се замисли за друга причина:

— Леля ти не смята, че съм подходяща за теб.

Наш се отблъсна от касата на вратата, хвана я за раменете и я разтърси. Тя отстъпи назад, чувствайки се като плячка на хищник.

— Вече обсъдихме факта, че неприязънта ѝ се дължи на предполагаемите ѝ отношения с чичо ти. Опитай отново.

— Скоро ще ти омръзна. — Гънката на коленете ѝ докосна ръба на дивана и тя се възползва от възможността да седне.

Наш не престана да я преследва, а се надвеси над нея, принуждавайки я да се притисне към възглавниците.

— Ти си най-вълнуващата и най-вбесяващата жена, която съм срещал някога. Някакви други възражения?

Тя се озова наполовина облегната на дивана с коляното му между разтворените ѝ крака и гърдите му, притиснати към нейните. Плъзна длани по напрегнатите мускули на ръцете му и силата им предизвика възбуда, която не ѝ помагаше да си подреди мислите.

— Аз съм лошото момиче от миналото ти, което искаш да изпробваш, за да удовлетвориш любопитството си. Така стоят нещата, Наш.

— Лошо момиче? — Очите му искряха от вълнение. — Ти си най-чистото, най-хубавото нещо от спомените ми.

— Така. Точно в десетката. Не съм нито чиста, нито съвършена, нито въплъщение на твоето мечтано момиченце. Лишена съм от всякакви чувства. Защо не можеш да го видиш? — Улови лицето му между дланите си с намерението да му влее малко здрав разум, но вместо това върховете на пръстите ѝ започнаха да гаят бузите и извивката на челюстта му, връщайки го към най-милите им общи спомени.

— Да видя. Точно това ти убягва. Аз *наистина* те виждам. Забелязвам всичките ти малки особености и недостатъци и те само ме карат да те желая още повече. Не се опитвам да възродя миналото, а да изградя бъдещето си. Има ли нещо лошо в това, че искам да си част от него?

Забравила всичките си малки недостатъци, думите му превърнаха вътрешностите ѝ в сладникава, лепкава бъркотия. Изстреля последното оправдание като пилот камикадзе:

— Този град не е твоето място.

Той се наведе по-близо, облегна лакти върху възглавницата от двете страни на главата ѝ и притисна тялото ѝ със своето.

— Котънблум винаги е бил моят дом, Талула. — Шепотът му разби и последните остатъци от съпротивата ѝ.

Топлият му кафяв поглед събуди у нея глупави мечти и тя затвори очи.

— Ти си експерт по европейска история. Ние сме възможно най-далече от този свят. Мястото ти вече не е тук.

— Веднъж ти предложих да избягаш с мен — напомни той с копнеж в гласа.

Какво можеше да каже? Може би наистина страхът я бе задържал в Котънблум, но сега, след като Кейд се бе върнал завинаги, корените ѝ се бяха вкопали още по-дълбоко. Много бавно, опасявайки се от онова, което щеше да види, отвори очи. Но вместо разочарование забеляза единствено разбиране и обич.

— Не притежавам дарбата да надничам в бъдещето, но нямам планове скоро да ходя никъде. Пък и съществува едно такова изобретение, наречено самолет, което може да те отведе до всяка точка на света за броени часове. — Ленивата му усмивка разсея тревогите ѝ, както слънцето — спусналата се над реката мъгла.

— Приятелството ни е много ценно за мен. Не искам да го загубя.

— Повярвай ми, сексът няма да ни превърне във врагове. А сега, освен ако не измислиш още някое оправдание, бих искал да те отнеса в леглото.

Въпреки че продължаваше да се усмихва, гласът му стана дрезгав и прелъстителен. Бяха стигнали повратната точка. Да, бяха флиртували, но след една нощ на близост, независимо какво казваше той, приятелството им щеше да придобие друг оттенък. Сексът можеше да унищожи лекотата в отношенията им. Внезапна искра на оптимизъм изтласка съмненията ѝ на заден план. Възможно ли беше на основата на миналото да покълне нещо солидно и непоклатимо?

Той чакаше, местейки поглед от устните към очите ѝ и обратно. Тали с трепет осъзна, че чакаше отговора ѝ. В предишните ѝ връзки мъжете бяха доминирали, но Наш очевидно имаше намерение да ѝ остави право на избор. А това породило у нея още по-голямо доверие.

— Добре, професоре. Хайде.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Наш се почувства така, сякаш неочаквано му бяха предложили запазен комикс за Супермен от 1940 г. Опита се да овладее вълнението си. В очите ѝ блестяха сълзи, тревогата ѝ беше почти осезаема. Може би защото той изпитваше същия страх. С огромната разлика, че можеше да надникне отвъд него, докато тя беше като парализирана.

Трябваше да действа бавно, да я накара да разбере, че искаше нещо много повече от това да проникне в нея. Но сега тя му бе дала зелена светлина и поривът да смъкне дрехите ѝ беше неустоим.

С ясното съзнание, че не може да се контролира, впи устни в нейните с намерението да я прелъсти с нежна целувка. Но тя провали плановете му. Още при първия допир се вкопчи в гърба му, вдигна глезени високо над хълбока му и го привлече надолу към себе си.

Намести ханша си между бедрата ѝ и се раздвижи леко. По-настойчивата и болезнено чувствителна част от него искаше да я обладае още тук, на дивана. Но другата, по-разумната, се въздържаше. Искаше поне първия път да я види гола под себе си за взаимно удоволствие. Целувката се проточи цяла вечност, докато езикът му се оплиташе с нейния, а зъбите ѝ се забиваха в долната му устна.

Вдигна глава и си пое дълбоко въздух, а дробовете му се стегнаха предупредително. Никога не беше получавал астматичен пристъп по време на секс. Досега за него половият акт беше просто рутинно действие, свързано с физическо облекчение, а не емоционално преживяване.

Отдръпна се и веднага усети, че му липсва топлината на тялото ѝ. Тя лежеше изпъната, с широко разтворени крака и замаяно изражение. Вплете пръсти в нейните, принуждавайки я да се изправи, и целуна леко зачервените устни.

— Искам те гола — прошепна в ухото ѝ.

Тя стана, обви ръце около раменете му и каза също толкова тихо:

— Не мога да повярвам, че го правим.

Годините се размиха, връщайки го обратно към ужасните дни след смъртта на майка му, когато беше научил планове на леля си. Мисълта, че може да загуби и Тали, го доведе до пълно отчаяние. Известно време си мислеше, че няма да го преживее, но успя и сега тя отново беше в прегръдките му, а той галеше нежно лицето ѝ с устни. Вдигна я на ръце, сякаш искаше да я залюлее и черните ѝ рокерски ботуши увиснаха във въздуха.

— Какво правиш? Аз мога да ходя.

Задъханият ѝ шепот му вдъхна надежда, че отношенията им бяха точно толкова специални за нея, колкото и за него.

— Знам, но искам да те отнеса до леглото като истински джентълмен.

— Не съм сигурна, че един истински джентълмен би отнесъл в леглото си неомъжена жена.

— Технически подробности. — Тръгна с бавни крачки, наслаждавайки се на начина, по който тя скри лице в извивката на врата му, и се възползва от възможността да целуне пулсиращото място, издаващо ускорения ѝ пулс. Мисълта колко близо беше да я изгуби отново го накара да я притисне още по-плътно към себе си. Тя полагаше много усилия да го убеди, че между тях нищо не можеше да се получи, докато със същото настървение той се опитваше да ѝ докаже обратното.

Сложи я на леглото и застана в предишната си поза с коляно между краката ѝ и ръце от двете страни на главата. Този път тя го целуна първа, притискайки с длан тила му. Съвсем скоро щеше да прекарва часове в любовна игра с нея, но не и тази нощ.

Отпусна се на колене и смъкна тениската си. Тя се надигна на лакти.

— Никога не съм предполагала, че ще се превърнеш в толкова сексапилен мъж.

Изумлението му бавно премина в задоволство и само увеличи желанието му.

— Изобщо не се приемам като такъв.

— Знам. И, повярвай ми, това те прави още по-привлекателен. — Надигна се, за да седне в леглото и сграбчи с две ръце колана на дънките му. — Не преставам да мисля как изглеждаше тази сутрин.

Нямаш представа колко пъти съм мечтала да смъкна бельото ти и да...
— Замълча и прокара език по пълната долна устна.

— И какво? — И в двата случая беше обречен. Трябваше да го чуе, изречено от нея, дори с риска да му прилошее.

Тали наклони глава с широко отворени зелени очи и се изчерви.

— Искам те в устата си толкова силно, че почти мога да усетя вкуса ти.

Стягането в гърдите му се усили. Той протегна ръка към нощното шкафче.

— Няма нужда от презерватив. Вземам противозачатъчни. Но нямам нищо против, ако държиш да използваш. — Несигурност замени предишната ѝ самоувереност. Тази жена беше истинска палитра от противоречия.

Наш се залюля леко на колене, взе помпата и вдигна предупредително пръст. Пристъпът се оказа лек. За втори път му се наложи да използва инхалатора пред нея. Когато възвърна способността си да говори, гласът му беше дрезгав:

— Радвам се, че си на хапчета, защото нямам презервативи. Не съм имал нужда от тях, откакто се върнах.

— Да разбирам ли, че еротичните ми фантазии провокираха астмата ти? — В закачливия ѝ глас се прокрадна ужас.

— Да. Мисълта за устата ти върху тялото ми предизвика пристъп. А ако наистина го направиш, може да получи и инфаркт.

Тя се засмя, но около очите ѝ се образуваха тревожни бръчици:

— Ами ако се повтори и по време на секс?

— Не, няма. Но ще ти кажа какво ще се случи. Ще ме оставиш да те докосвам. Навсякъде. Ще стигнеш до оргазъм. Бих искал да гарантирам, че ще издържа достатъчно дълго, за да го изпиташ отново, но вероятно няма да успея.

Тали се отпусна с кикот по гръб:

— Оценявам откровеността ти.

Щом се зае с копчетата на дънките, той я спря, като се надвеси над нея достатъчно дълго, за да впие устни в нейните и да прошепне:

— Позволи ми да се погрижа за теб.

— Наш. — Името му се отрони от устата ѝ като въздишка, пълна с молба и отчаяние.

Пъхна длани под тениската по нежната кожа на талията ѝ. Плъзна ги нагоре, повличайки блузата до височината на сутиена. Тя вдигна ръце и ги размаха, сякаш бяха отработвали движението многократно и хвърли дрехата над главата му.

Конската ѝ опашка се разпиля като мастилено петно върху завивката. Сутиенът беше бял, само един нюанс по-светъл от бледата кожа. Естествено, той не очакваше луксозно бельо. Не беше в стила ѝ. Погали с пръсти гърба ѝ и хвана закопчалката:

— Може ли?

Гърлото ѝ се раздвижи, но не произнесе дори звук, затова отговори с бързо, дръзко кимване. Като тийнейджър в гимназията беше упражнявал разкопчаване на сутиени, сложени на възглавницата му, докато стана истински експерт. Минаха години, преди да приложи наученото на практика. Слава богу, това се оказа като карането на колело.

Сутиенът се разхлаби и тя затаи дъх, когато и той беше захвърлен настрана. Притисна длани към корема си, сякаш в отчаян опит да се прикрие. Гърдите ѝ не бяха големи, но приятно закръглени с малки, втвърдени зърна.

Той пъхна ръце под мишниците ѝ и я повдигна леко. Пое едното зърно в устата си и го засмука. Тали изви гръб и отметна глава назад. Стонът ѝ беше ехо на името му, когато зарови пръсти в косата му и го привлече към себе си.

Звучите, излизащи от гърлото му, напомняха ръмжене. Кожата ѝ беше мека, а ароматът ѝ опияняващ. Насочвайки цялото си внимание към другата гърда, започна да я дразни с език и зъби. Жената под него се раздвижи и обви крака около кръста му.

Положи я отново по гръб и се претърколи до нея. Засмукваше последователно двете втвърдени зърна, като внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Тялото се стегна, зъбите ѝ ухапаха сочната долна устна. И отново си помисли, че можеше да прекара цялата нощ така, милвайки гърдите ѝ, но в този момент искаше нещо много повече.

С една ръка откопча дънките ѝ, смъкна ципа и бръкна вътре, докато стигна до меките памучни бикини. Когато тя понечи да ги смъкне, се надигна и изсумтя недоволно:

— Казах ти, че ще се погрижа за всичко. Подай ми крака си, ако обичаш.

Тали вдигна десния и той свали черния кожен ботуш, за да се натъкне на тъмносин чорап с емблемата на Супермен. Гледката беше като удар в корема. Потърси с поглед нейния.

— Комиксите се четат по-лесно. Малко думи, повече картинки. Запазих колекцията, която ми подари, когато бяхме деца. Препрочитах ги толкова пъти, че почти ги запомних наизуст. — Тя сви рамене. — А чорапите ми напомняха за теб.

Той го събу и се зае с другия ботуш, неспособен да произнесе и дума. Тя го бе държала близо до себе си по свой собствен начин. Времето беше подложило на изпитание, но не бе прекъснало връзката им. Целуна извивката на стъпалото, докато смъкваше втория чорап.

Пусна крака ѝ, за да се заеме с колана на дънките, дръпна ги силно и ги захвърли настрани. Бикините бяха снежнобели, оскъдни и не скриваха почти нищо от алчния му поглед. Посегна към тях и тя го улесни, като повдигна ханша си. Вече беше съвсем гола и Наш изпита желание бурята да отмине и бледата луна да освети очертанията на тялото ѝ.

— Сега ти — подкани го със задъхан шепот тя.

Беше бос, затова се справи бързо с панталона и го срита встрани. Тали си пое рязко въздух, щом очите ѝ се спряха върху боксерките. Той не смееше да погледне надолу, но усети, че възбудата му крещеше за облекчение, сякаш имаше свои собствени мисли. Или пък мозъкът му бе блокирал.

Легна до нея в леглото, изтегна се и изпита кратко задоволство, притискайки се към бедрата ѝ. Вече трябваше да е в нея, но повече от всичко искаше да ѝ достави удоволствие.

Тя се опита да се обърне към него, но я възпря, притискайки длан към корема ѝ. Оставяйки инстинктът да го води, обгърна с ръка ханша ѝ и го притисна леко, преди да пхне пръсти между краката ѝ. Нейните трескаво ровеха в предната част на бельото му. Той я улови за китките и ги вдигна високо над главата ѝ.

— Трябва ли да те вържа? — Подпухналите устни се разтвориха за леко вдишване, но в тъмнината му беше трудно да различи шока от възбудата. — Искам да лежиш неподвижно и да ме оставиш да те докосвам.

— Ами ти?

— После ще помислим и за мен. — Зарови лице между гърдите ѝ, преди да продължи да целува меката плът. Засмука едното втвърдено зърно и гърбът ѝ отново се изви. Даваше ли си сметка колко пламенни и възбуждащи бяха стоновете ѝ?

Плъзна устни надолу по корема и краката ѝ се разтвориха още преди да стигне до най-интимното място. Пъхна пръсти във влагата и изстена с устни около зърното, заглушавайки случайно изригналата ругатня. Списъкът от нещата, които искаше да направи с нея, непрекъснато се увеличаваше. Той се помоли това да е първата от много споделени нощи.

Тя се вкопчи в ръцете му, впивайки нокти в загорялата кожа. Тялото ѝ беше стегнато, готово да се разпадне на части, и Наш вдигна глава, за да наблюдава реакцията ѝ. Оргазмът се промъкваше към нея като ураганен вятър по време на буря.

Тръпнещите бедра се присвиха и той пъхна пръст дълбоко, докато възбудата му пулсираше в ритъм с тялото ѝ. Главата ѝ се мяташе неистово върху завивката. Шепнеше дрезгаво името му и това му се стори най-еротичното нещо, което някога беше чувал. Хлапашката част от съзнанието му вдигна победоносно юмрук и затананика тематичната песен на Супермен. Моментът определено беше достоен за емблематична музика.

Тали се отпусна върху матрака. Ръката му остана между краката ѝ. От устните ѝ се изтръгна доволен стон. Той се наведе и впи своите в тях. Тя притисна нежните си гърди към неговите. Облиза с език устата му. Наш я отвори и страстта от целувката му причини почти физическа болка. Всички защитни трикове, които години наред бе използвала като силово поле, бяха изчезнали.

— А сега искам да се погрижа за теб. — Пъхна ръка в боксерките му и пръстите ѝ докоснаха чувствителния връх на пениса му.

Наш се изправи и се освободи от бельото си. Още едно страстно възклицание се изтръгна от устните ѝ. Първичните инстинкти изтласкаха от съзнанието му и последните остатъци здрав разум. Настани се между разтворените ѝ крака, подпря лакти от двете страни на главата ѝ и пъхна език в подпухналата уста в момента, в който влезе в нея.

Прехвърляйки по-голямата част от тежестта върху ръцете си, проникваше навътре сантиметър по сантиметър, все по-дълбоко във влажната, топла плът. Гърчещото се женско тяло само увеличаваше удоволствието, но някъде в подсъзнанието му се пробуди загрижеността му:

— Боли ли те?

— Не. О, господи, не. Моля те, Наш — завъртя приканващо бедрата си тя и той изпусна събралия се в дробовете му въздух през стиснати зъби. Повдигна се леко на колене, за да види мястото, където се бяха съединили, и още веднъж си пожела да има повече светлина.

Извади члена си почти нацяло и отново го вкара с рязък, силен тласък. Дотук с доброто възпитание и нежността. Сграбчи я за глезените и разтвори краката ѝ още по-широко, повдигайки ги леко нагоре, и се намести по-плътно между тях. Гръмотевиците и сипещият се дъжд само увеличаваха страстта му.

Пусна единия глезен, притисна пръсти към влажния клитор и леко го потърка. Без да намалява темпото, усети, че по раменете му се стичат струйки пот. Тялото му крещеше в търсене на облекчение.

Тя извика и се разтърси от конвулсии. С последен силен тласък той стигна върха. Замайващо съзнанието облекчение се разля по вените му. Присвивайки пръстите на краката си, се свлече върху отпуснатото ѝ, гъвкаво, приветстващо го тяло. Още веднъж присви бедра, изтръгвайки стон и от двамата, преди да се претърколи до нея задъхан, останал почти без сили. Не можеше да помръдне. Най-невероятният. Секс. Някога.

Без тялото му, обвито около нейното, съзнанието на Тали се луташе между миналото и настоящето. Съмненията заплашваха да я погълнат, въпреки обзелото я замайване, сякаш беше изпила голямо количество алкохол. Беше правила невероятен секс с най-добрия си приятел.

Момчето, чиято лепкава ръка бе държала нейната, докато прекарваха часове наред край реката. Същото, което я прегърна веднага след смъртта на родителите ѝ и ѝ вдъхна надежда, крепяла я месеци наред. Момчето, което си мислеше, че я е изоставило, но се оказа, че греши.

Намеренията ѝ бяха да се дистанцира физически от него, докато се опитва да спаси приятелството им. А в действителност се получи точно обратното.

Тъмнината беше почти непрогледна. Светкавиците се отдалечаваха, оставяйки след себе си само проливния дъжд.

И преди беше правила секс. При това доста добър според някогашните ѝ представи. Но никога не бе обичала и сега за първи път осъзна, че имаше разлика. Половият акт се свеждаше единствено до възпламеняване на нервните окончания. Удоволствие. Физическо освобождаване. Удовлетворение.

Границата, която бяха прекрачили, изискваше от нея да разкрие уязвимостта си и да му се довери изцяло. Да се предаде. Да му даде правото да я нарани. Нещо, което години наред пазеше за себе си, за да може да се отдръпне след поредната краткотрайна връзка. Силата на това прозрение беше мощна като удар от мълния.

Внезапно я обзе паника. Част от нея копнееше да се притисне до него и да остави ръцете му да прогонят тревогите с лекотата, с която я освободиха от дрехите, но страховете бяха пуснали дълбоки корени. Имаше нужда да остане сама, за да реши какво означаваше тази нощ.

Колкото по-дълго лежеше, толкова повече първичните ѝ инстинкти вземаха връх. В стаята беше задушно и ѝ се струваше все по-трудно да диша. Приседна на леглото, спусна крака отстрани и се пресегна за дрехите си. Първо бикините. Сутиенът беше прекалено сложен за треперещите ѝ ръце.

— Предполагам, това означава, че няма да се гушкаме? — Гласът му изкънтя в спалнята като далечен тътен.

Тя се стресна и погледна през рамо, докато придърпваше дънките и тениската. Подпрял главата си с ръка, Наш беше придърпал чаршафа върху бедрата си и бялата тъкан контрастираше ярко със загорялата кожа на гърдите му. Способността ѝ да вижда в тъмното се оказа пагубна. Пръстите я сърбяха да дръпне завивката. Но вместо това му обърна гръб.

— Виж, Наш, това беше... — Забавно, страхотно, трогателно? — ... грешка. Може би. Не знам. Да не говорим, че не си падам по нежностите. — Сълзи опариха очите ѝ, но гласът ѝ остана твърд като гранит. Нахлузи ботушите на босите си крака, изправи се и неохотно му хвърли поглед отстрани.

— Не искам да си тръгваш. — Тонът му беше изпитателен и като на всеки тест в живота си Тали и този път щеше да се провали.

— Но трябва. — Този път гласът ѝ потрепери и преди Наш да успее да реагира, избяга по същия начин като предишния път. Дъждът замъгли погледа ѝ и охлади разгорещеното тяло. Качи се в колата. Странно разочарование се прокрадна в паниката ѝ.

Очевидно допускаше фатална грешка, ако очакваше... или искаше той да се втурне след нея. Сякаш той имаше какво да доказва. Сълзите бликнаха още преди да напусне улицата, смесвайки се с дъждовните капки, стичащи се от косата ѝ. Грозен плач, от който носът ѝ потече и по лицето ѝ избиха червени петна.

Щатската граница представляваше нещо повече от промяна в градове и щати и сякаш по някакъв начин отразяваше собствения ѝ живот. Наш беше твърде близо, но въпреки това от него я делиха различните им преживявания. Някъде по средата на пътя пътеките им се бяха разминали.

Паркира колата, тръгна към апартамента си с наведена глава и изкачи уверено стълбите. Всичките ѝ мисли и тревоги бяха насочени към мъжа, когото преди малко бе оставила.

— От чие легло си се измъкнала?

Гласът на Хийт я стресна. Ключовете се изплъзнаха от пръстите ѝ и паднаха две стъпала по-надолу. Той излезе от плътната сянка на отсрещната врата. Дъждът се изливаше от улуците като плътна завеса, оставяйки ги откъснати от целия свят. Почувства се като хваната в капан.

— Какво правиш тук? Виж, държиш се като зловец преследвач и не ти отива.

— Искам да поговорим. Да влезем вътре. Май си премръзнала. — Веждите му се повдигнаха, цинична гримаса изкриви ъгълчетата на устата му.

Тали погледна надолу, скръсти ръце пред гърдите си и изруга тихо. Как изобщо бе намирала тази неприятна, половинчата усмивка за привлекателна? Беше пресметлива, без какъвто и да било намек за щастие. Нищо общо с непринудените усмивки на Наш.

— Нямаме какво повече да си кажем. — Направи крачка напред, но той застана пред нея.

Озъбена гримаса смени предишната му престорена любезност:

— Искам да ми дадеш още един шанс. Ще направя каквото трябва и ще стана такъв, какъвто ти искаш. — Тонът и изражението обаче опровергаваха думите му.

Само преди два месеца сигурно щеше да отстъпи, подтиквана от самота, от слабост или просто от глупост. Той нямаше и не можеше да се промени заради нея, точно както и тя не бе способна да се промени заради Наш.

— Аз продължавам напред, което трябва да направиш и ти. — Върна се няколко крачки, за да вдигне ключовете от стълбището.

Някакъв силует се появи от дъжда с ключовете в ръка, поклащайки глава като куче. Наш. Преди да успее да се въздържи, тя се вкопчи в ръкава на сакото му с логото на Единбургския университет, сякаш си избираше отбор на детската площадка.

С невъзмутимо спокойствие ѝ ги подаде, свали очилата си и се зае да ги подсушава с подгъва на ризата си, като непрекъснато местеше поглед от нея към Хийт.

— Ти занасяш ли ме? — изсъска другият, като посочи пренебрежително към него.

— Защо се държиш така, като че ли отношенията ни изглеждат абсурдни? — В гласа му се прокрадна лек чужд акцент.

Тали изви очи към небето.

— Мога да те прекърша на две още тук.

— Винаги ли решаваш споровете, като пребиваш опонента си?

— Засега ми върши работа. — Хийт пристъпи напред и проточи врат, готов за сблъсък.

— Какво ще кажеш да се разберем на ринга?

Мъжът застина за момент, преди да избухне в смях:

— Сериозно ли говориш?

Наш повдигна рамене:

— Защо не?

— Това е нелепо. Вие двамата няма да се биете заради мен. — Тали се вкопчи в едната му ръка. Мускулите бяха твърди като скала, също като цялото му тяло, въпреки че гласът му си оставаше все така равнодушен.

— Ще ти се обадя — обеща Хийт с предишната си вулгарна усмивка и добави, преди да изчезне в дъжда: — Няма да се

разочаровам, в случай че се откажеш. Помня какъв смотаняк беше в училище.

— Ти луд ли си? Той те мрази! — извика Тали и настроението ѝ спадна с още няколко нива надолу. Сега към усещането, че сърцето ѝ е разбито, се прибавиха тревога и гняв.

— И той не ми е любимец — подхвърли небрежно Наш, оглеждайки стълбите.

Тали опита няколко пъти да улучи ключалката, но дъждът и треперенето не ѝ помагаха. Той се приближи зад нея, улови ръката ѝ и пъхна ключа на мястото му. Тя не направи опит да го превърти и останаха известно време така, с преплетени ръце.

Тялото му беше топло, силно и ѝ действаше успокояващо.

— Защо реши, че случилото се между нас е грешка? Само не ми хвърляй прах в очите с някакви глупости. — Дъхът му опари ухото ѝ и през нея премина трепет.

Повърхностните ѝ оправдания се разсипаха като пепел. Разликата в образованието, познанието му за света и невежеството ѝ, лекотата, с която той приемаше себе си и нейния срам, вече нямаха никакво значение. Наистина.

— Страх ме е — прошепна тя. Последните няколко дни, особено решението ѝ да преспи с него, я накараха да се изправи очи в очи с опасенията си. Той беше прав. Използваше дислексията като оправдание да не поема рискове, да държи хората на разстояние, за да не забележат неувереността ѝ. Но истинският ѝ страх беше съвсем друг.

— От какво?

— Че ще ме нараниш.

— Как бих могъл да те нараня? — Всеки един от въпросите му смъкваше още един защитен слой, разкривайки незаздравяла рана.

— Ще си отидеш. Като всички други. — При изричането на истината ужасът отстъпи място на облекчението, но вече нямаше връщане назад. Беше я притиснал в ъгъла.

— Родителите ти?

Самотна сълза се стече по лицето ѝ. Моля те, Господи, не сега. Опита се да потисне прилива на тъга, като си поеме дълбоко въздух, но дробовете ѝ се възпротивиха и тя се предаде.

— Брат ти?

Тали кимна утвърдително. Без значение, че разбираше причините и дори му съчувстваше, не можеше да забрави обидата, която изпита, когато Кейд реши да напусне Котънблум и да устрои живота си далече от нея и Соьер. След като толкова дълго беше изцяло зависима от него, се почувства изоставена и самотна.

— И аз, предполагам.

Не отговори, давайки си сметка, че няма да е справедлива към него. Нощта, в която си тръгна от къщата на леля му с убеждението, че той не иска повече да дружи с нея, остави в душата ѝ незаличима следа, която дори истината не можеше да изтрие.

Наш завъртя ръката ѝ върху дръжката и вратата се отвори. Хладните струи от климатика подействаха неприятно на подгизналото ѝ от дъжда изтощено тяло. Той я въведе в апартамента, сякаш подкарваше овца към стадото. Почти очакваше Наш да си тръгне, но ключалката щракна и веднага след това се чу дрънченето на металната верига. Ръката му отново я обгърна, топлото му лице се притисна към слепоочието ѝ.

— Ами ако сексът е разрушил приятелството ни? Ако в един момент започнеш да изпитваш неприязън към мен? Или пък аз те намразя? — Въпросите се препъваха един в друг.

— А защо пък тези отношения да не се окажат най-добрите, които някой от нас някога е имал?

За нея те вече бяха най-добрите, които някога бе имала. Оттук нататък нямаше накъде повече да се развиват, освен надолу.

— Сексът не ти ли хареса? — попита той като ехо на собствените ѝ съмнения.

В гърдите ѝ се надигна топлина и тя се надяваше, че от дрехите ѝ не се вдига пара.

— Беше невероятно и ти го знаеш. Но не можеш да ми обещаеш, че ако получиш предложение от „Харвард“, „Йейл“ или някой друг престижен университет в Европа, няма да го приемеш и да заминеш.

— Първо, все още дори не съм подписал назначението си в колежа на Котънблум. И второ, за нищо на света не бих напуснал града, за да гоня работа. Никога няма да те изоставя. — Ръцете му я обгърнаха още по-плътно.

Топлина, която нямаше нищо общо с притискащото се към нея тяло, успокои донякъде вътрешните ѝ терзания.

— Сигурен ли си?

— Миличка, трябва да се научиш да ми вярваш. Поне малко. Схващаш ли накъде вървят нещата?

— Предполагам.

— Уау. Не си много убедителна, но ще се наложи да се примирия. Защо не си вземеш душ, за да се стоплиш? — Отпусна ръце и я потупа няколко пъти по гърба, подканвайки я да се раздвижи.

Някъде по средата на пътеката към кухнята тя се спря и се обърна. Нито един от двамата не беше включил осветлението.

— Няма да ходя никъде — увери я той в отговор на защитната ѝ реакция.

Тя се забави доста под душа. Усещането за сигурност и задоволство, каквото не бе изпитвала от смъртта на родителите си, я накара да се отпусне. Предполагаше, че взаимоотношенията се градят на основата на конфликти, раздели и самота, защото на това я бе научил скорошният ѝ опит. Може би трябваше да се върне назад във времето, когато животът ѝ се доближаваше до представата ѝ за съвършенство, поне доколкото си спомняше.

Докато сушеше косата си, обгърнала тялото си с хавлия, затвори очи. Най-щастливите спомени от детството ѝ бяха свързани със семейството ѝ и с... Наш. Винаги този Наш. Какво щеше да се случи със спомените ѝ, ако тази безумна нощ съсипеше отношенията им? Щеше ли да ги развали?

С все още влажна коса излезе от банята и се промъкна в спалнята си. Беше празна, с плътно затворена врата. Треперещите ѝ ръце успяха някак си да се справят с бельото и тениската. Задъхвайки се от вълнение, долепи ухо до тънкото, евтино дърво, преди да отвори вратата. Откъм кухнята се носеше монотонното бръмчене на телевизора.

Две дълбоки вдишвания ѝ помогнаха да овладее безпричинната паника, преди да излезе от стаята. Сакото му беше закачено на облегалката на единия от кухненските столове. Прокара пръсти по червените букви на логото. Единбургски университет. Искаше ѝ се да повярва и на него, и на откриващите се пред тях възможности за бъдеще.

Той лежеше, проснат на дивана, с една ръка над главата си и коса, разпиляна по червената кадифена възглавница. Върху тениската,

опъната до пръсване от мускулите на ръцете и раменете му, бяха избили тъмни, влажни петна. Подгъвът ѝ се бе отметнал високо над колана на дънките, разкривайки плоския, стегнат корем. Дрехата изглеждаше поне два размера по-малка.

Как можеше да изглежда едновременно толкова сексапилен и очарователен? Хвана ръцете му и го дръпна силно с намерението да го отведе до леглото си. Той изсумтя сънливо, но отвори очи и се изправи.

— Хайде, професоре, да вървим. — Тръгна към спалнята и Наш я последва като сомнамбул. Позволи ѝ да го разсъблече, като първо смъкна тениската през главата му. Зае се с дънките и усети, че ръцете ѝ треперят. Огромно разочарование присви стомаха ѝ, като видя подаващите се под тях тъмнозелени боксерки.

Даже когато не беше възбуден, издутината в бельото му я накара да впери поглед и да преглътне с усилие буцата в гърлото си. Все пак успя да се справи, преди Наш да привлече вниманието ѝ. Той се надигна, скрита панталона настрани и отново се отпусна върху леглото, повличайки я със себе си. Тя се обърна към него, притискайки се към тялото му от гърдите до коленете.

В продължение на няколко минути останаха неподвижни, преди ръката му да се плъзне под тениската, за да погали голата кожа на гърба ѝ.

— Моля те, не се бий с Хийт — прошепна тя в тъмнината.

— Ако не го направя, той никога няма да ме уважава, нито ще те остави на мира. Освен това този двубой е неизбежен.

— Какво искаш да кажеш?

— Той превърна ходенето ми на училище в кошмар. Бях прекалено слаб, за да се бия с него. — Наш се прозя и погали с длан гърба ѝ. — Както и да е, нищо чудно да те изненадам.

Очевидно той се опитваше да я разсее и успяваше. Преди гръбнакът ѝ да се извие отново на дъга и последната капка здрав разум да я напусне, успя да се подпре на лакът и да възрази:

— Виж, знам, че си се занимавал с бокс и те наблюдавах в залата. Да блъскаш по боксовата круша е едно, но Хийт тренира с ММА бойци. Той няма да се остави да го притиснеш в ъгъла и да го удариш няколко пъти, а ще те повали веднага и ще те удуши.

— Боят е единственият език, който това момче разбира — измърмори той, прозя се отново и се претърколи на гръб. — Както

знаеш, дуелите са се зародили много преди да се появи писмеността.

— Значи мъжете са се държали глупаво още от създаването на света?

Отговори ѝ с тих смях, който отекна в тъмнината. Адреналинът във вените ѝ я държеше будна, пречейки ѝ да се унесе. Всеки път, когато задремеше за кратко, картината на окървавения, пребит Наш я караше да подскача стреснато, сякаш беше докоснала открит електрически кабел.

Обърна се настрани, сложи глава на рамото му и плъзна ръка до сърцето му. Измерваше времето с вдишванията и издишванията му и някъде сред тъмнината сънят все пак я надви.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Биологичният ѝ часовник я изтръгна от дълбокия сън. Не искаше да се разделя с еротичните си сънища. Все още не. Топлината, бликаща в корема ѝ, се разливаше по вените ѝ като разрастващ се ножар. Тялото ѝ беше заредено. Незначителните подробности от съня се размиха в далечината, но беше сигурна, че включваха голия, много възбуден Наш.

Вместо да се разсъни след събуждането, усещането, че всеки момент отново ще стигне до кулминация, ставаше все по-силно. Доволно сумтене я накара да отвори очи и съзнанието ѝ най-после се раздвижи. Лъчите на ранната утрин проникваха в стаята. Между краката ѝ имаше тъмнокоса глава. Езикът я възбуждаше, устните се притискаха към топлата влага.

Врълхитането на реалността след съня трябваше да потисне желанието ѝ. А Тали искаше да се разкреци от благодарност. Зарови пръсти в косата му и я дръпна силно, предизвиквайки още един страстен стон. Наш обхвана с големите си топли длани ханша ѝ и го повдигна към устата си. Тя притисна крака към леглото и се притисна силно към него.

Устните ѝ шепнеха безсмислени думи. По-късно сигурно щеше да се срамува, но сега единственото ѝ желание беше да преследва докрай удоволствието. Ново, непознато чувство. Само едно леко докосване на пръста му я хвърли в толкова мощен оргазъм, че за момент се запита дали не сънува. Най-накрая усети памучните чаршафи под себе си, меката коса в ръцете, притискащите се към вътрешната страна на бедрата ѝ рамене, широко разтворените си крака и сякаш омекналите си кости.

Леглото изскърца и тя отвори очи, за да срещне неговите. Нямахте ги очилата, които разсейваха топлината им. Той се усмихваше и изглеждаше изключително доволен от себе си. А и защо да не е? Тялото му беше само на няколко сантиметра над нейното, а втвърденият му член бе насочен към нея като дълговиден прът.

— Никога не са ме събуждали по този начин.

— Ти всъщност ме помоли за това.

Тя примигна няколко пъти и изтощението ѝ изчезна:

— Какво?

— В просъница те чух да мърмориш нещо. В първия момент реших, че си будна, но после осъзнах, че... Мила, имаш изключително мръсно подсъзнание.

Тали се протегна и дръпна чаршафа да се прикрие, колкото и глупаво да изглеждаше това в този момент. Наш улови ръката ѝ.

— Какво казах?

Той обви китките ѝ с едната си длан и ги вдигна високо над главата ѝ. Отпусна се върху нея и главата на влажния му член се притисна към корема ѝ. Доближи лице до нейното и прошепна:

— Сънуваше ме. Шепнеше името ми, докато се докосваше. Молеше ме да те облича.

— О, господи! — Опита се да издърпа ръцете си, но той стегна хватката.

— Няма от какво да се притесняваш. Хареса ми и съдейки по твоята реакция, на теб също. — Признанието заглуши смущението ѝ и тя обви крака около неговите, докато той обсипваше с целувки ухото и шията ѝ. — Аз също те сънувах, Талула.

Всеки път, когато произнасяше името ѝ по този дрезгав, напевен начин, тя чувстваше прилив на адреналин в кръвта си, също както усещането на едрото тяло върху нея усилваше възбудата ѝ.

— А *ти* какво сънува?

— Сънувах как те обладавам отзад. Сурово и грубо.

— Хайде да сбъднем и твоя сън — предложи тя със закачливи нотки в гласа.

Примитивен, подобен на ръмжене звук разтреса гърдите му, когато се наведе да я ухапе леко по врата. Подпря се на леглото между краката ѝ и ѝ помогна да се обърне, за да застане в поза на четири крака.

Тя чакаше да я обладае. Вместо това той прокара нокти по гърба ѝ от раменете до хълбока, карайки краката ѝ да омекнат. Впи пръсти в плътта ѝ и бавно влезе в нея.

— Изглежда невероятно — изсумтя доволно.

Дъхът ѝ секна. Той наблюдаваше. И затвори очи, завиждайки му за гледката. Лактите ѝ се разтрепериха:

— Мислех... Мислех, че искаш да е грубо. — Гласът ѝ също не беше много уверен.

— Едва когато си готова, а не мисля, че все още си. Искаш ли да те подготвя?

Не ѝ стигаше дъх, за да го попита какво имаше намерение да прави. Само с едно силно, бавно движение влезе дълбоко в нея. Ръката му сграбчи косата ѝ и започна да масажира скалпа ѝ. Дръпна я рязко. Не прекалено силно, за да ѝ причини болка, но достатъчно да я накара да иска повече.

Обви ръка около кръста ѝ, като продължаваше да я тегли за косата. Тялото ѝ се подчини, докато се оказа на колене, притиснала гръб към него. Големите му длани обхванаха гърдите ѝ, докарвайки я почти до лудост. Тя се размърда и стегна мускулите си около твърдия му член.

— Докосни се. Искам да стигнеш до оргазъм още веднъж, този път докато съм в теб. Тогава ще те пусна, бебчо.

Къде ли се беше научил да говори така? Внезапно осъзна, че не искаше той да я пуска, усещайки по някакъв начин, че го прави заради нея. Плъзна ръка между краката си.

С устните му на слепоочието и ръцете върху гърдите ѝ, оргазмът я разтърси за смуцаващо кратко време. Тогава той влезе рязко в нея, като все още я придържаше изправена и вплете пръстите си в нейните, но допирът му беше груб и затова още по-възбуждащ.

Подпря я отново на ръце и колене, притисна с длан тила ѝ и най-после изпълни обещанието си. Влезе докрай в нея, поваляйки я на леглото, а тя го насърчаваше, като повдигаше енергично ханша си нагоре.

Силен вик съпроводи последния тласък. Усети оргазма му не само по свиването на бедрата му върху нейните, но и от пулсирането на члена му в нея. Протегна се назад, улови крака му и го притегли към себе си. Наш се обви около нея, притисна гърди към гърба ѝ и тежестта му я закова неподвижно върху матрака.

Вместо да се изтърколи настрани, вплете пръсти в нейните и отметна назад влажната ѝ коса.

— Бих могъл да свикна да се събуждам така всяка сутрин. А ти?

Разбира се, че можеше. Стомахът ѝ се обръщаше като неизправна центрофуга. Размърда се, но успя само леко да обърне глава, закотвена от тежестта му.

— Наистина трябва...

— Не трябва да правиш нищо друго, освен да лежиш тук с мен. — Най-после се отмести, но голямата му ръка остана върху долната част на гърба ѝ. Тя не възрази. В интерес на истината, изобщо не ѝ се искаше да си тръгне. Наш обсипваше с целувки гръбнака ѝ и я масажираше леко.

Нямаше представа колко време прекара така, наслаждавайки се на докосването му. Накрая вдигна лениво глава. Електронният часовник предизвика паника.

— По дяволите! Закъснявам. — Седна на ръба на леглото, но краката и коленете ѝ не я държаха.

— Не може ли Рийд да отвори фитнеса?

Напоследък често молеше колегата си да я покрива.

— Снощи затвори вместо мен, за да дойда при теб. Отвън ще чака цяла опашка за сутрешните тренировки.

Опита се да изглежда равнодушна, докато се обличаше в обичайния работен екип, но когато го погледна отстрани, забеляза, че я наблюдаваше с усмивка. И му се усмихна в отговор.

Той стана и се протегна. Гледката предизвикваше възхищение и обилно слюноотделяне. Поне с нея беше така. Нахлузи набързо боксерките, изтръгвайки я от подобното на транс състояние.

— По-късно ще поработя върху беседката. Може би ще ми донесеш кутийка кола в някой свободен момент?

— Разбира се. — Гласът ѝ потрепери и тя прочисти гърлото си.

Излязоха от апартамента ѝ заедно и на площадката срещнаха госпожица Ефи, която се качваше по стълбите с чаша кафе и сутрешния вестник. Широка усмивка и не съвсем уместно вдигнатият триумфално палец накараха Тали да се изчерви. Възможно ли беше нещата да станат по-конфузни? Да, разбира се.

Заотстъпва заднешком към колата си.

— Добре, значи ще се видим по-късно?

Присвивайки очи, Наш тръгна към нея с бавни крачки, докато тя се удари в калника на колата. Обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си.

— Само преди седмица щях да те оставя да избягаш на някое сигурно място, за да се чудиш, да се съмняваш и да разсъждаваш за това, което става между нас. Но не и след всичко, което се случи снощи... — Сведе устни към ухото ѝ: — ... и тази сутрин.

— А какво става между нас?

— Все още не знаеш? Какво ще кажеш да ти припомня?

Устните ѝ се разтвориха за следващия въпрос, но целувката му я накара да замълчи. Неговите бяха меки, но неотстъпчиви. Целувката вземаше, но и даваше много. Умението му да се владее я изненада и в същото време я възбуди. Обви ръце около врата му и се притисна към него.

Светът ѝ сякаш се наклони, емоциите ѝ се размиха. Единствената устойчива сила беше причината за хаоса. Вкопчи се в него дори когато той заплашваше да я опустоши. Докато устните му се впиваха в нейните и опияняващите, чувствени целувки следваха една след друга, Тали си даде сметка, че каквото и да станеше оттук нататък, вече никога нямаше да бъде същата. Безсмислено беше да се опитва да се предпази от нещо, което вече се е случило.

Наш се отдръпна. Беше изминала цяла вечност, а слънцето все още стоеше ниско и оранжевата светлина на зората покриваше небето. Тя най-добре от всички разбираше как животът можеше да се промени само за миг.

— Е... — Пръстите му галеха слепоочията ѝ с хипнотизиращи движения. — ... искам да ми обещаеш, че няма да мислиш прекалено много.

— Обещавам — отвърна бързо тя, сякаш наистина беше хипнотизирана.

— Ще дойдеш вкъщи, след като затвориш залата. Донеси си всичко, което ще ти е необходимо за утре сутринта.

Отново кимна като омагьосана.

Той я целуна по носа и я остави подпряна на багажника на колата ѝ. Тали изпита желание да избяга отново, но този път направо в прегръдките му. Вместо това остана загледана след него, докато се отдалечаваше, после се намести зад волана усмихната. Нямаше да бяга повече.

Следващите дни и нощи преминаха в мъгла от щастие и похот. Дните във фитнеса бяха дълги, а нощите с Наш безкрайни. Любеха се,

но вместо след това да се измъкват от леглото, тя се сгушваше в него, докато си говореха едновременно за нищо и за всичко. Зората се прокрадваше в стаята прекалено рано и ги разделяше.

Единственият спорен момент беше, когато Тали спомена сбиването с Хийт. Отговорността тежеше на съвестта ѝ. Ако не беше тя, Наш нямаше да се изложи на такъв риск. Той отказа да го обсъжда. След като не последва никакво развитие, тя реши, че мъжете са се разбрали, което напълно я устройваше.

Рийд доброволно ѝ предложи да затвори фитнеса, за да могат с Наш да отидат на ранна вечеря. Но Тали се задоволи да лежи лениво на дивана в прегръдките му. Дори успя да го убеди да изгледат заедно един епизод на *Ергенът*. Той се смя така, сякаш гледаше комедия, а не шоу за запознанства. На половината на предаването телефонът ѝ иззвъня. Върху дисплея се изписа името на Сойер.

— Какво има?

— Предполагам, днес не си се чувала с чичо Делмар? — Някъде зад него се носеше дрънчене на метал.

Тали се отдръпна от гърдите на Наш.

— Не, защо?

— Не вдига телефона си. Бих отишъл до тях, но в момента с Кейд сами обслужваме двама клиенти в сервиза. Имаш ли нещо против да отскочиш ти?

— Не, разбира се. Веднага тръгвам.

— Изпрати ми съобщение, ако имаш нужда от мен. — Продължителен сигнал ѝ подсказа, че брат ѝ е прекъснал връзката.

— Какво се е случило? — приседна до нея на дивана Наш.

— Чичо Дел пак е минал в „нелегалност“. Вероятно с него всичко е наред, но сега, като поостаря, някой от нас все трябва да го наглежда. Къщата му е доста усамотена. Ще отскоча да проверя. Искаш ли да се видим по-късно или направо да кажем, през нощта?

— Ще дойда с теб, освен ако не предпочиташ да си сама.

Това проверка ли беше? Тя прехапа вътрешната страна на бузата си. В паметта ѝ отекнаха думите на Монро. Наш не я съдеше, нито се опитваше да я подведе.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Не, разбира се.

— В такъв случай ще е по-добре да вземем джипа. Пътеката към къщата му през лятото почти не се вижда.

И двамата мълчаха, докато излязоха на енорийската магистрала.

— Това често ли се случва? Защото, ако говорим без заобикалки, под „нелегалност“ имаш предвид, че е мъртвопиян.

Половинчата усмивка измести тревогата от лицето ѝ.

— Веднъж годишно в наши дни. Малко по-често, когато бяхме деца. Затова никога не можа да се задържи на работа за повече от няколко месеца.

— Тогава как, по дяволите, ви е отгледал?

— Не той ни отгледа. Кейд се грижеше за нас. За всички. Покриваше, доколкото може, чичо, така че социалните служби да не се намесват.

— Как така?

— Официално Делмар Форнет беше наш настойник. И се стараше, наистина. Ходеше на лов заради нас. Научи Кейд да ловува. Брат ми се страхуваше, че ако социалните разберат истината, ще ни изпратят в дом. — Тали си играеше с връзките на късите панталони.

Наш мълчаливо спря колата пред къщата на чичо ѝ. Тя можеше да си представи какво виждаше. Порутената колиба говореше за бедност. Тъмнозелената боя на дървената външна облицовка се лющеше, два автомобилни двигателя бяха захвърлени отпред. Различни метални предмети бяха осеяли целия двор като храсти.

Моторът заглъхна и тишината стана още по-тежка. Тали отвори вратата, но спря, щом разбра, че Наш не я следва. Ръцете му стискаха силно волана и кокалчетата им бавно побеляваха. Ромонът на реката се промъкна в купето заедно с бриза. Всичко миришеше различно. На блато и зеленина.

— И всички сте живели тук? — посочи през прозореца той.

Беше ѝ трудно да разчете емоциите в гласа му.

— Всъщност в караваната зад онези дървета — махна към боровата горичка тя. — Кейд се опита да ходи на училище и да работи, но печелеше едва колкото да сме нахранени и облечени. Ипотеката и разходите по погребението бяха непосилни. Единственият изход беше да продадем всичко.

Преместването от удобната тухлена къща на принадлежащото към средната класа семейство в разнебитената каравана ѝ се струваше

като начало на мрачна приказка. Кейд се постара да създаде поне някакъв уют, като закачи розовите завеси от предишната ѝ стая на мръсния, облепен с тиксо прозорец на задната спалня, която тя делеше със Соьер.

Те само ѝ напомняха за всичко, което беше изгубила. Не след дълго Тали заличи и последните остатъци от предишния си живот, като ги смъкна и ги подпали в просеката в гората. Димът накара Кейд да притича запъхтян, но я свари със сухи очи и твърдо решена да осъществи намерението си. Не изпадна в паника, нито ѝ се разкрещя, само я прегърна през раменете, докато спомените ѝ догаряха.

— Можеш да останеш в колата, ако искаш, Наш. Нямам нищо против. — Наистина нямаше. Само защото спяха заедно, той не беше длъжен да се разправя с пияния ѝ чичо и побъркания ѝ бивш приятел.

Изкачи разкривените стълби към верандата и почука на вратата, при което стъклата издрънчаха. Ако чичо ѝ спеше след тежък запой, щеше да е необходимо нещо повече от елегантно похлопване. Опита отново и този път извика:

— Чичо Делмар, тук ли си?

Отговор не последва. Верандата хлътна още няколко сантиметра, когато Наш застана до нея. Тали се осмели да му хвърли поглед през рамо. Изглеждаше сериозен, със свъсени вежди. Тя натисна дръжката, не се изненада, че не беше заключено, и надникна вътре:

— Чичо Делмар?

— Тук съм. — Чичо ѝ говореше тихо, но не заваляно. Наш пристъпваше след нея и едрото му тяло изпълни тясното антре.

Вътре беше тъмно и тя примигна, но очите ѝ на Форнет бързо привикнаха. Чичо ѝ седеше по средата на канапето в малката всекидневна. От стените се носеше миризма на спарено и нафталин. Отново погледна Наш и прошепна:

— Ти можеш да почакаш навън.

Той затвори вратата, оставяйки ги в дълбока сянка.

— Няма да те оставя сама. Нали затова съм тук. Заради теб.

Думите му я заковаха на мястото ѝ. Мина покрай нея и я прегърна бързо, преди да поеме нещата в свои ръце. Влезе в малката всекидневна на Делмар и клекна пред него:

— Аз съм Наш Хоторн. Дойдохме с Тали да видим как сте.

Тя се облегна на касата на вратата. Боровете препречваха пътя на лъчите на залязващото слънце през страничния прозорец, който беше единственият източник на светлина.

— А, Наш. Майка ти беше добър човек. Бог да я прости — потупа го по рамото старият човек.

— Да, господине. Така е.

— И леля ти също. Леора, сладката Леора.

Племенницата му се изправи на прага и замени многозначителен поглед с Наш. Седна до него на дивана и хвана ръката му.

— Добре ли си?

— Трезвен съм като проповедник в неделя, ако това ме питаш.

— Не си болен, нали? Сојер ми каза, че не си вдигаш телефона.

— Нищо, за което може да помогне лекар. Започнах да си усещам годините, предполагам. Ако трябва да съм съвсем честен, не исках да говоря с никого. Седях си тук и се чудех колко различни биха могли да бъдат нещата.

Тя усещаше погледа на Наш, но цялото ѝ внимание беше насочено към чичо ѝ. Моментът придоби някакво особено значение, което не можеше да определи.

— Госпожица Леора ли беше голямата ти любов?

Делмар отпусна глава на облегалката на канапето и остана смълчан с отворени, но невиждащи очи.

— Щяхме да се оженим веднага след края на службата ми. Само дето тя така и не свърши. Продължих да се бия във Виетнам дори след като се прибрах у дома. — Стисна ръката ѝ и вдигна другата към белезите на лицето си.

— Леля ми е развалила годежа? — попита Наш.

— Никога не съм я обвинявал. Не бях вече мъжът, в когото се влюби. Превърнах се в човек, който не заслужава любов.

Унието в гласа му я накара да стисне по-силно ръката му.

— Не е вярно, чичо. Аз те обичам.

Кафявите очи проблеснаха, устните му се отпуснаха и въпреки че не се усмихна, тъгата от лицето му се разсея:

— Не знам какво щях да правя без вас през годините. Вие ми дадохте нещо, за което си струваше да живея. — Потупа дланта ѝ и тя го пусна. — Сега ми се иска да бях изяснил нещата преди много време.

— Все още не е прекалено късно. — Същите думи бе казала и на госпожица Леора. Наистина ли го вярваше? Или Наш я беше превърнал в сантиментална романтичка?

— Какво имаш предвид?

— От сигурен източник знам, че тя също не те е забравила.

Той седна изправен, обгърна с ръце коленете си и погледна надолу към Наш:

— Наистина ли?

— Не съм съвсем сигурен *какво* точно чувства към вас, но пази писмата ви — отвърна другият.

— Писмата ми... — Чичо ѝ се обърна и включи лампата. Светлината прогони надвисналото отчаяние. Едното му коляно подскочи от обзелото го напрежение. — Какво да правя?

В собствения ѝ любовен живот нямаше много добри примери. Единственото, което имаше, беше Наш. Улови погледа му и отвърна:

— Можеш да ѝ занесеш букет от любимите ѝ цветя.

— Винаги е обичала дивите цветя. Все още ли е така, Наш?

Младият мъж леко поклати глава.

— Не съм сигурен. Не си спомням да съм виждал свежи цветя в дома ѝ.

Делмар се надигна.

— Трябва да действам.

— Ще отидеш при нея още сега?

— Остарявам с всяка изминала минута. Нямам време за губене. — Той се отправи към спалнята в задната част на къщата.

Тали остана загледана след него, преди да се отърси от шока.

— Не мога да повярвам. Как ще реагира леля ти? Няма ли да го изхвърли навън? Ами ако разбие сърцето му?

— Така или иначе те трябва да се разберат. Цели петдесет години са се лутали в различни среди, без никой от двамата да намери онова, което търси. А за протокола, не мисля, че ще го изгони. Не я видя онзи ден, когато ровеше в старата червена кутия.

Енергия, породена от безпокойството, я върна към старите навици, когато се грижеше за реда в дома на чичо си. Изхвърли няколко бутилки от бира и празни опаковки от чипс в кошчето. Наш стоеше в средата на стаята с ръце в джобовете.

Отиде в кухнята и изми няколкото чинии, струпани в мивката. Водата беше жълтеникава от сярата в кладенеца. Горчивина заседна в гърлото ѝ. Мразеше тази миризма. Ненавиждаше начина, по който попиваше в косата и дрехите. Все едно дяволът се бе вселил в тях.

Отвори няколко чекмеджета, търсейки кърпа. Беше затворила най-долното почти наполовина, когато нещо привлече вниманието ѝ. Дръпна го отново бавно. С широк бял ластик беше завързана пачка пари. Припряно прокара пръсти през тях. Само банкноти от по двайсет долара. Приблизително около седемстотин. Стомахът ѝ се обърна.

— Какво е това?

Тали бързо хвърли пачката обратно. Наш се бе промъкнал до нея, без да го усети и надничаше над рамото ѝ.

— Пари в брой.

Очевидно той не видя нищо необичайно в находката и се зае да подсушава и да подрежда съдовете. Още една, по-различна тревога се прибави към безпокойството ѝ. Чичо ѝ вършеше всякаква работа в енорията, дори в другата част на Котънблум, откъм Мисисипи, но не си спомняше някога да е разполагал с толкова пари. Той имаше широки пръсти.

Стресна я скърцане на врата. Делмар се появи откъм спалнята си и не ѝ оставаше нищо друго, освен да се вторачи в него. Косата му беше разделена и зализана на една страна в стил, напомнящ отдавна отминала епоха. Беше облякъл панталона си в цвят каки, който пазеше за неделните сутрини и погребения, и шотландска карирана риза с вратовръзка с двоен възел.

— Е, как съм? — попита, като вдигна ръце нагоре и се завъртя.

— Ами, изглеждаш... — търсеше най-точната дума тя — спретнат. — И това беше самата истина.

Делмар поправи вратовръзката.

— На клипс е. Смяташ ли, че ще забележи?

— Мисля, че ще бъде толкова изненадана от появата ви, че няма да види нищо друго — обади се Наш.

Двамата с Тали го последваха навън. Чичо ѝ се поколеба между къщата и пикапа. Въпреки че не беше най-отговорният настойник, винаги беше насреща да я приласкае в прегръдките си, ако се удареше или ожулеше коляното си. Вярваше в нея и я насърчаваше, когато нещата в училище не вървяха. Тя го обичаше. Колкото и да се

страхуваше, че госпожица Леора ще го нарани, Наш беше прав. Нейният чичо и неговата леля си дължаха обяснение.

Прегърна го и установи, че ароматът на одеколона му не можеше да прикрие миризмата на реката, пропита в него. Заобленият му гръб и възлестите рамене я накараха да се запита как беше остарял толкова, без тя да забележи.

— Всичко ще бъде наред. Купи на госпожица Леора цветя и почукай на вратата ѝ.

Ръцете на чичо ѝ я притиснаха силно, преди да я пусне. Нервната му усмивка излъчваше надежда, когато ѝ каза с намигване:

— Вие двамата сте добре дошли тук, но не ме чакайте.

Застанала на обраслата пътека, Тали му махаше, докато изчезна от погледа ѝ. Дълбокото вдишване на наситения с мирис на пръст влажен въздух ѝ действаше успокояващо и в същото време подклаждаше тревогата ѝ. Върховете на боровете се поклацаха, сякаш я приветстваха. Тръгна между дърветата към белеещата се между тях каравана. Смътно усети, че Наш я последва.

Старото ремарке бе преживяло и по-добри дни, откакто чичо Делмар го бе довял в просеката за тях. Сега стоеше килнато на една страна и беше ръждясало. Плевели пълзяха от всички страни и го теглеха към земята. Пепел при пепелта, пръст при пръстта.

Тя се обърна. Наш гледаше нея, а не караваната. Без да се терзае от съмнения и несигурност, се хвърли към него и го прегърна. Ръцете му се обвиха около нея и бавно започнаха да я галят по гърба с кръговидни движения.

Тали зарови лице в извивката на врата му, вдишвайки уникалния мъжки аромат на одеколон с дъх на гора и книги:

— Благодаря ти, че дойде тук с мен.

— Значи това е, а? Дом, мил дом. — Сухият му хумор разсея меланхолията ѝ.

С глава на рамото му, тя обърна лице да погледне:

— В целия му блясък. Естествено, тогава не беше в такова плачевно състояние. Кейд непрекъснато говореше, че ще се преместим в апартамент в града, но когато Сойер отиде в колежа, нещата станаха още по-тежки. Кейд беше категоричен, че няма да му позволи да завърши, обременен с огромни заеми. Знаех, че е готов да се убие от работа, за да изпрати и мен да продължа да уча.

— Семейството ти е невероятно, Тали. — Възхищението в гласа му я накара да се отдръпне.

— Какво искаш да кажеш?

— Изгубили сте родителите си, дома си, на практика всичко и все пак сте успели да се изправите на крака. Кейд има повече патенти, отколкото можеш да преброиш, Сојер е общински съветник, а ти...

— Притежавам фитнес клуб. Голяма работа.

— Понякога ми се иска да те разтърся здраво, за да ти влея малко здрав разум. Започна бизнеса си от нулата. И успя. През цялото време се подценяваш. Сякаш искаш сама да се унижиш, преди някой друг да се опита да го направи.

Тя го погледна в очите. Монро ѝ бе казала същото, но сега, чувайки го от него, нямаше как да не се замисли.

— Прав си.

— За какво?

Почти се усмихна на учудването му от лекотата, с която се съгласи с него.

— Затова че не ценя успеха си. — Въздъхна дълбоко и се запита дали така се чувстваха алкохолиците на първата си анонимна среща. — Аз съм Талула Форнет и се гордея с всичко, което съм постигнала.

Лицето му светна в усмивка:

— Това вече е моето момиче.

Не си вярваше достатъчно, за да му отговори, затова само обви ръце около раменете му и го целуна по врата. Наш я прегърна и я притисна към себе си. Тя погали с език мястото, където се усещаше пулсът му. Кожата му имаше вкус на слънчева светлина — топла и малко солена.

— Правил ли си някога секс в джипа си?

Ръцете му трепнаха.

— Не бих казал. — Гласът му беше дрезгав, но изпъстрен с весели нотки като на малко момче, на което са предложили бонбон.

— Не е ли включено в списъка ти? — усмихна се тя и усети как наболата му брада гъделичка лицето ѝ. Какво ли ще е усещането от тези твърди косми върху гърдите или вътрешната страна на бедрата ѝ? Усети желанието като празнота в долната част на корема си.

— Вече е на първо място.

Тали се засмя и се обърна с гръб към караваната. Тръгнаха към колата прегърнати. Преди да навлязат в боровата гора, тя хвърли последен поглед през рамо. Миналото ѝ се бе вкопчило в нея като плевелите, разрушаващи старото ремарке. Но усети, че хватката им започваше да се разхлабва.

Връзката с Наш ѝ се отразяваше добре. Той ѝ припомни как да се смее, да се забавлява, да вижда доброто около себе си.

Джипът подскачаше по неравните коловози, когато я попита:

— Къде можем да отидем?

— Няколко километра по-надолу има едно закътано, усамотено място. Тийнейджърите понякога го използват за любовните си срещи.

— А ти често ли ходеше там? — Нотката на враждебност придаде особена острота на думите му. Вероятно се дължеше на ревност. Това не би трябвало да я прави щастлива. И въпреки всичко я зарадва. Обърна лице към прозореца, за да прикрие усмивката си.

— Понякога, но за да пуша трева и да пия бира. — Тя го насочи към второкласния път.

Ронещият се по краищата асфалт го принуди да кара по средата на шосето. От двете страни дървета образуваха плътни стени. Преждевременната тъмнина ги обгърна, но щом пристигнаха на мястото, издигащото се все още високо слънце ги освети, сякаш бяха включили осветление. Топлите оранжеви лъчи се прокрадваха в купето, създавайки сюрреалистична, магическа атмосфера. За разлика от плиткия поток зад предишните им домове, реката тук беше много по-широка и буйна.

Мястото беше пусто. Той паркира, свали прозорците и изключи двигателя. Изтънчените звуци на природата запълниха тишината. Песента на щурците, писъкът на цикадите и крякането на жабите се вливаше в обща хармонична мелодия.

Смъкна седалката назад и посегна към гърдите ѝ. Тали не очакваше да ѝ се нахвърли като възбуден тийнейджър и се стегна. Той смъкна ластика от плитката ѝ, която увисна над дясната ѝ гърда. Зърното ѝ се втвърди от лекия допир на пръстите му. С една ръка разплете първите няколко сантиметра.

— Седни в скута ми. — Заповедническият тон предизвика у нея едновременно вълнение и трепет.

Прехвърли се през тясната междинна седалка и се настани с разтворени крака върху бедрата му, притискайки слабини към втвърдения му член. Наш изхлузи тениската през главата ѝ и счупи световния рекорд със свалянето на сутиена. Бързината я изненада, но преди да успее да реагира, той вече лежеше на пода.

— Уау! Май доста си се упражнявал в разсъбличането на жени, а? — Голотата ѝ от кръста нагоре и изгарящият му, плашещ с настойчивостта си поглед събудиха у нея инстинкта за самосъхранение и я накараха да прикрие твърдите си гърди.

Големите, силни и в същото време нежни длани се обвиха около китките ѝ. Можеше за миг да сломи съпротивата ѝ, но остана така, галейки пръстите ѝ с палци.

— Упражнявах се със сутиен около възглавницата ми. След две години изтощително обучение трябваше да усъвършенствам уменията си, като ги приложих на практика през последния курс на колежа.

В признанието му се смесиха гордост и закачка. Тали се разсмя. За момент бе забравила, че е с Наш. Този мъж нямаше нищо общо с онзи тип хора, с които бе свикнала да общува. Доверието, което вдъхваше, ѝ помогна да се отпусне. Едва тогава той отдръпна ръцете си.

Пое си дълбоко въздух. Гърдите му започнаха да се повдигат по-тежко.

Притеснена, тя притисна длан към сърцето му:

— Имаш ли нужда от инхалатора?

Усмивка премина по лицето му, въпреки че продължаваше да диша тежко:

— Не астмата ме оставя без дъх. Ти си невероятно красива. Ще разплетеш ли косата си?

Сълзи опариха очите ѝ. Отметна глава назад, оставяйки гравитацията да свърши своето. Наистина ли се разплака само защото бе изрекъл една романтична глупост? Примигна няколко пъти. По дяволите, беше *точно* заради това. Дълго потискаше признанието, но очевидно беше непоправима романтичка.

Треперещите пръсти я забавиха доста, но накрая косата ѝ се разпиля върху раменете. Той я намести в скута си, притискайки гърба ѝ с ръцете си. Зарови лице в деликатната извивка на шията и обсипа с целувки втвърдените гърди.

Тялото ѝ нелепо, почти смуцаващо откликваше на докосването му. Зърната ѝ сами се устремиха към устата му. Гъделичкането на наболата му брада изпращаше огън по вените ѝ.

Зарови пръсти в косата му и го дръпна към твърдите зърна.

— Престани да ме изтезаваш.

— Помоли ми се. — Гласът му беше суров и в същото време закачлив.

— Моля те, Наш.

— За какво ме молиш?

— Цял ден те желая. Още докато те гледах как работиш гол до кръста, със смъкнат под кръста панталон. Господи, искаше ми се да ти се нахвърля. Обзалагам се, че поне половината от жените в града ще те сънуват тази нощ. — Нямаше никакво значение, че и двамата все още бяха с панталони. Сатенените ѝ бикини се бяха разместили, докато се извиваше в ръцете му.

Той улови едното зърно със зъби и го облиза с език, но тя се стремеше към устата му. Страстта бе изтикала гордостта встрани.

— Сънувам те всяка нощ, Наш. Представям си как ме обладаваш по всички възможни начини. — Каза самата истина, но някъде в главата ѝ здравият разум натисна паникбутон. Предупредителните камбанки нямаха никакъв шанс да бъдат чути.

Той засмука зърното, като в същото време с едната си ръка галеше другото между пръстите си. Заслепяващо усещане премина през тялото ѝ, когато бедрата ѝ потънаха между неговите. Облекчението от разтърсващия оргазъм заглуши и последното останало съжаление. Наш отпусна глава върху облегалката на седалката със затворени очи. Тя обсипа лицето му с целувки. Всяко движение между бедрата му я заливаше с нова вълна от удоволствие.

Отпусна се върху него и зарови лице в извивката на врата му, докато големите, топли ръце бавно галеха гърба и разрошената ѝ коса. Тялото ѝ постепенно престана да трепери и скоро се успокои. Наистина ли правиха секс през дрехите? Защо не можеше да се телепортира като някой от неговите супергерои? Или да заличи случилото се от паметта му?

— Това наистина ли се случи? — Дъхът му погъделичка слепоочието ѝ.

— Не знам защо...

Той улови с ръце хълбока ѝ и я притисна към себе си, превръщайки непохватното обяснение в стенещ шепот на името му.

— Ако не вляза в теб до трийсет секунди, ще се изпразня в панталона. Съблечи се веднага! — Бутна я на седалката и се зае с ципа на дънките.

Изглеждаше по-лесно да се подчини на заповедта, отколкото да си отговори на въпроса защо губеше самоконтрол винаги когато беше близо до него.

Шортите и бикините ѝ бяха смъкнати за рекордно кратко време. Протегнаха се един към друг едновременно и той я дръпна обратно към себе си, като улови устните ѝ за толкова чувствена целувка, че удоволствието я удари в главата като голяма глътка от любимото му шотландско уиски. Потърка леко ханша си в бедрата му и сега, без нищо да ги разделя, се притисна към него. Следващият оргазъм приближаваше бързо, заплашвайки да я погълне.

Той се надигна, нагласи се между разтворените ѝ крака и влезе само сантиметър в нея.

— Погледни ме — нареди с гърлен, суров глас.

Впила нокти в кожената седалка, Тали се отдръпна. Тялото ѝ молеше за повече, но Наш я държеше на разстояние. Отметна косата си назад и изстена разочаровано. Чувстваше се като в треска, готова да се разпадне на части, ако не влезе веднага в нея. Завъртя ханша си, но ръцете му бяха неумолими.

— Обичам да те гледам подивяла. — Погледът в очите му прогони всяко неудобство и срам.

— Искам още. Моля те, Наш. Имам нужда от твоя голям, твърд...

Притисна силно слабините си към нея. С увеличаване на темпото пръстите му се забиваха в бедрата ѝ. Тя приветстваше болката. Помагаше ѝ да се съсредоточи върху преживяването.

Тялото ѝ получи онова, което искаше, от което имаше нужда, за което се молеше. Оргазмът я връхлетя като торнадо, унищожаващо всяка издигната крехка стена около сърцето ѝ.

Наш изруга тихо и се изпразни в нея. Тя се обви около него и изживя удоволствието му като ехо, отекващо чак до върха на пръстите на краката ѝ.

Той отпусна глава на седалката със затворени очи. Притеснена да не последва още един астматичен пристъп, притисна длан към гърдите

му, но дишането му не изглеждаше затруднено, а сърцето биеше равномерно.

Улови с ръка лицето му и прокара палец по скулите и стегнатата челюст. Беше не само красив, но и много мил. Защо това я изненада толкова? Винаги се бе различавал от останалите момчета. Не я дърпаше за косата и не ѝ подхвърляше обиди.

Вместо това още в детската градина я водеше за ръка, за да ѝ покаже някакъв паяк и търпеливо ѝ обясняваше, че тъй като не е бил изложен на облъчване, няма никакъв шанс да се превърне в Спайдърмен.

Обви ръце около раменете му и го целуна. И в целувката вложи всичко, което не можеше да изкаже с думи. Ами ако изобщо не се беше върнал в Котънблум? Ако кръгът не се беше затворил? Щеше ли до края на живота си да се чувства незавършена?

В целувката имаше и страх. Страх от онова, което им готвеше бъдещето. Вече не вярваше в историите от комиксите му. Животът беше труден и понякога жесток без видима причина. Ако съдбата решише да ги раздели отново, щеше да го направи. Чичо ѝ и леля му бяха живият пример. Обзелата я меланхолия я накара да го целуне още по-страстно.

Топлите устни под нейните оживяха и нежността им смекчи донякъде отчаянието. Бавните движения на ръцете му върху голия ѝ гръб, докато все още беше в нея, разпръснаха страховете ѝ.

Меката тениска галеше гърдите ѝ, ципът на дънките се притискаше към прасеца. Не бе успял да свали напълно панталона си. Усмихна се до стегнатата му, влажна кожа. Фактът, че все още можеше да се усмихва и дори ѝ се искаше да се размее, беше сам по себе си удивителен.

Тя го обичаше.

Притисна устни по-плътно към неговите, за да не изрече думите на глас. Сълзите, парещи ресниците ѝ, не бяха от шок, от страх или дори от щастие. Бяха от облекчение. Това е, разбира се. Нима можеше да не го обича?

Нейната дълбока, почти болезнена уязвимост бе изместена от сигурността, която той ѝ вдъхваше с всеки поглед, с всяко докосване. Нямахте го вече порива да го обори с разумни доводи. Отдръпна се от него. Главата му леко се наклони, но ръцете продължиха да галят гърба

й. Пулсът ѝ се ускори и тя облиза пресъхналите си устни, готова за нещо наистина безразсъдно.

Бръмченето на приближаваща кола подобно на карфица, забита в балон, разпръсна усещането за усамотение. Вечерният въздух довя през отворения прозорец хор от неразбираеми гласове.

Наш я отблъсна, вдигна дънките си и ги закопча за по-малко от две секунди. Тали облече припряно тениската и пъкна зад гърба си сутиена и късите чорапи.

Той включи двигателя и потегли още преди тя да бе успяла да закопчее шортите си. И я погледна с очи, сияещи от смях:

— Е, отметнахме още една точка от списъка. Ако се движим с това темпо, ще го изчерпим преди края на месеца.

— Да, сигурно. — Внезапен прилив на неудобство я накара да се отдръпне от него. Бикините ѝ бяха мокри и лепкави от спермата и създаваха неприятно усещане. А той се държеше така, сякаш нищо не се беше случило. Просто продължаваше да отмята точките от проклетия списък.

Между дърветата се появи черен джип, следван от седан от деветдесетте с ръждясала отстрани броня. Наш им махна с ръка през прозореца, преди да завие по тесния, изронен път, освобождавайки терена за палавите тийнейджъри.

Слава на милостивия бог, че не каза нищо. Тези младежи заслужаваха благодарствено писмо, кошница със сирене или нещо подобно. Нямаше причина да се чувства обидена. В края на краищата тя му предложи да го направят в колата.

Противно на всяка логика, сърцето ѝ беше наранено като боксовата круша на Наш. Главата ѝ на няколко пъти се удари в облегалката на седалката.

— Представи си, че се бяха появили десет минути по-рано — засмя се той. — Какво щеше да направиш? Да се засрамиш или да продължиш?

Сумракът бавно се прокрадваше между дърветата. Тя се загледа през прозореца към притъмняващата гора. Наранените ѝ чувства преминаха в гняв. Докато сантиментално си мислеше за любов, той бе разигравал на практика любимото си видео от интернет.

— Разбира се, че щях да се ужася. Не съм порнозвезда.

Джипът забави ход.

— Просто се пошегувах.

— Уморена съм. Би ли ме закарал до нас?

— Какво има? — попита Наш и посегна да я погали по рамото, но тя се отдръпна.

— Уморена съм, това е. Тази история с чичо Делмар и късните ни нощи... Уморена съм.

— Уморена, значи. Е, добре. — Не разговаряха през останалия път до апартамента ѝ, но ръцете му стискаха здраво волана.

Не паркира, а спря до бордюра пред стълбите. Тя посегна към дръжката, но той обезсмисли намерението ѝ, като заключи вратите.

— Какво, по дяволите, означава това? Да не би сега пък да разиграваш някаква фантазия с пленница? Може би този път дори ще направиш и видеозапис?

— Няма да ти позволя да постъпиш както обикновено и да избягаш. Ще ми кажеш ли какво става в красивата ти, объркана глава?

Тя пхна сутиена под крака си и си пожела да можеше да разбие стъклото и да се измъкне като Дейзи Дюк^[1].

— Ти стана... Как да се изразя? Много важен за мен.

— Ти за мен също. Мисля, че го показвам съвсем ясно. — От раздражение изрече думите почти слято.

— Преди малко там ме накара да се почувствам... евтина. Сякаш всичко, което правиш, е заради някакъв твой секс списък.

— Няма такова нещо. Никога не е имало. Съгласих се с идеята ти за списъка, за да прекарвам повече време с теб. — Измърмори нещо под носа си и додаде: — Искам да сме заедно. Да бъда твоят мъж. Трябва ли да го изрека буква по буква?

Тя се обърна рязко към него:

— Това беше излишно.

По лицето му пробягна объркване, преди чертите му да се втвърдят. Отключи вратите и стисна волана толкова силно, че бицепсите му се свиха.

— Какво ще кажеш да ми се обадиш, когато пораснеш и решиш, че е крайно време да престанеш да саботираш всичко хубаво в живота си? — Гласът му прозвуча непознат и далечен.

Тали отвори вратата и изскочи навън. Колата изчезна надолу по улицата, преди да успее да стигне стълбите.

В тъмнината напрежението ѝ изчезна и на негово място остана ожесточен гняв, но не беше сигурна дали срещу него или срещу самата нея. Изкачи стъпалата и почука на вратата на госпожица Ефи.

Ключалките щракнаха и вратата се отвори. Възрастната дама се появи на прага в розов халат и с навита на ролки коса.

— Изглеждаш така, сякаш някой току-що е застрелял кучето ти.

— Но се чувствам още по-зле. Късно ли е за гости?

— Не, разбира се. Точно се готвех да си лакирам ноктите на краката и да гледам филм по Холмарк^[2]. Влизай.

Тали затвори вратата и зае обичайното си място на дивана. Госпожица Ефи скоро трябваше да започне да ѝ взема такса за психотерапия.

— С Наш се разделихме. Поне така изглежда. Каза ми да порасна.

Жената разклати флакона с яркочервен блестящ лак и остана подозрително мълчалива.

— Мислите ли, че вървя срещу себе си?

— Струва ми се, че някой прекалено много е гледал шоуто на доктор Фил^[3]. — Госпожица Ефи не вдигна глава, заета да лакира големия си пръст. — Какво ще кажеш?

Тали ухапа палеца си.

— Не знам. Може би. — Прехвърли събитията от вечерта отново в съзнанието си и добави с въздишка: — Вероятно.

— Ами... тогава порасни.

Момичето чакаше, но възрастната дама си тананикаше някаква непозната мелодия, докато методично потапяше четката в лака.

— Това ли е?

Жената се облегна на стола и затвори шишето.

— Да, това е. Щом искаш зряла връзка, дръж се като възрастна. Престани да бягаш и да се оправдаваш. Чух краткия ти разговор с Хийт миналата вечер. Бях готова да се обадя в полицията, когато Наш се появи. Той е добър човек, нали?

— Да. — Гласът ѝ беше едва доловим шепот.

— Добре ли се отнася с теб?

Тали кимна.

— Сексът на ниво ли е?

— Госпожице Ефи! — Топлина се разля по лицето ѝ. Тя се присегна, взе едно списание от масата и започна да си вее с него.

Старческите устни трепнаха леко.

— Приемам това за „да“. Ти харесваш ли го?

Без да престава да развява списанието, момичето преглътна:

— Обичам го.

— В такъв случай, миличка, дръж се здраво за него, преди да е изчезнал.

Краткият смях се смали до съзливлива усмивка. Тя облегна глава на меката облегалка на дивана и затвори очи. Сълзите се стичаха по слепоочията ѝ, но не си направи труда да ги изтрие.

— Ами ако разбие сърцето ми?

— Ако се отдръпнеш, без да си опитала, ще те боли много повече.

Думите на госпожица Ефи отекнаха в съзнанието ѝ като тези на Наш малко по-рано. Положението на чичо ѝ доказваше правотата им. Наистина трябваше да порасне. Бе насочила всичките си усилия към успеха на бизнеса си, сякаш по този начин можеше да компенсират онова, което болезнено ѝ липсваше.

Но това не решаваше нещата. Беше загърбила загниващите корени на емоционалния си живот, докато фитнесът процъфтяваше. Сега, когато се опитваше да създаде нормална, стабилна връзка с нормален, стабилен мъж, се чувстваше като гувернантка, която изпробва въжетата на нова люлка. По-добре беше да свиква бързо, преди да го е загубила.

— Права сте. — Изправи се рязко и леко се олюля. Веднага ли да отиде, или да изчака? Може би ако отложеше с една нощ, твърдостта, която усети у него, щеше да се смекчи и той ще бъде по-сговорчив. — Още утре ще отида да му се извиня.

Госпожица Ефи подпря на масата другия си крак.

— Дръж ме в течение.

След като си пожелаха лека нощ, Тали влезе в празния си апартамент и включи осветлението. За първи път видя стаята през очите на Наш. Кафяви струйки влага се стичаха в единия ъгъл, ръбовете на изтънелия килим бяха оръфани. По-голямата част от мебелите бяха купени на старо още по времето, когато се нанесе за първи път.

Евтината квартира вече не създаваше усещане за дом, а по-скоро ѝ напомняше за бурените, обвили старата, прогнила каравана. Можеше да си позволи по-добро място, но винаги се питаше дали си струва. Също както се съмняваше, че заслужава мъж като Наш.

А докато дълбоко в себе си не беше убедена, че е така, щеше да се чувства като обвиваща се в пашкул гъсеница, на която скоро щяха да поникнат крила. Сви се облечена върху леглото и скоро заспа. И спомените, някои желани, други не толкова, бавно пропълзяха в сънищата ѝ.

[1] Измислена героиня от американския телевизионен сериал „Царете на хаоса“. — Б.пр. ↑

[2] *Hallmark* — популярен американски филмов канал, основан през 2001 г. — Б.пр. ↑

[3] Д-р Фил Макграу — американски психиатър със собствено шоу, в което анализира действителни случаи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Събуди се с чувството, че изобщо не е спала, с подпухнали очи и съзнание, зареяно в миналото. След като убеди Рийд да я отмени в залата и отложи тренировката по кикбокс, се отпусна на пода и извади кутия изпод скрина. Пръстите ѝ оставиха следи в праха, натрупал се върху капака. Прокара длан отгоре, съживявайки отново избледнялото нарисувано цвете.

Избърса мръсотията от ръцете си в шортите. Колко години бяха минали, откакто я отвори за последен път? Най-малко пет, въпреки че винаги усещаше присъствието ѝ като треска, пъхнала се прекалено навътре, за да я извади. Дали госпожица Леора пазеше съкровището си в подобна кутия?

Заигра се с простата месингова закопчалка, преди да повдигне капака. Вътре бяха събрани различни спомени. Снимки, стихотворения, картички. Семейството ѝ я гледаше усмихнато. Беше на около осем години, с широка усмивка и липсващи предни зъби, което ѝ напомни за Бърди. Косата на единайсетгодишния Сойер се спускаше над очите, позата му беше небрежна, очарованието му вече беше видно и изглеждаше прекалено красив в сравнение с останалите. Кейд беше в пубертета и изражението му подсказваше мъжа, в който щеше да се превърне. Сякаш предчувствайки приближаващата трагедия, той стоеше скован и сериозен.

Накрая позволи на погледа си да се спре върху родителите ѝ, възприемайки ги като едно цяло, което не можеше да се раздели. Светлината и мракът. Винаги готовата усмивка на баща ѝ смекчаваше по-суровата природа на майка ѝ. Инстинктивно долавяше, че взаимно си помагаха да бъдат по-добри. Жената обуздаваше импулсивността на съпруга си. Без нея най-вероятно щеше да свърши като брат си Делмар. В замяна той я бе научил да се смее и да танцува.

Тали прокара пръсти по усмихнатите им лица. Може би беше благословия, че си отидоха заедно. Щеше ли да оцелее единият без другия?

Остави снимката настрана, прехвърли останалото съдържание на кутията и разгърна статия, изрязана от вестник. В нея местното издание разказваше историята на Наш, постъпил в колежа едва на шестнайсет. Градският гений.

Публикуваната снимка не беше много ясна, но все пак можеше да различи съзвездията от акне по лицето му. Дебелите рамки на очилата подчертаваха огромния му нос и правеха очите да изглеждат малки. Косата му беше подстригана като кафява шапка. Не беше хубав, но сега, когато познаваше порасналия Наш, забеляза многообещаващата извивка на силната челюст и високото чело. И откриваше остатъците от някогашното момче в топлата, открита усмивка.

Снимката, която търсеше, лежеше на дъното с изображението надолу. Наклоненият почерк на майка ѝ изпълваше бялото поле: *Талула и Наш на десет години.*

Обърна я с разтреперани пръсти. Двамата седяха с кръстосани крака под върбата, широко усмихнати, прегърнали се един друг през раменете, с ледени близалки в ръце. Тогава тя беше висока почти колкото него. Косата ѝ изглеждаше разрошена и заплетена. Майка ѝ понякога насила я връзваше на конска опашка или на плитка, но Тали обичаше да я пуска свободно.

Лявото му коляно беше раздрано и белегът тъмнееше върху загорелите му тънки крака. Съвсем беше забравила кривите му долни зъби. Изглежда, по някое време е носил скоби, защото сега усмивката му беше безупречна.

От очите му струеше тъга. Отново обърна снимката. Майка му почина, когато бяха на десет. Вероятно са ги снимали през лятото, но жената боледуваше от години.

Загледа се продължително в детските лица. Би ли се телепортирала обратно във времето, ако можеше? Да си върне невинността, вираща се сега в нея? Да помоли родителите си да отменят нощното пътуване? Или пък беше точно на мястото и във времето, където трябваше да бъде?

Наш беше *нейната* друга половина. Изгубената ръкавица от любим чифт. Захарта в студена лимонада. Внезапен порив я накара да се преоблече и да прибере всичко обратно в кутията. Всичко, освен снимката, на която бяха заедно. Нея пъкна в задния си джоб.

Целта ѝ беше къщата му, но вместо да скъса с него и да избяга колкото може по-бързо и по-далече, смяташе да остане, докато го убеди, че беше готова за нещо повече. Беше готова на всичко.

Мина по железния мост и зави направо към Ривър стрийт. Джипът му беше паркиран недалече от беседката. Спря в тревната площ зад него и изскочи от колата. Наш го нямаше. Огледа улицата, но не го видя.

Седна на най-долното стъпало твърдо решена да чака толкова дълго, колкото се наложи.

— Не знам, дами. — Наш подръпна долната си устна и прокара ръка по юргана в скута си. Пет от най-ревностните „пчели“ седяха в кръг и напръстниците проблясваха на пръстите им.

Всички, в това число и леля му, бяха с очила, кацнали на върховете на носовете им.

Госпожа Карсън погледна над дебелиите стъкла:

— Ние невинаги сме били стари, господин Наш. — Закачката в гласа ѝ и детинският прякор го накараха да се усмихне въпреки отчаянието.

Беше развалил всичко. Колкото и да си повтаряше, че не трябва да бърза, за да не я уплаши, позволи на безсилието си да вземе връх.

Обвинението, че я използваше единствено за секс, го измъчваше. След една тежка, безсънна нощ стигна до заключението, че гневът отразяваше собствените му страхове. Може би тя пък го използваше само за развлечение и нищо друго. Това обаче не обясняваше леденото ѝ държание след най-горещия секс в живота му. Защо всичко в тази жена беше толкова объркващо?

Настроението му още повече се развали, когато баща му се обади, за да го покани на обяд. Чувстваше се прекалено уморен и смазан, за да се измъкне с някакво извинение. С удоволствие щеше да се види с него, но след смъртта на майка му Наш имаше усещането, че в най-добрия случай стои на второ място в мислите му, а в най-лошия гледа на него като на бреме.

— Можеш да продължиш да спиш с гордостта си или да оправиш нещата. — Тонът на госпожа Карсън стана по-сериозен. —

Не допускай да станеш на нашите години и да си изпълнен със съжаление.

Въобрази ли си, или старата дама наистина посочи с поглед леля му?

— Ти какво мислиш, лельо Леора? — Просеше си белята, като подхващаше темата, но любопитството му надделя. Тя не спомена нито дума за Делмар Форнет.

Леля му остави иглата, свали очилата си и погледна към прозореца:

— Вера е права. Ако обичаш това момиче, не го оставяй да си отиде. И аз някога бях влюбена в един мъж.

Останалите жени, включително госпожа Карсън, продължиха да работят усърдно със сведени глави, създавайки странно чувство за уединение.

— В онзи от снимката?

— Да — отвърна тя замечтано, сякаш се намираше другаде. — Тогава беше много добър човек. А може би все още е.

— Значи не е загинал във Виетнам?

— Не, но се върна съвсем друг, а аз упорито отказвах да приема, че нещата са се променили. Исках да е същото безгрижно момче, което беше, преди да замине, а не угриженият мъж, който се върна.

— За Делмар Форнет ли става въпрос?

Произнасянето на името разби усещането за самота. Другите жени се обърнаха към нея и започнаха да я потупват по ръката и да шепнат утешителни думи. Госпожа Карсън дори й подаде изплетено квадратно каре, за да го използва като носна кърпичка, но леля му само тихо се засмя.

— Знаех си, че няма да ти отнеме много време да се досетиш, особено след като намери онази снимка. Той не се е променил много, нали? Все си е същият красив дявол.

Наш не знаеше какво да отговори.

— Бях несправедлива към всички Форнет. Особено към Талула. Прекалено много ми напомняше за Дел и за онова, което изгубих... или по-скоро отхвърлих. Колкото повече остарявам, толкова повече съжалявам.

Той кимна и тъпа болка за старата жена присви стомаха му. Толкова пропиленни години, когато мъжът, когото обичаше, живееше на

другия бряг на реката. И прошепна:

— Много съжалявам.

— Бях на двацет и две, когато се върна. Тогава не разбирах какво означава безусловната любов. Прекалено млада и незряла. Грижете за майка ти бяха моето покаяние, предполагам. Обичах я до самия край.

Гърлото му се стегна.

Леля му изсумтя, остави настрана карето и отново взе иглата.

— Снощи дойде у нас.

Жените възкликнаха едновременно и започнаха да говорят една през друга, докато госпожа Карсън не ги накара да замълчат:

— Какво искаше?

— Донесе ми огромен букет диви цветя. Седнахме на люлката и си поприказвахме.

— За какво? — попита Наш.

Лицето на леля му се изчерви, когато се засмя момичешки:

— Е, това вече не е твоя работа. А и ако не греша, ти си имаш свой собствен проблем за разрешаване. Не повтаряй моите грешки.

Той се изправи и юрганът се свлече от коленете му. Въпреки че сърцето му биеше с учестен ритъм, спря да прегърне леля си. Ароматът на лак за коса и лосион го накара да отстъпи назад.

— Благодаря за разбирането, лельо Леора.

Тя го потупа по рамото:

— Върви, сине.

Сине. Задържа я в прегръдките си още малко. Излезе навън и се затича надолу по улицата, щом забеляза колата ѝ, паркирана зад джипа му. Забави ход и пъхна ръце в джобовете си, докато вътрешностите му се свиваха на възли, с каквито всеки бойскаут би се гордял.

Тя седеше на стълбите на беседката с подвити крака и брадичка върху коленете и си играеше с връзките на обувките. Не беше в обичайния си спортен екип, а с черни памучни къси панталони и виолетова тениска.

Наш изпусна бавно въздуха от дробовете си, хвана инхалатора и каза:

— Здравсти. — Усещане за неадекватност размътваше мислите му.

— О, Наш. — Тали се изправи, преди той да успее да раздвижи мозъка си. Тялото ѝ се притисна в неговото, карайки го да отстъпи крачка назад. Ръцете се обвиха здраво около врата му и той плъзна длани по гърба ѝ, чувствайки се като в сън. Тревогата, безпокойството и самообвиненията от предишната нощ се стопиха от топлината на телата им.

Устните ѝ се плъзнаха по врата му и прошепнаха приглушено:

— Толкова съжалявам. Ти си прав. За всичко. Аз трябва да порасна и наистина саботирам всичко от страх, че ще се почувствам сигурна или, не дай боже, щастлива. Знам, че всичко може да изчезне за един миг. Но другата вероятност е още по-плашеща.

Бяха нужни няколко секунди, докато думите ѝ стигнаха до сърцето му:

— Каква друга възможност?

— Да не съм с теб, когато стоиш точно пред мен. Да съм неспособна... да те обичам. — Гласът ѝ се повиши въпросително.

— Задръж малко. Наистина ли казваш това, което си мисля, че ми казваш?

Тя се отдръпна назад:

— А какво е то според теб?

Очакваше да се сблъска с обичайната ѝ съпротива, но уязвимостта бе изписана на лицето ѝ като издялана върху камък.

— Ти ми кажи. — Беше готов да ѝ даде всичко, но първо имаше нужда да получи от нея това.

Гърлото ѝ се раздвижи, сякаш думите я задавиха:

— Обичам те. Трябва да го знаеш. Винаги съм те обичала, но сега е съвсем различно.

— Колко по-различно?

— Вече сме пораснали и очевидно се привличаме взаимно, но това е същото.

— Как така? — Знаеше, че я избутва извън удобната за нея зона, затова разтърка с длани гърба ѝ, за да я окуражи.

— Ти ме научи да се смея, защитавах ме и ме караш да се чувствам... нормална. Искам да бъда с теб. Ако все още си готов да ме приемеш. — Прехапа долната си устна, сякаш очакваше присъдата му.

Наш обви лицето ѝ с ръце:

— Ще те приема, ако и ти ме приемеш. Извинявай, ако съм те накарал да се почувстваш използвана или евтина миналата нощ и особено съжалявам за онова, което ти казах в колата. Не трябваше...

— О, не, напротив, трябваше. Аз бягах от страх. — Улови китките му и наклони лице към неговото.

Най-после, изглежда, започваха да се разбират. Отправи ѝ половинчата усмивка и се наведе да я целуне, но спря на милиметър от устните ѝ:

— Между другото аз също те обичам, Талула.

Сграбчи я, преди да успее да направи нещо друго, освен да си поеме дъх. Споделените им преживявания придаваха особен вкус на целувката, но в нея се прокрадваше нещо различно, което прибавяше нежност и обещание за нови спомени.

Той се отдръпна, като дишаше тежко, обзет от единственото желание да се намират където и да било другаде, но не и в центъра на града. За предпочитане на място с легло и климатик. Можеше да усети погледите на петте жени.

Дяволчето, седнало на рамото му, го подтикваше да напише съобщение на баща си и да отложи обяда. Но нямаше да го направи. Имаше силно развито чувство за отговорност. Сигурно трябваше да благодари на леля си за това.

Изстена, притиснал устни към слепоочието ѝ.

— Трябва да отида в Батън Руж да се срещна с баща ми.

— Свободна съм целият ден, така че мога да те придружа.

— Искаш да дойдеш с мен? — Нямаше нужда от свидетели на онова, което със сигурност щеше да се превърне в неприятно, уничително преживяване. *Хайде, кажи не*, молеше се част от него.

— Ти ме придружи до къщата на чичо Дел. Идвам. — В тона ѝ долови непоколебима сила и в нея намери опора.

— Добре. Имаш ли нужда от нещо, или можем да тръгнем веднага?

Тя грабна чантата си, докато той отваряше вратата откъм пътническата седалка на джипа. Обви ръка около врата му и го целуна бързо. Посланието беше ясно. Можеше да разчита на нея.

Наш натисна клаксона и махна на дамите, скупчили се до прозореца на „Юрганените пчели“. Те помахаха в отговор и той едва потисна напирания смях.

Тали се сви на седалката.

— Какво ще каже леля ти?

— Всъщност тя настоя да оправя нещата с теб. Бях тръгнал да те търся — поясни той и набързо разказа за неочакваното признание.

— Смяташ ли, че ще започнат да се срещат? — Леката ѝ усмивка издаваше едновременно надежда и недоверие.

— Нямам представа. Но леля Леора наистина се изчерви. И се смееше.

Тя му отговори също със смях. Минаха границата на Котънблум Периш и по пътя към Батън Руж мислите му прескочиха от вълненията на старата дама към предстоящата среща.

За него баща му беше загадка. Хората от луизианската страна на реката често питаха за него, мърмореха, че бил добър човек и кимаха. Истината ли казваха? Ако трябваше да бъде честен, Наш не можеше да прецени.

— Колко време не сте се виждали?

— От колежа. За последен път се чухме, когато защитих докторантурата си в Единбург. Иначе от време на време си разменяме имейли.

— Сложно нещо е семейството. Както знаеш, ние с Кейд не си говорихме няколко години, след като завърших гимназията.

— Не, не знаех. — Връзката между тримата му се струваше непоклатима. Като малък често завиждаше на Тали за двамата ѝ по-големи, винаги готови да я защитят братя. — Защо?

— Защото отказах да отида в колежа. Щеше да е само загуба на време и пари, а Кейд вече бе жертвал прекалено много заради мен и Сойер. — Поклати глава и въздъхна. — Помисли си, че се опитвам да отхвърля и него, и онова, което е направил. Толкова дълго бях пазила в тайна дислексията си, че нямаше как да му кажа. Искях да продължа да се преструвам, че не съм различна.

— Харесвам различните. Всъщност аз също съм от тях. — Обви ръка около раменете ѝ и разтри леко врата ѝ. Тя се засмя тихо и целуна вътрешната страна на лакътя му. Косъмчетата по кожата му настръхнаха.

— Сега вече всичко е наред. Даже страхотно. Може би баща ти се опитва да възстанови взаимоотношенията си с теб.

— Ние с него нямаме много общи интереси.

— Ако си спомняш, аз твърдях същото и за нас — сухо отбеляза тя. — Във всеки случай и двамата обичате реката, нали?

В смеха му имаше повече сарказъм, отколкото хумор.

— Не съм сигурен колко дълго можем да обсъждаме сладководните раци.

— Може би в мое присъствие няма да се чувствате толкова неловко. — Дланта ѝ се движеше нагоре-надолу по вътрешната страна на бедрото му.

— Ако продължиш да правиш това, ще намеря черен път и изобщо няма да стигнем до Батън Руж.

Пръстите ѝ се притиснаха бързо към издутината в панталона му, преди да се отпуснат прилично в скута ѝ.

— Ще се опитам да държа ръцете и устните си далече от теб... поне до довечера.

Кракът му се плъзна върху педала на газта, карайки и двамата да залитнат напред.

— Наистина ли казваш това, което си мисля, че казваш?

— Ще трябва да почакаш, за да разбереш, професоре.

Обичаше закачката в гласа ѝ. Тя намекваше за лекотата, появила се отскоро между тях, и за онова, в което можеха да се превърнат отношенията им. Скоро след това паркира джипа на улицата на една пресечка от ресторанта. Улови я за ръката и влезе вътре, оглеждайки посетителите. Не забеляза баща си.

Избраха си сепаре и седнаха от една и съща страна с лице към вратата. Наш провери телефона си. Никакви съобщения. Нямахте да се изненада, ако баща му се бе отказал от срещата. Всъщност щеше да изпита единствено облекчение.

Тали сложи ръката си върху неговата, за да спре несъзнателното нервно потропване върху масата.

— Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай.

Баща му беше избрал непретенциозен италиански ресторант близо до пристанището. Повечето от клиентите носеха униформени ризи с имената им, избродирани на гърдите. Изглежда, на това място хората се събираха, след като приключат смените им или преди да отидат на работа.

Звънчето на входа иззвъня. Наш усети тежест в краката си. Баща му стоеше на вратата и оглеждаше помещението. Погледът му се спря

върху него и продължи нататък. Беше остарял. Някога гъстата му кестенява коса беше оредяла и посивяла и изглеждаше по-висок и по-слаб. Не беше облечен в униформата на нефтената компания, а в дънки и червена тениска.

Сякаш принадлежеше на някой друг, ръката на Наш се повдигна автоматично и махна, за да привлече вниманието му. Движението не остана незабелязано. Неприятен шум в ушите му се смеси с бръмченето на разговорите и тихата музика.

Тали седеше от външната страна, затова се изправи усмихната и протегна ръка. Мъжът я стисна и разтърси, докато си разменяха поздравите като познати, които не се бяха виждали отдавна. Не издаде с нищо изненадата си, че я вижда тук. Притиснат в сепарето, Наш се ръкува с баща си и затаи дъх.

В неговите спомени ръцете на баща му бяха легенда. Огромни, мазолести, със силни сухожилия, сега бяха не по-големи от тези на сина му, с груби кокалчета, изтъняла кожа и изпъкнали сини вени. Настани се в средата на пейката срещу Наш и Тали. Под масата той потърси ръката ѝ. Тя преплете пръсти с неговите. Докосването ѝ го успокои и облекчи дишането му. Не искаше да получи астматичен пристъп пред баща си.

— Изглеждаш чудесно, Наш — подхвана пръв разговора мъжът. — Най-последно си натрупал малко мускули.

Липсата на атлетичност и мъжественост в юношеството му ядосваше баща му. Искаше момчето му да стане известен футболист като него самия. Вместо това получи кльощав зубрач със страст към комиксите. История, която не можеше да се пренапише.

— Какво има, татко?

— Много се изненадах, когато чух, че си се върнал в Щатите. Мислех, че си приключил с нас. Ще преподаваш в колежа на Котънблум? — Баща му се отпусна в ъгъла на сепарето, подпря ръце на облегалката на пейката и се намести така, че да не могат да се гледат в очите.

— Да. От есента.

— Искаше ми се да ми изпратиш имейл или да се обадиш по-рано. Неприятно ми е да научавам какво се случва със сина ми от други хора.

Ако Наш трябваше да прикачи някаква емоция към тона му, би предположил, че е обиден.

— Не мислех, че те интересува.

Очите на мъжа се присвиха, сякаш се съземаше от нанесен удар.

— Какво ще правиш през лятото? Ще си почиваш?

— Работя върху една изследователска статия. — В гласа му се прокрадна старата отбранителна нотка. Баща му смяташе четенето на книги за загуба на време, а изучаването на историята за нещо още по-лошо. Според него единствената стойностна работа трябваше да е свързана с много кръв, пот и сълзи.

— Синът ви е излишно скромен, господин Хоторн. Той смята да напише книга — възрази с известна гордост Тали.

Наш изпита желание да се наведе и да я целуне точно там и точно в този момент.

— Нещо вълнуващо или история?

Тя изсумтя:

— Историята е вълнуваща.

Наш стисна ръката ѝ достатъчно силно, за да я накара да се обърне. Без да го е грижа какво ще си помисли баща му, докосна с устни нейните.

— Значи вие двамата, а? — посочи ги последователно с пръст мъжът.

Синът му кимна:

— Аха.

Настъпи мълчание и Наш си пожела сервитьорът най-послед да се появи. Баща му си играеше с ножа и вилицата, увити в хартиена салфетка.

Прехапа долната си устна, преди да попита:

— Как върви животът в Залива?

Другият остави приборите:

— Казват ми, че съм прекалено стар за платформата. Време е да си стягам багажа. Пенсонирам се — съобщи новината като диагноза рак в последен стадий.

Наш не знаеше какво се очаква от него. Съчувствие или поздравления. И заложи на здравия разум:

— Не могат да те принудят да се оттеглиш само заради възрастта ти.

— Допуснах няколко грешки. Всеки ги прави, но те ги документирах и сега ги използват срещу мен. Условието е да се пенсионирам доброволно или да ме уволнят. Вече всичко е автоматизирано и нямат нужда от много хора.

— Съжалявам, татко. Това е ужасно. Какво ще правиш?

— Наистина не знам. Тази платформа... След като майка ти почина, тя беше всичко, което ми остана.

Наш се опита да извика съчувствието, което баща му търсеше. Наистина положи усилие. Но вместо това гневът изригна от мястото, където го беше крил от всички, дори от самия себе си. Издърпа ръката си от пръстите на Тали и се наведе над масата:

— Имаше мен след смъртта на мама. Само три дни след погребението замина за проклетата платформа. Все едно заедно с нея умрях и аз.

Баща му пребледня, лицето му придоби сивкав оттенък, дълбоките бръчки около устните му се отпуснаха. Сервитьорът избра точно този момент да се приближи до масата с дежурна усмивка. Поръчаха си питиетата, но Наш го отпрати с ръка, когато започна да изброява специалитетите. Каквото и да се опиташе да преглътне, щеше да засяда в гърлото му.

Веднага щом келнерът се отдалечи достатъчно, възрастният мъж поднови разговора оттам, където го бяха прекъснали:

— Обичах майка ти, Наш, наистина. Беше мила жена. Чувствителна. Не можех да я гледам как умира по този начин... бавно и мъчително. Трябва да призная, че постъпих като страхливец, като оставих Леора да се грижи за нея. И после също. Беше ми по-лесно да ѝ поверя отглеждането ти. Тя можеше да ти даде много повече, отколкото аз.

Истината облекчи болката от детството и следващото обвинение не беше толкова остро:

— Когато излизаше в отпуска, винаги бързаше да се върнеш на платформата.

Баща му прокара пръсти през косата си като гребен, оставяйки бели пътеки върху скалпа си. Въпреки че се обърна с лице към него, погледът му се насочи някъде над рамото му, сякаш се взираше в миналото:

— Виж, никога не съм имал намерение да се женя. Майка ти забременя през една от тези отпуски. Постъпих почтено спрямо нея. Не исках дете, но ти вече беше на път.

Думите му се забиваха като отровни стрели. Нежелан. Грешка. Погледите им най-после се срещнаха.

— Но ти беше сладък като майка ти. Почти не плачеше. През цялото време се усмихваше. Веднага щом проговори, започна да ми задаваш въпроси, все едно знаех всички отговори. Но аз не ги знаех. Съвсем не. Не проявяваше никакъв интерес към топката. Носът ти вечно беше забоден в някоя книга.

— Аз бях дете, татко. Можеше да ми купуваш сладолед, да ме водиш на кино, да ходим заедно за риба. Не е кой знае колко трудно.

— Ти беше толкова умен, истински феномен. И виж се сега, вече си преподавател. Аз не разбирам нищо от мъртвите хора, по които така се захласваш. Смисълът на живота ми беше да карам нефта да тече. А сега...

Наш долови, че баща му беше на кръстопът и чакаше знак. Част от него искаше да го остави така изгубен, скитащ и нежелан.

Сервитьорът се върна с питиетата.

— Можеш да дойдеш в Котънблум, докато решиш какво ще правиш. — Думите сами се отрониха от устата му.

— Сигурен ли си? — Очите на баща му светнаха. — Би било страхотно. Имаш ли допълнително легло или дори кушетка, на която да спя две-три седмици? Само докато си намеря работа.

Може би на света все пак имаше справедливост. Наш знаеше, че усмивката му съдържаше повече от допустимото количество дяволито задоволство.

— Всъщност аз живея в къщата за гости на леля Леора. Тя се шири сама в голямата. Сигурен съм, че с радост ще ти отстъпи една стая.

Баща му трепна, но кимна:

— Съмнявам се, че точно радост ще бъде първата ѝ емоция. Но иначе много я уважавам. Грижеше се за майка ти до самия ѝ край. Известно време си мислех, че ще е достатъчно силна заради двете.

— Леля Леора остарява и се нуждае от повече помощ. Това е една от причините да се върна в Котънблум.

Баща му сведе поглед към масата и потърка ръце.

— Предполагам, никой не може да надхитри годините, но все още не съм готов да изляза в пенсия.

Настъпи неловко мълчание.

— Наш обича летящия риболов^[1], господин Хоторн — обади се Тали. — Някой ден може да ви заведе на реката.

Приятелят ѝ ѝ хвърли поглед от страни.

— Не знаех, че още ходиш за риба, сине. Каква стръв използваш?

Сега, когато заговориха по сакрални за мъжете теми, разговорът потръгна и напрежението постепенно изчезна. Наш извади телефона, за да покаже снимки от едно от риболовните си пътувания в Шотландия. Докато прехвърляше кадрите, на дисплея се мярна криптата на църква в Северна Англия.

Баща му го докосна по ръката:

— Какво беше това?

Наш плъзна снимката назад:

— Смята се, че е мястото за вечен покой на един от рицарите тамплиери. — Увеличи издълбания камък, заобикалящ ковчега, посочи различни елементи и обясни значението им. Някъде по средата на лекцията баща му се облегна в сепарето и кръстоса ръце.

— По дяволите, момчето ми, почти ме развълнува с някакъв отдавна умрял човек. Наистина обичаш тези неща, а?

— За теб изпомпването на нефта от няколко километра дълбочина е вълнуващо. Аз пък се вълнувам от мъртъвци.

— Добре, добре. Покажи ми още нещо. — В бавното движение на главата му имаше повече благосклонност, отколкото в обикновено утвърдително кимване.

Наш не се замисли за детинското задоволство, което изпитваше, докато обясняваше всяка снимка. Може би старият човек му се подиграваше или пък се опитваше да заличи годините на отчуждение, а може и наистина да проявяваше интерес. Беше му безразлично.

Когато приключиха, питиетата им бяха пресушени и сервитьорът им хвърляше мрачни погледи. Тримата излязоха от сепарето. Наш остави на масата по-голям бакшиш, отколкото мъжът заслужаваше.

Баща му винаги му се бе струвал голям като живота и дяволски плащещ. Сега бяха на една височина и синът най-после беше качил петнайсет килограма. Гмурнаха се във влажния ад и спряха на тротоара. Наш вдъхна дълбоко соления въздух. Предпочиташе

глинестия, блатист мирис на Котънблум пред солта. Винаги го бе предпочитал.

— Вероятно трябва да предупредя леля Леора, иначе може да припадне в антрето. Кога смяташ да се появиш?

Баща му се беше обърнал към океана, въпреки че не можеше да го види от мястото, на което бяха застанали.

— Нищо не ме задържа тук. Какво ще кажеш да дойда утре? Или е твърде скоро?

Странно чувство разтърси Наш. Баща му си нямаше никого.

— Не, не е.

Възрастният мъж се залюля на краката си.

— Значи, ще се видим утре? Надявам се да се срещаме по-често, Тали.

— Сигурна съм в това, господин Хоторн. — Протегна му ръката си, но той я дръпна в тромава прегръдка.

— Родителите ти бяха добри хора. Бях прекалено потънал в собствената си скръб тогава, за да ти предложа нещо повече, за което дълбоко съжалявам. Моля те, наричай ме Джак.

— Благодаря, Джак.

Баща му пъкна ръце в предните джобове на дънките и направи няколко крачки назад, преди да се обърне и да тръгне надолу по улицата. Наш остана загледан след него, докато се скри зад ъгъла.

— Уау, това беше интересно. — Ироничната забележка на Тали го накара да се засмее.

— Съвсем различно от онова, което очаквах.

— Но мина добре, нали? — Преплете пръсти с неговите, докато вървяха обратно към джиपा.

— Мислиш ли?

— Това е втори шанс, Наш.

Качиха се в колата, той включи двигателя, но не потегли веднага. Климатикът едва успяваше да надвие горещия въздух. Непознатите минаваха покрай тях, всеки със своята история за разочарования, която да разкаже, или тайна, която да скрие.

— Когато майка ти почина, ти изгуби и двамата си родители, нали? Също като мен. Не осъзнавах... — Притисна се към него и прокара върха на пръстите си по татуировката над лакътя му.

Той улови ръката ѝ в своята.

— Той беше жив. Някъде там. Лутах се между желанието си да го накарам да се гордее с мен и да му покажа среден пръст.

— Много мило, че му предложи място, където да отседне.

— Даже и с леля Леора?

Устните ѝ се изкривиха в усмивка.

— Даже с нея. Струва ми се, че е доста поомекнала с годините.

— Благодаря ти, че дойде с мен.

— Така правят гаджетата, нали?

Между тях избухна нещо, което не можеше да се определи, но пораждаше у него едновременно страх и радост. Натисна педала на газта и потегли към дома.

На връщане към Котънблум не разговаряха много. Той не я попита, а тя не възрази, когато зави към неговата къща. Най-последно бяха на една и съща страница от една и съща книга.

Хвана го за ръката и го дръпна към спалнята на таванския етаж. Той свали очилата си и ги остави настрана. Смъкна ризата и я захвърли на пода като бяло знаме на капитулацията си.

Посегна към тениската ѝ, но тя отблъсна ръцете му и се наведе, за да скрие лице в извивката на врата му. Устните ѝ погъделичкаха меката кожа под ухото му. Държеше се като сладко, много сладко момиче.

Наш разплете плитката, зарови пръсти в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Целувката му беше едновременно властна и умолителна. След бурната среща с баща му искаше нещо обикновено и просто. После щеше да ѝ се реваншира.

Посегна отново към тениската, но тя отстъпи назад. Зачервените ѝ от целувки устни се разтвориха, сякаш искаше да му каже нещо. Вместо това започна да го хапе и целува по челюстта и врата, спускайки се бавно към гърдите. Едва когато ръцете ѝ стигнаха до колана на панталона, той разбра намерението ѝ.

— Не е нужно да...

Дланта ѝ се притисна към издутината отпред и неубедителният му протест беше забравен. Шортите се свлякоха до глезените му. Помагайки си с крака, той събу последователно обувките си, скрита ги настрана и остана само по бельо.

Точно както онази сутрин, която изгаряше паметта му, възбудата му беше силна и видима. С безсрамна лекота тя прокара пръсти по

цялата дължина на члена му.

— Сънувах те така... застанала на колене пред мен, но винаги се събуждах с усещането, че съм безчувствен негодник. — Докато говореше, навиваше дългата ѝ тъмна коса около ръцете си.

Тя вдигна лице и в зелените ѝ очи проблеснаха весели искри:

— Не разбираш ли? Мечтая за това още от онази сутрин. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Искам да те направя щастлив.

Не му даде възможност да отговори. Смъкна боксерките, обвиръка около него и докосна върха с устни. Затвори очи и отвори устата си.

Опита се да остане неподвижен, но инстинктът надделя и той стегна бедрата си, вкопчил ръце в тъмната коса. Малък остатък от съзнанието му, който надничаше иззад първичната нужда, го възпираше да натисне прекалено силно и дълбоко. Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Ханшът му застина.

Беше като изображение върху снимка, уловило ги в момент на интимност. Очите ѝ бяха огромни, лицето зачервено, косата ѝ разрошена. Неговата нужда се измести на заден план. Извади члена си от устата ѝ, изправи я на крака и я привлече към себе си. Боксерките се увиха около глезените му. Срита ги встрани и остана съвсем гол, докато тя беше облечена. Но нямаше да е за дълго.

Целуна я продължително и дълбоко, докато се бореше с късите панталони. Накрая те се свлякоха на земята. Тениската последва ризата му в другия край на стаята и се приземи като пурпурно петно върху бялото. Разкопча сутиена с една ръка и го смъкна. С всяка съблечена дреха нетърпението му се усилваше.

Суровите емоции му пречеха да постигне нужното му облекчение. Избути назад, докато коленете ѝ се притиснаха в матрака и тя се отпусна върху леглото. Продължи да наглася тялото ѝ, като се наместваше между разтворените крака.

Беше готов да я обладае, когато забеляза стичащата се по бузата ѝ сълза. Улови я с устни и соленият вкус заглуши примитивното му намерение.

— Какво има?

— Ами ако не знам какво да правя?

Той инстинктивно разбра, че нямаше предвид секса. Подпря ръце от двете страни на главата ѝ, но се затрудняваше да измисли думи с

повече от една сричка.

— Ще се справим.

Върхът на члена му докосна влажния отвор и бедрата му се стегнаха.

— Но ако не съм толкова добра в това, колкото ти?

Отговорът му беше пълен с изненада и смях.

— Ние с теб не се състезаваме. Това е проучване. Също както някога с теб изследвахме заедно реката.

— Вече не сме деца.

— Повярвай ми, знам. — Завъртя бедра върху нейните и ерекцията му най-накрая влезе в нея. Улови дъха ѝ с целувка. С един силен тласък проникна дълбоко. Устните ѝ се отделиха от неговите, гърбът ѝ се изви на дъга.

Всяко движение крадеше частица от здравия разум, докато думите се изгубиха в мъглата от надигания се оргазъм. И все пак, по някакъв начин, този път беше по-различно.

Искаше му се да се отдаде изцяло на физическото усещане, но не го направи. Тя свърши, шепнейки името му. Целуна я мълчаливо и я последва с последно силно повдигане на ханша.

Нямаше представа колко време измина, преди целувките, с които тя обсипваше раменете и врата му, да го съживят. Претърколи се от нея и погледна проблясващото небе в ясната нощ. Тя се отдръпна, карайки го да повдигне глава, за да види как деликатният ѝ гръб изчезва към банята.

Не съм достатъчно добра, бе казала тя. Едва не се разсмя отново. Не само беше най-невероятната любовница, която беше имал, но сега, когато защитните ѝ стени се сринаха, сладостта ѝ придаваше различен вкус на всичко в живота му.

Когато плискането на водата в банята престана, той се намести в леглото, облягайки се на възглавниците. Почти очакваше да поиска една от тениските му, но тя се пъкна гола под завивките, притисна се към него и сложи глава на рамото му.

Все още беше рано за сън, с който да сложат край на деня. Откровенията и драматизмът го изнервиха и имаше само един начин да се успокои.

— Мога ли да ти почета?

Ръката, галеща гърдите му, застина. Хвърлената от него граната увисна между тях.

— Има нещо, което искам да чуеш. Може ли?

Тали се обърна по гръб, нагласи възглавницата и дръпна чаршафа до врата си.

— Добре. Можеш да си четеш, докато аз... — Погледът ѝ обходи стаята.

— Ще лежиш и ще се наслаждаваш? Виж, не искам да те карам да се чувстваш неловко или нещо такова. Говоря за нещо, което искам да споделя с теб. Ще ми позволиш ли?

Тя повдигна рамене с видима неохота. Наш се спусна по стълбите, за да вземе нужната му книга. От години не я бе отварял, затова му бяха необходими няколко минути, докато я открие в библиотеката.

Върна се в спалнята и запрелиства страниците, сякаш му бяха стари приятели, с които се срещаше след дълга раздяла.

— Винаги ли се разхождаш гол?

Той вдигна поглед. Широко отворените ѝ очи бяха приковани под кръста му. Притискаше чаршафа към брадичката си като ужасена девица. Подобна реакция от жената, лежала стенеща под него преди по-малко от половин час, го накара да се разсмее.

Отпусна се на леглото, без да си направи труда да се завие.

— Госпожице Форнет, вие вече сте напълно компрометирана — каза с плътен южняшки акцент.

— Ако не се прикриете веднага, господине, няма да съм в състояние да контролирам поривите си, непристойни за една почтена дама. — Имитирацията на Скарлет О'Хара глас беше пълен с достатъчно дрезгави обещания, за да накара кръвта му да закипи.

Наведе се за целувка, но праметна завивката върху бедрата си. Ръцете ѝ масажираха раменете му, чаршафът се свлече до кръста ѝ. Преди меките, съвършени гърди да го разсеят, той го дръпна обратно до брадичката ѝ и се отдръпна:

— Дотук с това, ненаситна, дива жено.

Кръстоса крака в глезените, отгърна на първа страница и приглади листа.

Тя го спря, преди да започне да чете:

— Я чакай малко. Това е детска книга.

— Хари Потър. За всеки, който някога се е чувствал изоставен. За всяка неприятна ситуация. Не мога да ти кажа колко пъти съм го препрочитал. Тогава.

— След смъртта на майка ти?

— И след като изгубих и теб — прошепна той, преди да насочи цялото си внимание към книгата.

[1] Метод на риболов с изкуствена „муха“, излята със специална техника, различна от останалите, за да се постигне минимално тегло.

— Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Гласът му ѝ подежда като магия. Не приспивно, а леко отнасящо. Не след дълго тя забрави за дислексията и огромната крачка, която двамата бяха направили, и се отпусна. Затвори очи, но мозъкът ѝ попиваше думите му като проливен дъжд след продължителна суша.

Отне ѝ само няколко удара на сърцето, за да долови тишината. Отвори очи и видя, че той я гледаше.

— Мислех, че си заспала.

Тали се повдигна на лакти. Стори ѝ се странно, че вижда Наш, купчините книги и луната през капандурата.

— Не, не спях. Просто... потънах в историята.

Бавна усмивка стопли очите му.

— Харесва ли ти?

— Невероятна е, както и начинът, по който я четеш. Британският ти акцент е наистина добър.

— Имаш ли нещо против да ти почета пак някой път?

— Задължително. Трябва да разбере какво става нататък, нали?

Той угаси лампата, привлече я към себе си, но не направи нищо, подсказващо, че ще се любят отново.

— Науката е направила забележителен скок в преодоляването на дислексията.

Тали застина, но той не ѝ позволи да се отдръпне.

— Откъде знаеш?

— Поинтересувах се. Има един център...

— Веднъж ходих там да се запозная с програмите им, но се оказаха подходящи за осем-деветгодишни деца. Вече е достатъчно унижително, дори без да ми се налага да седя до хлапак, който си яде сополите.

В недоволството, издуло бузите ѝ, имаше нещо комично.

— Тогава какво ще кажеш за частна терапия?

— Не знам.

— Бих могъл да проуча методите и аз да се занимавам с теб.

Упорството му, дори за нейно добро, я дразнеше като стържене на шкурка.

— Откажи се. Ти си ми приятел, а не учител. Освен това сам каза, че не те интересува дали ще мога да прочета с теб *Война и мир*.

— Това по никакъв начин няма да се отрази на отношението ми към теб, но толкова ли е лошо, че искам да изпиташ радостта, която аз открих в книгите? — Забелязал колебанието ѝ, продължи: — Ще проверя възможностите, а ти ще си помислиш. Става ли?

Тя кимна. Наистина искаше да се научи да чете по-добре и по-бързо. Възпираше я не усилието, необходимо за преодоляване на дислексията, а унижението, че беше почти на трийсет, а трябваше да моли за помощ за нещо, с което всеки третокласник можеше да се справи с лекота.

На следващата сутрин Тали се качи в джипа, за да я откара до колата ѝ. Може и да си въобразяваше, но тилът ѝ гореше при мисълта, че леля му ги наблюдава. Каквото и да говореше Наш, тя не вярваше, че мнението на старата дама се е променило напълно. Вероятно я чакаше да стъпи накриво, за да скочи и да подвикне многозначително: „Аха!“.

Следващата седмица прекараха всяка свободна минута заедно. Госпожица Леора посрещна Джак Хоторн едновременно с тревога и оптимизъм. Тали продължи да разширява плановете си за курсовете за възрастни и внасяше своя малък принос в подготовката на фестивала. Сойер прегледа огромния надпис и рекламните материали и внесе необходимите корекции. Всеки път, когато ги проверяваше, тя или разменяше мястото на буквите, или пропускаше цели думи.

Двамата с Наш прекараха заедно уикенда, освен когато не възникнеше някаква работа, и дори отиде на църква с госпожица Леора, въпреки че той седна между тях. Колкото и напрегната и потисната да се чувстваше, смяташе утринната служба с леля му за необходимо зло, ако искаше да бъде с него. Погледите, които ѝ отправяха жените от църковната общност, варираха от унищожителни до приветливи в зависимост от възрастта и семейното им положение.

След това се отпусна на седалката на джипа и срита обувките си настрана. Нямахше търпение да облече отново дънките и тениската.

— Радвам се, че свърши. — Те подминаха улицата към къщата му. — Ей, пропусна отбивката.

— Виж, този следобед трябва да свърша нещо. Нямах нищо против, нали?

Гласът му беше далечен и разсеян. Сякаш остра скала се свлече върху нея и притисна стомаха ѝ. Нещо не беше наред. През седмицата на няколко пъти го улови да се взира сякаш в нищото с празен поглед, но го отдаде на Карл Велики. Едва ли се дължеше на някакво мъртво величие. Очевидно имаше връзка с нея. Дали не беше допуснала грешка?

Насили се да се усмихне:

— Разбира се. И аз имам малко работа.

Зави към паркинга пред блока ѝ, без да паркира, само спря за кратко до стълбището. Тя грабна обувките, отвори рязко вратата, но преди да изскочи навън, той я улови за ръката:

— Ще ти се обадя по-късно. Обещавам.

Тали погледна през рамо и улови погледа му. Съжаление и извинение за онова, което той не изрече, увиснаха във въздуха. Дали това не беше учтив, но и категоричен начин да се отдалечи от нея? Или бяха станали твърде сериозни за прекалено кратко време? Разбира се. Същите тревоги терзаеха и нея, но тя му се беше доверила.

— Разбира се. Обади се по-късно. — Освободи се от ръката му, притисна обувките към гърдите си и изкачи стълбите към апартамента точно навреме, за да го види как се отдалечава.

Свали официалната рокля, преоблече се и тръгна да обикаля жилището си. Госпожица Ефи прекарваше неделите със сина си и семейството му. Кейд и Монро вероятно правеха нещо, което би докарало проповедника до инсулт, а Соьер винаги ходеше за риба след неделната служба.

Последните дни с Наш ѝ показаха колко самотно е било съществуването ѝ без него. Какво е правела през неделните следобеди преди? Гледаше телевизия или ходеше на работа във фитнеса. Много вълнуващо. Прехвърли набързо каналите.

След като изгледа цял сериал и осъзна, че няма никаква представа за какво ставаше въпрос, захвърли дистанционното и грабна ключовете, на автопилот слезе в града и паркира. Тръгна по тротоара към залата, подритвайки камъчетата по пътя. Внезапно спря. Неприятно усещане премина по гърба ѝ и кожата по раменете и ръцете ѝ настръхна въпреки жегата.

Пикапът на Рийд беше паркиран през няколко места и освен ако не й се привиждаха някакви неща, колата на Хийт също. Въпреки че джипът не се виждаше, Тали усети присъствието на Наш. Останалото разстояние измина на бегом. Дръпна вратата, но тя се оказа заключена. Зарови в чантата за връзката ключове, извади ги и ги изпусна.

Ръцете й трепереха от смесица от страх и гняв. Ако наистина се случваше онова, което си мислеше, щеше да убие някого. Най-вероятно Хийт. Но веднага след него идваше редът на Рийд и Наш. Тройно убийство.

Отвори вратата с трясък. Никой не я забеляза. Хийт и Наш се въртяха в кръг на ринга. Рийд и Джак Хоторн стояха с гръб към входа, а Брайс, момчето за всичко на бившия й любовник, крещеше окуражително от срещуположната страна. Рингът беше стандартен, квадратен и опасан с въжета, а не осмоъгълен като за ММА борби. Поне Хийт нямаше да може да притисне Наш към стената и да го удари.

Наш се повдигна на пръсти и отправи няколко удара към противника си, един от които попадна в главата му. Двамата мъже се проучваха взаимно. Хийт беше побойник и натрапник, но и доста тромав. Не беше висок колкото другия, но стегнати мускули и татуировки опасваха гърдите и горната част на ръцете му. В сравнение с останалата част на тялото краката му бяха къси, което променяше центъра на тежестта и неизменно свеждаше двубоя до наземна борба.

Наш беше по-слаб и се движеше с лекота и грация, напомнящи танц. Ударите му бяха резки и бързи. Ако двубоят трябваше да се спечели по стил, победата му се полагаше по право. Хийт беше бикът, а той тореадорът.

Дори не му се налагаше да владее кикбокс или борба, за да се конкурира с Хийт. Разликата между бокса и ММА боевете беше като чаша чай с английската кралица и халба бира с пияните приятели на чичо й. Единият беше цивилизован, другият не.

Юмрукът му се промъкна през слабата лява защита на противника. Главата на Хийт се залюля напред-назад като топка на ластик. Той направи няколко крачки встрани, изоставяйки напълно защитната си позиция. Докосна надигащата се червена подутина върху слепоочието и задъвка предпазната гума в устата си.

Искаше ѝ се да извика на приятеля си да се възползва от изненадата на противника, но той се оттегли назад, като подскачаше от крак на крак и се усмихваше. Твърде джентълменски. Като бик, улучен с първото копие, Хийт се хвърли към него. Пляскането на тяло в тяло и сумтенето на мъжете, борещи се за надмощие, изпълниха залата. Тя се втурна напред и сграбчи Рийд за рамото.

Мъжът се обърна, изруга тихо и прояви достатъчно благоразумие да я погледне глуповато.

— Ако не беше незаменим, щях да те уволня още сега.

— Много мило от твоя страна, че ме цениш като служител.

— Кое то не означава, че не мога да *сритам* задника ти.

— Това е, момчето ми! — Гласът на Джак Хоторн привлече вниманието ѝ обратно към ринга.

Наш бе успял да отвоюва няколко сантиметра дистанция между него и противника си. Работеше с комбинирани удари, като с единия юмрук отбиваше набезите, а другия стовари върху бузата му. Оказа се същата, пострадала първия път, и Хийт се намръщи от болка и отскочи назад.

Този път Наш се възползва, нанасяйки му няколко удара в тялото и силен ритник, който подхождаше повече на кикбокса и нямаше нищо общо с традиционния бокс. Другият заотстъпва и вдигна ръка, сякаш да сложи край на мача. Наш се изправи, обърна се към тях и я забеляза. Очите му се разшириха, ръцете се отпуснаха безпомощно.

Противникът му се хвърли напред не толкова бързо като него, но достатъчно, за да го извади от равновесие. Сграбчи го през гърдите, повали го на земята под себе си и обви ръка около гърлото му. Рийд скочи на тепиха и го задърпа за раменете, докато Наш се бореше под тежестта му и се опитваше да го отблъсне с ръце.

Краката на Тали се подкосиха и тя тромаво тръгна към ринга. Провря глава между металните куки на въжетата, наподобяващи щипки на раци, и запълзя към Наш. Рийд стисна с ръце гърлото на Хийт, опитвайки се да го издърпа, но мъжът изглеждаше изцяло обсебен от боя.

Удари силно Хийт през очите, защото чаталът му беше далече от нея. Навремето Кейд я научи да се бие мръсно, а тя съвсем не беше толкова принципна, колкото приятеля си.

— Майната ти! — изкрещя мъжът, изтърколи се от жертвата си и покри лицето си с ръце.

Наш отчаяно се бореше да си поеме въздух, като риташе с крака, сякаш така можеше да напълни дробовете си.

Тали погледна към Джак, протегна ръка и извика настойчиво:

— Инхалатора. Бързо!

Джак плъзна чантата по пода на ринга. Тя я прерови припряно и накрая намери помпата в страничния джоб. Поднесе я към устата му, но предпазната гума беше там.

В съзнанието ѝ изплува споменът как двамата се бяха разсмивали взаимно, като прикриваха усмивките си с портокалови резенчета. Не беше сигурна дали бликналите сълзи бяха за миналото или за настоящето ѝ с този мъж. Измъкна гумата и я захвърли настрана. Очите му бяха отворени, вперени в нейните. Улови ръката ѝ и ѝ помогна да насочи инхалатора към устата му. Натиснаха помпата едновременно.

Дишането му постепенно се нормализира. Докато галеше лицето му с пръсти, хвана китките ѝ и притисна дланите към бузите си. От малка цепнатина над лявата вежда се процеждаше кръв, очите му започнаха да се подуват. Хийт му нанесе няколко удара в тялото, но иначе Наш се отърва почти невредим, като се изключеха избегнатото на косъм задушаване и последвалият астматичен пристъп.

— Добре ли си? — попита тя шепнешком.

— Да, струва ми се. — Той приседна и сведе глава между коленете си, преди да допълни: — Бил съм и по-добре, но и по-зле също.

Сега, когато се увери, че не е пострадал сериозно, гневът изтласка тревогата, въпреки че не знаеше към кого точно да го насочи. Изправи се и закрачи към срещуположния край на ринга. Хийт притискаше ръка към удареното око, но насочи другото към нея с неподправена омраза.

— Измитай се. Веднага! — Почти ѝ се искаше да започне да се кара с него, за да има повод да извика полицията.

Мъжът се изправи с отпуснати рамене и проточи лице към нея. Тя веднага разпозна маниера му за сплашване. Свали ръка от лицето си. Очите му бяха кървясали и подпухнали:

— Щях да го принудя да се предаде, ако не ме беше ударила в окото. Само не се преструвай, че не го направи нарочно.

— По дяволите, не знаеш колко си прав. Ти май се отказа от двубоя още преди да го приклешиш към земята. Във всеки професионален мач това би довело до дисквалификация. Затова никога няма да станеш професионалист. Да не говорим, че не си достатъчно добър и никога няма да бъдеш. Това беше еднократно и свърши. Няма реванш. Нито победител.

— Не, не е свършило. — Той вдигна пръст като пародия на филмов злодей и заговори с провлачен южняшки акцент, макар Тали да знаеше, че е израснал в квартала на средната класа откъм страната на Мисисипи.

Беше се уморила да се чувства зависима и подчинена на волята му. Наш ѝ помогна да се отърси от това.

— Знаеш ли какво? Най-накрая свърши, Хийт. Ако ми изпратиш съобщение или ми се обадиш, дори ако приближиш на петдесет метра от залата ми, ще издействам ограничителна заповед. Желая ти късмет в търсенето на друго място, където да тренираш.

Джак изпрати двамата мъже до вратата и тя пусна резето веднага щом излязоха навън.

— Тоя приятел твоят бивш ли е? — изглежда я отстрани той.

— Скъсах с него преди месеци, но не ме оставя на мира. Наш си втълпи, че ако го набие като третокласник на детската площадка, най-после ще се откаже.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но ми се струва, че ти си само част от пъзела. Двамата се познават още от деца, нали?

Лицето му беше сурово, кожата загоряла и груба, дълбоки бръчки пресичаха като бразди лицето му. Дългите години, през които се бе излагал на безпощадния океански въздух, си бяха взели своето. И все пак забелязваше прилика между него и сина му — в носа и извивката на челюстта, упорита и решителна.

— Наш беше нарочен още в началното училище. Непрекъснато го унижаваха. Мисля, че в наше време наричат това тормоз.

— Понякога мъжът трябва да се помири с миналото си, за да продължи напред.

Думите му отекнаха в унисон с убеждението, което самата тя подхранваше в душата си.

Наш се приближи към тях. След него Рийд носеше ръкавиците му. Тали разкопча каската и приглади назад с пръсти влажната от пот коса. После плъзна длани по тялото му. Нито едно от ребрата му не изглеждаше деформирано, а и той не се намръщи от болка при допира. Разтърка леко гърдите и го докосна до разцепеното място над веждата.

— Може би трябва да се направят няколко шева.

Той я улови за китките, наклони глава, като упорито отбягваше погледа ѝ.

— Добре съм. Само два-три дни спокойствие и ще се оправя.

— Ако имаш сътресение?

— Не, нямам, но ако това ще те успокои, можеш да ме будиш всеки час тази нощ. — В кивката му усмивка се прокрадна сексуална закачка, която тя не беше в настроение да оцени, още по-малко пък да ѝ отвърне. Освободи с рязко движение ръцете си.

Сега, когато беше сигурна, че не е пострадал сериозно, емоциите ѝ се отрициха и тя го блъсна в раменете.

— За един толкова умен човек ти си идиот.

— Виж, аз...

— Вие двамата от колко време тренирате? — Показалецът ѝ се местеше последователно от него към Рийд.

Младият мъж прояви достатъчно благоразумие да се скрие зад гърба на Наш, за да избегне погледа ѝ.

— Не много. — Колебанието в гласа му издаваше, че беше съвсем наясно, че стъпва в минирано поле. — Откъде разбра?

— Използва някои елементи от кикбокса. Кога и къде?

— От време на време...

— Тук?

— След курсовете или в дома на Рийд, когато беше свободен, а ти работеше.

— Не си ми споменал нищо.

— Знаех, че няма да ти хареса.

— И реши, че единственият начин да продължите, е като ми го спестииш?

Той въздъхна:

— Виж, съжалявам. — Нетърпението му превърна извинението в празна, банална фраза.

— Изобщо не личи да съжаляваш.

Пръстите му се стегнаха около връзките на предпазните кори, когато се наведе към нея:

— Имаш ли представа в какво превърна живота ми този нещастник Хийт Парсънс?

— Вие двамата с Рийд сте се уговаряли зад гърба ми и сте тренирали за двубой, който много добре знаеш, че не бих одобрила. Лъгал си ме. — Емоциите се бореха за надмощие. Гняв, страх, любов. Не искаше той да види нито една от тях.

— Не съм те лъгал. Не точно. Ти престана да ме питаш. — Неубедително извинение и ако се съдеше по тона му, той също го осъзнаваше.

Тали пристъпи към него и допря пръст в гърдите му:

— Ти все още пазиш своите тайни, Наш. А от мен се очаква да ти се доверя?

— Не исках да се притесняваш. — Прехапа със зъби долната си устна и върху лицето му се изписа цяла палитра от чувства. — Трябваше да го направя. Можеш ли да ме разбереш?

Щеше да се опита, но по-късно. Може би.

— След като си отворил залата, Рийд, значи можеш и да я затвориш. Аз изчезвам оттук.

— Тали — протегна ръка Наш.

Мина покрай него, излезе и закрачи бързо по тротоара. Той не я последва.

Забави крачки, когато приближи колата си. Самотен силует стоеше на брега и гледаше към другата част на Котънблум, откъм страната на Мисисипи. Продължи напред и застана рамо до рамо със Сойер. Може би той щеше да ѝ помогне да се справи с тази каша.

— Погледни — посочи с ръка към квадратно парче земя с утъпкани стъбла и откъснати цветове. — Този път Регън отиде твърде далече. Тя знае защо засадох тези цветя. И какво означават те за мен.

Гневът и болката в гласа му потресоха Тали и я накараха за момент да отмести вниманието си от собствените си проблеми.

— Какво означават?

— Те са за мама — каза толкова тихо, че едва различи думите му. — Докато ти играеше навън с Наш, а Кейд и татко работеха в гаража, аз ѝ помагах с цветята.

Въпреки че Сойер ѝ напомняше много за баща ѝ, той беше момчето на мама. Сигурно поради същата причина родителите им се разбираха толкова добре. Тя и майка ѝ си приличаха прекалено много по своята сдържаност и сериозност, за да бъдат близки като доверени приятелки.

Колкото по-дълго се взираха във вандалщината, толкова повече нещо я глождеше отвътре.

— Ще ида да се разбера с нея — прекъсна с дълбока въздишка мълчането той и се обърна да си тръгне.

Неприятното подозрение придоби ясно очертание. Тя го улови за ръката:

— Не е Регън. Господи, мисля, че е работа на чичо Дел.

Брат ѝ изви към нея главата си, докато останалата част от тялото му остана обърната към пешеходния мост.

— Какво?

Тали му разказа накратко всичко, което двамата с Наш бяха открили за любовния живот на чичо им, и добави:

— Попита Наш дали дивите цветя все още са любимите на госпожица Леора.

— Уау. — Той разроши косата на тила си. — Предполагам, това сваля всички подозрения от Регън. — Нещо повече от обикновено облекчение смекчи думите му. Тя погледна изпитателно лицето на брат си, но не можа да определи какво изпитваше към бившата си приятелка. — А ти какво правиш тук? Работиш по мероприятията, които ще се проведат във фитнеса по време на фестивала?

Въпросът му събуди потиснатия гняв:

— Хийт и Наш са си устроили бой в залата, без да ми кажат.

— Той пострада ли?

— Не, но онзи страхливец игра мръсно и можеше като нищо да се случи. — Внезапно сълзи задавиха гърлото ѝ.

— Хийт е негодник. Нямах представа колко пъти ми е идвало да го завлека до блатата и да му наричам задника.

— Никога не си ми казвал, че не го харесваш.

— Опасявах се, че ако изрека на глас неодобрението си, само ще те накарам да го харесваш още повече. Радвам се, че успя най-накрая да надникнеш под фалшивата му фасада на „лошо момче“ и да

разбереш какво нищожество е всъщност. Заслужаваш нещо много по-добро.

Тя не отговори. Какво можеше да каже? Разтърка ъгълчето на окото си с надеждата Сойер да не забележи странните катаклизми в настроението ѝ. Нямахше шанс. Той я притегли към себе си за братска прегръдка. В детството ѝ Кейд беше нейната скала, а Сойер плюшеното ѝ мече. Винаги до нея, готов да я зареди с необходимата доза оптимизъм и ентузиазъм.

— Наш е чудесно момче. — Той подпря брада върху главата ѝ.

— Знаеше, че не искам да се бие, но въпреки това го направи. Зад гърба ми.

— Добре де, постъпил е глупаво, но държи на теб. — В гласа му се прокрадна усмивка.

— В момента наистина съм бясна.

— Когато се сдърпаше с мама, татко отиваше за риба. Помниш ли?

Тя се освободи от прегръдката му.

— Те никога не се караха.

— Стараеха се да не го правят пред нас, децата, но понякога се случваше.

Очевидно времето изкривяваше спомените. Нямахше причина да се съмнява в думите на брат си. От тримата той беше най-интуитивен по отношение на хората.

— За какво?

— За пари. За семейството. Обичайните неща. Татко изчезваше за около два часа с лодката. Мама се захващаше да пече нещо. Когато той се прибираше с пълен живарник риба, паят, кейкът или бисквитите вече бяха във фурната и двамата се целуваха и се сдобряваха. В яда няма нищо лошо. Това не означава, че ще останеш гневна винаги.

— Защо жените не се тълпят пред вратата ти? — Въпросът не беше реторичен. Брат ѝ беше красив, разумен и мил. Защо момичетата в Котънблум не се бореха за сърцето му?

— Кой ти каза, че не се тълпят? — присви очи към синевата на небето той.

Отскачаше до дома му достатъчно често, за да знае истината. Може би беше опитал с всички налични жени в града. Или пък Регън Ловел го бе съкрушила преди много години?

Преди да успее да го попита, той каза:

— Надявам се, че този инцидент няма да навреди на демонстративните боеве на фестивала.

Тали се опита да прикрие спонтанното завъртане на очи към небето.

— Фестивалът на проклетите кални твари ли е единственото, за което можеш да мислиш?

— Предпочитам да го наричаш Фестивал на раците. „Проклетите кални твари“ може да отблъсне туристите, които се опитваме да привлечем чрез нашите характерни обичаи в тази част на Америка.

— Ще ме накараш да облека гащеризон и да ходя боса, нали?

— Ще го направиш ли?

Надеждата в гласа му я накара да се усмихне.

— Демонстрациите ще се състоят. Можеш да поговориш с Рийд, ако искаш. — Тя се отдалечи.

— Къде отиваш? — подвижна притеснен след нея Сојер.

Отново изглеждаше притеснен за нея.

— До реката.

Брат ѝ се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо, но само кимна и пхна ръце в джобовете на панталона си.

Беше ядосана и на Наш, и на себе си, но преди всичко изпитваше разочарование и болка. Костваше ѝ много усилия да му се довери. И наистина го направи. Все още му вярваше и го обичаше и мисълта, че не беше откровен с нея, я нараняваше.

Но имаше ли наистина право да го съди? Беше крила дислексията, заплахите на бившия си любовник и самотата си от всички. Срамът я накара да зарови тайните си дълбоко. Може би Джак беше прав? Дали необходимостта да изтрие старите унижения не беше накарала Наш да се изправи срещу Хийт?

Паркира в края на затворената улица и пое по пътеката към реката. Доста време измина, откакто търсеше и намираше утеха и опора в нея. Провеси крака от ръба на брега, но водата течеше прекалено ниско, за да я достигне с пръсти.

Как можеха да загърбят миналото и да продължат напред, когато спомените ги обграждаха отвсякъде?

Реката течеше. Водата беше пенлива и нова, но бреговете, кални и осеяни с коренища, си оставаха все същите. Вероятно точно тук се

криеше смисълът. Не трябваше да зарови миналото завинаги, а да го съхрани, докато стане достатъчно силно, за да се превърне в опора за бъдещето.

— Хей, здрасти.

Тя се стресна. Бърди изскочи иззад едно дърво в къси панталони и тениска с еднорог в цветовете на дъгата.

— Как го правиш? Да не би да имаш мрежа от подземни тунели?
— попита Тали полушеговито.

Върху малкото лице на момиченцето се изписа недоумение.

— Не, просто се изкачих дотук. Беше се замечтала нещо и не ме усети. — Бърди седна до нея. — За какво си мислеше? За някое момче?

— Може би. — Учудване се надигна от кашата от емоции, която разстройваше стомаха ѝ, но сведе отговора само до движение на устните си.

— За Наш? — Детето нямаше задръжки, затова я дари с широка беззъба усмивка. Назъбените ръбове на новите предни зъби се подаваха от венците.

— Може би. — Усмихна се в отговор, преди забавлението да се превърне в неувереност. — Скарахме се.

— За какво?

— Заради един бой. По-особен.

— А, чух, че господин Наш иска да натупа някакъв мъж в твоята зала. За същото ли му се сърдиш?

Тали вдигна единия си крак на брега, за да се обърне към момичето:

— Къде го чу?

— Татко го каза. Изглежда, всички говорят само за това — отвърна Бърди със самоувереността на възрастна и тя едва се сдържа да не се усмихне отново. — Каза още, че се надява Наш да победи. Успя ли?

— Никой от двамата не победи, но той играеше по правилата, а другият не.

Тали се бе примирила, че заслужава мъж като Хийт Парсънс. Приемаше дислексията като заслужено наказание вместо като препятствие, което трябва да преодолее.

Но вече не мислеше така. Заслужаваше повече. Нещо по-добро. Не само в личен план, а в живота изобщо.

Работи усилено и превърна фитнеса в печеливш бизнес. Имаше двама любящи братя и приятели, които държаха на нея. И Наш. Нямаше никакво значение, че намираше за детинска неприязънта му към Хийт, тъй като в известен смисъл го разбираше, защото не приемаше ли и тя по същия незрял начин дислексията си?

— Ти си страхотно хлапе, Бърди. Знаеш ли го?

— Да — кимна детето. — Знам го.

Тали се разсмя толкова силно, че от дърво на отсрещния бряг на реката изхвърча двойка птици, а крякащите под краката им жаби изчезнаха във водата.

— Ти можеш да станеш президент! Не позволявай на никого да те разубеди. Президент Маргарет Тачър. Не звучи лошо.

— И аз бих искала — усмихна се Бърди. Някой изсвири в другия край на гората. — Това е татко. Отиваме в града да купим подарък за рождения ден на мама.

Скочи и хукна между дърветата, без да даде възможност на Тали дори да ѝ махне с ръка. Надяваше се, че малкото момиченце никога нямаше да изгуби увереността си, че няма невъзможни неща. Някъде между смъртта на родителите ѝ и ужаса в училище тя бе забравила за безкрайните възможности. Наш ѝ бе отворил очите за тях, но само от нея зависеше да ги използва.

Докато се взираше в реката, планът в съзнанието ѝ бавно придобиваше форма. План, който трябваше да осъществи сама.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Седмицата мина в подготовка и работа. Постоянно беше заета, но Наш никога не напускаше мислите ѝ. В продължение на много години фитнесът беше единственият смисъл на живота ѝ. С изключение на госпожица Ефи и Монро, не създаваше приятелства извън бизнеса. В този смисъл си нямаше дори и хоби. Залата си оставаше нейното безопасно, познато място.

Първата ѝ задача беше да намери някой доверен човек, който да отмени нея и Рийд за ранното отваряне и късното затваряне на фитнеса, за да могат и двамата да разполагат с повече свободно време. Ако плановете ѝ за разширяване трябваше да се отложат, щеше да се примири с това. Или пък да се възползва от предложението на Кейд и да вземе заем от него.

Джак Хоторн връхлетя през вратата с усмивка. Стиснаха си ръцете, преди да го покани с жест към работната страна на рецепцията.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен. Това е голям жест към мъж на моята възраст. — Приглади с ръка стегнатата синя риза и сивия панталон на униформата, без да успее да прикрие нервността си.

— Повярвай ми, всъщност ти ни правиш услуга. — Включи компютъра, в който въвеждаха абонатите и внесените такси. Докато програмата се зареждаше, вдигна поглед към него: — Как се чувства Наш?

— Главата му е добре, но не мога да кажа същото за сърцето. Много се измъчва заради теб. Объркан е и няма представа какво да прави.

— Знае къде да ме намери.

По лицето му премина тревога:

— И аз му казах същото.

Ако Наш не се появеше до края на седмицата, щеше да отиде да го потърси сама. Но към момента много други неща изискваха вниманието ѝ.

— А сега да видим как се оправяш с компютрите.

През следващия час Тали му показваше как се влиза и излиза от системата. Въпреки че Джак казваше на всички, че синът му е наследил блестящия си ум от майка си, усърдието, с което се съсредоточаваше върху всяка задача, ѝ напомняше за Наш.

Докато Рийд го развеждаше из залата и го запознаваше с ежедневната работа, тя се свърза със специалист по четене и си запази час за следващия следобед. Дамата от другия край на линията не показва нито изненада, нито шок или изумление, че я търсеше зряла жена, което облекчи неприятното свиване в стомаха ѝ. Усещането, че поема нещата в свои ръце, ѝ доставяше удоволствие.

С напредването на вечерта последните клиенти си тръгнаха, а Рийд и Джак изчерпаха списъка със задачите по запознаване с работата. Камбанките над вратата иззвъняха. Тали вдигна глава от брошурата на специализирания център, която разглеждаше.

На прага стоеше госпожица Леора с рокля, обувки с ниски токове и чанта, която притискаше към гърдите си като щит.

Шокът прикова Тали към мястото ѝ малко по-дълго, отколкото позволяваше приличието.

— Добър вечер, госпожице Леора. — Заобиколи бюрото и я покани с жест да влезе, но възрастната дама остана неподвижна, забила поглед в пода. — Наш не е тук, ако търсите него.

Жената направи няколко неуверени крачки и се спъна в ръба на гумирания тепих. Тали я прихвана предпазливо и я задържа.

— Къде е Джак?

— Той е отзад. Позволете ми...

— Чакай. — Тя улови момичето за горната част на ръката с хладната си, мека длан. — Съжалявам за всичко, Талула.

Очите ѝ бяха кафяви и топли като на Наш. Досега не го беше забелязала. Годиците на студенина и неприязън се стопиха като захарен памук на слънце.

— Всичко е наред — потупа все още вкопчените в нея кокалести пръсти Тали.

Лесно беше да даде прошка. Сигурно защото вече не играеше ролята на жертва в собствения си живот. Може би се беше зародила заедно с любовта, която откри чрез и в Наш. Или пък имаше нещо вярно в твърдението, че времето лекува всички рани. Със сигурност

знаеше само, че бреговете се приближаваха. Реката вече не я разделяше от госпожица Леора. Свързваше ги любовта им към Наш и Делмар.

Старата дама стисна ръката ѝ:

— Безпокоя се за Наш.

Момичето замръзна на мястото си.

— Какво се е случило?

— Чух го да говори по телефона. Двамата с онзи мъж вероятно ще се бият пак тази вечер. Предположих, че ще са тук.

— Защо го прави? — процеди през стиснати зъби Тали и извика силно: — Джак! Рийд!

Доближили глави, двамата мъже излязоха от складовото помещение, следвани от заглъхващия им смях, който секна в мига, в който Джак забеляза госпожица Леора. Пристъпи бързо към тях.

— Какво се е случило? Нещо става с Наш, нали?

Ръцете на възрастната жена стиснаха по-здро̀во чантата и лакираната кожа изскърца.

Тали посочи с пръст към него:

— Очевидно синът ти си е устроил реванш с Хийт. Някой от вас знае ли нещо по въпроса?

Рийд изруга тихо и прокара двете ръце през косата си, а другият само поклати глава и каза:

— Имах предчувствието, че готви нещо, но не, не ми е споменавал.

— Нито пък на мен. Предупредих го да стои далече от Хийт и компанията му.

— Щом не е тук, къде другаде биха могли да отидат? — попита тя.

Четиримата си размениха погледи, но никой не направи някакво предположение.

Тали измъкна телефона от задния джоб и намери името на Со́йер.

— Какво има, сестричке? — Гласът му звучеше едновременно закачливо и уморено.

— Случайно да си чул, че Наш и Хийт са си уговорили реванш тази вечер?

— Не. Не съм чувал.

Тя разтърка челото си.

— Имаш ли някаква идея къде биха могли да се срещнат? В някоя друга спортна зала вероятно?

— Стой мирно. Изчакай да видя какво ще открия. — Сойер прекъсна връзката и тя потупа с телефона брадичката си. Без някой, който да пази гърба му, нещата можеха да свършат много зле за Наш. Не научи ли по най-трудния начин, че Хийт никога не играеше по правилата?

Разнесе се бръмчене и апаратът се изплъзна от ръцете ѝ, преди да успее да се овладее и да натисне бутона.

— Каж ми, че си успял да разбереш нещо.

— Успях. — Брат ѝ звучеше мрачно, което наля още масло в тревожния огън, от който мускулите ѝ потръпваха. — Чакам те у нас. Ще се наложи да вземем моя пикап.

— Значи са на блатата? — Тя разтърка гърлото си, опитвайки се да разнесе заседналата буца.

— Е, не е чак толкова зловещо, но може би ще имаме нужда от по-стабилна кола.

— Вече тръгнах. — Тя натисна червения бутон.

— Идвам с теб — заяви Джак.

— Рийд, можеш ли да заключиш и да изпратиш госпожица Леора до колата ѝ? — провикна се Тали, почти стигнала до вратата.

— Талула. — Името ѝ сякаш се изтръгна от гърлото на старата жена. — Нали ще ми се обадиш, за да ми кажеш какво става?

Искаше ѝ се да я прегърне, но се задоволи само да потупа госпожица Леора по рамото.

— Непременно. С него всичко ще бъде наред. Лично аз ще се погрижа за това. — Самоувереността в гласа ѝ прозвуча фалшиво.

Двамата с Джак пристигнаха в провинциалната къща на Сойер в мълчание. Тя паркира и тичешком изкачи стълбите. Брат ѝ я посрещна на верандата с ключовете в ръка:

— Да тръгваме.

Мъжете се поздравиха набързо, докато се настаняваха в пикапа. Тя седна на междинната седалка и намести краката си от двете страни на скоростния лост:

— Къде са?

— На пътеката, която води от буницето към поляната, където в гимназията палехме огньовете и си устройвахме купони.

— Имаш предвид зад памуковата плантация на стария Бенсън?

Сойер я изгледа отстрани:

— Откъде знаеш?

— О, моля те. Изненадана съм, че не сме се засичали там в един или друг момент.

Той се намръщи, но веселите пламъчета в очите смекчиха недоволството му.

Останалият път изминаха в мълчание. Пикапът се клатушкаше напред-назад по изронените коловози, фаровете осветяваха пресни следи, оставени от други гуми. Тя се вкопчи в ръба на контролното табло. Хийт и приятелчетата му можеха да се нахвърлят върху Наш и да го пребият. Кой щеше да ги спре? Присвиваше се и подскачаше на седалката, сякаш така можеше да накара колата да се движи по-бързо.

Приглушена светлина проблесна между дърветата. Огънят освети десетина или повече притичващи от различни посоки мъже и плътна стена от гърбове от едната страна. Във въздуха се разнасяха викове. Сойер спря до колона от опръскани с кал автомобили. Веднага щом краката ѝ усетиха земята, Тали се затича.

Когато стигна до насъбралата се тълпа, беше останала без дъх от напрежение и страх.

Наш и Хийт се въртяха в кръг, и двамата бяха голи до кръста, без ръкавици и каквито и да било други предпазни средства. Някой щеше да пострада сериозно. Направи крачка към просеката, но две ръце я сграбчиха и я дръпнаха назад.

Джак и Сойер застанаха от двете ѝ страни, държейки я в здрава мечешка хватка. Тя изви китките си:

— Пуснете ме. Трябва да спрем това.

— Ще се намесим веднага щом боят излезе извън контрол. Наш трябва да докаже нещо. На теб и на себе си — прошепна брат ѝ в ухото.

Първи в настъпление тръгна Хийт, като замахна силно към лицето на противника си. Другият отскочи встрани и ударът изсвистя отстрани на главата му. Тя отново се дръпна напред:

— Но...

— Никакво „но“ — стисна още по-силно ръката ѝ Соьер. — Да предположим, че аз разбирам мъжете малко по-добре от теб. Ако Хийт и приятелчетата му опитат нещо извън правилата, ще извадя картата си на общински съветник и ще сложа край на двубоя.

— Нищо такова няма да правиш. Наш никога няма да ти прости, ако се намесиш, за да го спасиш.

Да се довери ли на брат си? Наистина ли Хийт беше демон, с който Наш трябва да се пребори сам? Също като нейната дислексия. Той може и да ѝ покаже правилната посока, но тя намери в себе си кураж да се обади в специализирания център. Хийт олицетворяваше позорната част от неговото минало.

Кракът на Наш се заби в прасеца на противника му и образувалата се яркочервена подутина бързо започна да нараства. Другият се хвърли с намерение да го събори на земята. Успя да отскочи встрани навреме, но Хийт нанесе няколко удара по тялото му, преди да се отдръпне достатъчно.

Тали затвори очи. Не можеше да гледа как му причиняват болка. Дори бившият ѝ наистина да беше призрак от миналото му, отговорността падаше върху нея. Ако не беше излизала с Хийт, ако беше съобщила за злоещите му закани в полицията, ако беше по-силна, щеше ли сега Наш да се намира насред тъмното поле и да се бие с него?

Отговорът беше категорично... може би.

— Стига.

Тя отвори очи. Брайс се приближи до двамата мъже и сложи ръце върху раменете им. Това ли беше?

— Всеки има по една минута.

Хийт и Наш се отдалечиха към противоположните краища на импровизирания ринг. Тали се втурна към приятеля си.

Беше извоювал класическа двойна победа. Плъзна ръце нагоре и надолу по тялото му и установи, че всичко си беше на мястото.

— Госпожица Леора дойде при мен.

— Много ли е ядосана?

Тя изсумтя и огледа главата му, където беше попаднал първият удар. В тъмнината не виждаше много, но поне беше цял и можеше да говори.

— Просто беше разтревожена. Като всички нас.

Сойер и Джак застанаха зад тях.

— Здравсти, татко. — Дватамата си размениха тромава прегръдка, а с брат ѝ удариха приятелски свити юмруци.

Тали сложи ръце на кръста си:

— Предполагам, това е причината да ме избягваш цяла седмица.

— Не исках да те лъжа. Нито пък да те тревожа. Реших, че можем да изясним нещата после.

— Ами ако пострадаш сериозно? Тогава какво?

— Мога да отстоявам своето. — В думите му имаше едновременно предизвикателство и негодувание.

Беше или с него, или не. Приемаше необходимостта му да докаже себе си или я отхвърляше. Разтри с ръка влажния му врат и го целуна бързо по устните.

— Добре, слушай. Твоята сила е в уменията ти в бокса. Хийт е борец. Ако се оставиш да те повали на земята, с теб е свършено. Ще те задуши. Но понякога отпуска лявата си ръка, особено когато е уморен. Възползвай се и нанеси няколко добри удара.

— Защо изведнъж реши да ми помогнеш? — В гласа му долови по-скоро объркване, отколкото подозрение.

Тя притисна челото си към неговото, така че само той да може да чуе думите ѝ:

— Защото не искам да видя красивото ти лице размазано, професоре. И още, защото те обичам и разбирам нуждата ти да направиш това. Дори да го смятам за лудост и детинщина.

Устните му се разтвориха и погледът ѝ се закова върху тях.

— Аз също те обичам. Ще изчакаш ли, докато всичко свърши?

— Каквото и да стане, ще бъда тук. — Нервите ѝ бяха опънати до краен предел, което я караше да се чувства наелектризирана и в същото време вцепенена. — Къде е инхалаторът ти? За всеки случай.

Наш го извади от раницата в краката си и ѝ го подаде. Тя го притисна към гърдите си като талисман.

— Ей, задник, да вървим. — Хийт скочи на крака и спря в средата на сечището. Отблясъците на огъня наистина му придаваха някакво сатанинско излъчване.

Наш я погледна още веднъж и се приближи към противника си. Не ѝ се искаше да гледа, но не можеше да откъсне поглед от двамата мъже. Сойер обви ръка около раменете ѝ и тя с благодарност се

облегна на него. Двубоят продължи със серия от удари и парирание. Колкото по-дълго Наш се задържаеше прав, толкова повече се увеличаваха шансовете му да победи.

Другият отстъпваше и Наш го последва, като нанасяше серия удари по глезена му. Противникът му не се опита да се защити от тях. Неприятен трепет мина по гръбнака ѝ. Беше наблюдавала достатъчно тренировки, за да забележи веднага капана. Отвори уста да го предупреди, но викът ѝ изчезна сред крясъците на предимно мъжката тълпа.

Хийт направи своя ход, като първо го привлече в клинч, после го прихвана през гърба и пъкна ръка под брадата му. Тали затвори очи. Сега всичко щеше да се реши за няколко секунди. Преброи до десет.

Тълпата изрева. Соьер отдръпна ръката си и извика нещо на Наш. Тя погледна отново и видя Хийт проснат по гръб, опитващ се да си поеме въздух, докато приятелят ѝ скочи на крака и разтърка тила си.

— Какво стана?

Джак се усмихна широко:

— Наш го преметна през гръб. Къде ли го е научил?

Тали изпусна бавна, дълга въздишка. Това беше запазената марка на Рийд. Момчето заслужаваше повишение. И огромна прегръдка.

Брайс стоеше отстрани съвсем объркан. Соьер застана между мъжете и сложи ръка върху рамото на Наш:

— Обявявам резултата. Хоторн е победител.

Разочаровано сумтене, смутени извинения и неразбираеми разговори заглушиха нощните звуци. От ръка на ръка се прехвърляха банкноти. Мъжете се струпаха около Наш, стискаха му ръката или го потупваха по раменете. Никой не изглеждаше разочарован, че Хийт беше изгубил.

Наш се отдалечи на около трийсетина метра от тълпата и погледите им се срещнаха. Тя отстъпи няколко крачки назад, мина покрай редицата от паркирани коли и пое по пътеката, водеща през тъмната гора към реката.

Настигна я по средата на пътя, където ромонът вече се чуваше между дърветата. Тали продължи да върви, докато стигна до водата.

— По-добре ли се чувстваш сега, когато победи Хийт?

— Да.

Мигновеният, откровен отговор я остави без думи.

— Този двубой нямаше нищо общо с мен, нали? Абсолютно нищо?

Гласът ѝ беше равен, напълно лишен от емоции. Някъде по средата на двубоя му каза, че го обича, но колко наранена и ядосана беше? Зарече се да ѝ признае истината, ако му се удаде възможност. Тя заслужаваше поне това.

— Цяла седмица мисля за причините.

— Направи ли списък? — Този път сарказмът в думите ѝ надделя.

Трябваше да стъпва внимателно, но в тъмнината не можеше да разчете изражението ѝ, за да прецени дали е на правилния път.

— Всъщност тази вечер аз не се бих с Хийт. Борих се със себе си. Не можех да дойда при теб, без да приключа с това.

— Какво имаш предвид?

— Трябваше да докажа на себе си, че вече не съм слабото момче, което не може да се защити. След като отправих предизвикателството, вече нямаше връщане назад. Иначе би било като всички години в гимназията. Здравият ми разум е наясно, че звучи налудничаво. Но вече приключих със страховете от миналото си. — Прокара пръсти през косата си и се облегна на един бор. Кората се впи в голия му гръб. — Надявам се, че можеш да ме разбереш.

— Това означава ли, че ще започнеш да търсиш всичките си врагове от онова време, за да се биеш с тях в изоставени памукови плантации? — Напевният ѝ глас му вдъхна надежда, че не всичко е изгубено.

— Като някакъв кръстоносен поход ли? Никакъв шанс. Но, Талула, ти грешиш за едно нещо. Тази вечер се бих и заради теб.

— Как така?

— Трябваше да докажа и на себе си, и на теб, че наистина те заслужавам.

Името му стигна до него като шепот. Не помръдна, докато пръстите ѝ не го докоснаха. Обви ръце около нея, притегли я към себе си и зарови лице в тъмната ѝ коса.

— Утре имам среща със специалист по четене — каза тя и се отдръпна леко.

Признанието прозвуча като опрощение. Отстрани вероятно хората се чудеха какво ги свързваше. В действителност обаче двамата

бяха сложили отпечатъка си един върху друг преди много години. Никой на света не можеше да го разбере по-добре от нея. Обви лицето ѝ с длани и си пожела да можеше да я види по-ясно. Вятърът се носеше около тях, поривите му караха листата да шептят като океански вълни.

— Знаеш, че това няма значение. Не е нужно да ми доказваш нищо. — Потърка носа си в нейния.

— Както не беше нужно да победиш Хийт, за да се докажеш пред мен, но аз го приех. Защото искам да се преборя с дислексията преди всичко за свое собствено удовлетворение, но и заради теб.

— Просто сме създадени един за друг, не мислиш ли?

— Обичам те, Наш. — След като видя най-добрите и най-лошите му страни, силата и слабостта му, вече имаше право да го каже.

— И аз те обичам, Талула.

Тялото ѝ се отпусна в ръцете му. Надигащата се страст разваляше романтиката на момента. Жадните им, търсеци устни се намериха в тъмнината и се сляха. Топлина плъзна по вените му, разпалвайки нервните окончания като искри. Хладните капки на лекия, надвил вятъра безшумен дъжд се промъкваха между листата и се стичаха по раменете и гърба му.

Влажният, солен вкус върху устните ѝ придаде съвсем друг нюанс на ситуацията. Ненаситната му уста галеше страните ѝ:

— Ти плачеш? Какво има?

— Мъчно ми е, че бяхме разделени толкова дълго.

— По-малко от седмица. Виж, не исках...

— Нямах предвид това. Говоря за годините, през които живях без теб. — Прошепнатите думи говореха за тъга, съжаление и онова, което всичките „ако“ вече не можеха да променят.

Притисна я към себе си, изпълнен с болка заради нея. Заради тях. Беше му липсвала много. Повече, отколкото понякога си мислеше, че може да понесе. Нямахше представа колко време е живял с празнота в душата си, докато не се върна и не осъзна, че точно тя беше липсващата половина.

— Може би трябваше да се разделим, за да си дадем сметка колко силно се нуждаем един от друг.

— Мисля, че и два месеца щяха да са повече от достатъчни. Не две десетилетия — отсече тя, очевидно неспособна да прости на

Вселената този пропуск.

— И двамата трябваше да допуснем доста грешки, преди да се открием отново. — Той целуна върха на носа ѝ. Болката от миналото винаги щеше да остане, но сега Наш не се притесняваше от нея. Беше дошло време да помисли за бъдещето. А то щеше да е изпълнено със смях и любов именно с тази жена. — Ако не се беше срещала с такива отрепки, нямаше да можеш да оцениш такъв страхотен мъж като мен.

— Не си чак толкова незаменим — изсумтя тя, но сълзите пресъхнаха и угълчетата на устните ѝ се изкривиха в усмивка.

— Е, може би не, но пък ти се оказа съвършена. Коя друга жена би приела за нормално увлечението ми по комиксите и колекцията ми от тениски? Когато видях чорапите ти със Супермен, разбрах, че винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

Тя го прегърна през врата и долепи устни близо до ухото му:

— Знаеш ли, ако ме помолиш както трябва, ще облека за теб и костюм на Жената чудо^[1]. И ако си достатъчно мил, ще ти позволя да го смъкнеш от мен.

— Надявам се това да е обещание.

Застанал под ръмящия дъжд, който пееше в листата, Наш усети, че всичко се променя. Думите му имаха много по-дълбоко значение от глупавите игри в спалнята и в тях се вплитаха елементи от миналото и бъдещето им.

— Обещание е.

[1] Персонаж от американски фантастичен филм по сценарий на Алън Хайнбер и Джеф Джоунс. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Тали остави фитнеса във вещите ръце на Джак, за да изчезне по пешеходния мост към мястото, където Наш издигаше новата беседка. Бе сипала в две чаши студен чай, който приготви специално за него предишната вечер и занесе в залата в термос.

Той се изправи, оставяйки декоративната решетка, която монтираше под парапета. Вдигна края на тениската и избърса потта от лицето си. Разголените му гърди породиха у нея вълнуващи фантазии, свързани с удоволствие, зависещо единствено от нейните ръце. Колко ли закона щяха да нарушат, ако го направят там, на съвсем новия под на беседката?

— Няма да се откажеш, докато не ме върнеш отново в правия път, нали? — отбеляза той, като взе едната чаша.

— Горещият чай е противоестествен, Наш — засмя се Тали.

Той изпи половината, без да си поеме дъх.

— Е, добре. Признавам, че е доста освежаващ. Благодаря.

Седнаха един до друг на стълбите, възползвайки се от прикритието на покрива срещу жарките слънчеви лъчи. Зелени стръкчета трева се люшкаха над овъглената земя. Жилавостта на природата я изумяваше. Хората изглеждаха толкова крехки в сравнение с нея.

— Какви дълбоки мисли те вълнуват в момента? — попита Наш.

Тали си пое въздух, срещна топлия му поглед и се усмихна. Той я обичаше и тя го обичаше. Изминаха само няколко дни от признанието им край реката и въпреки че прекарваха всяка свободна минута заедно, времето не им стигаше. Искаше да е с него постоянно.

— Знам, че е много рано да повдигам въпроса, но не искаш ли да живеем заедно?

Усмивката му изчезна. Не се намръщи, но всичко в него се напрегна.

— Сигурна ли си? — Звучеше така, сякаш някой му пречеше да диша, и то не по особено приятен начин.

Предишната Тали щеше да се отдръпне и да се извини. Но през последните няколко месеца, освен Наш, бе открила един нов вид кураж. Не онзи, свързан с изкачване на водни кули, а смелост, извираща от дълбините на душата ѝ.

— Не искам да губя повече нито минута от живота си. Обичам те. Копнея да заспивам и да се събуждам до теб. Да лежим заедно в леглото и да правим любов, когато си поискаме. Но ако не си готов, няма да настоявам.

Отново въздъхна и зачака. Той се взираше в нея и шумно вдишваше и издишваше въздуха от дробовете си.

— Господи, пак ли получаваш астматичен пристъп? — Застана на колене пред него и започна да бърка в джобовете му за инхалатора. Знаеше, че никога не го забравя.

Наш улови едната ѝ китка и сам извади помпата. Секунди след впръскването на спрея дишането му се нормализира. Притегли я към себе си, използвайки ръката, с която я държеше, и впи устни в нейните.

— Много искам да живеем заедно. Смятах да ти го предложа, но се опасявах да не се изплашиш.

— Вече не се страхувам. Имам ти доверие.

Той обви длани около лицето ѝ и погали с палци слепоочията.

— И аз ти вярвам, Талула Форнет. Предполагам, сега единственият въпрос е дали у вас, у нас или някъде другаде.

— Мислих за това. Моят апартамент не е нищо особено и колкото и да ми липсва госпожица Ефи, ще се виждаме във фитнеса, след като започнах да водя курсове по аеробика за възрастни. Къщата ти е малка, но ми харесва. Освен това баща ти и леля ти са там.

— Точно така. Баща ми и леля ми са *там*. — Очите му се разшириха многозначително.

Тя се разсмя:

— Знам, знам, но двамата с баща ти съвсем наскоро се преоткрихте един друг, а и ми се струва, че леля ти ще се чувства доста самотна без теб.

— Не съм много сигурен. Напоследък Делмар е чест гост в дома ѝ. Нищо чудно да ни помоли с баща ми да се изнесем. — Замълча и се заигра с пръстите ѝ. — Какво ще кажеш все пак да останем временно у нас? Само докато намерим нещо по-голямо. Вече огледах един парцел до реката.

— Сериозно ли говориш?

— Вече ти казах, че съм преподавател. Винаги съм сериозен. —
Усмивката опровергаваше думите му.

— От коя страна на реката?

— Земята е по-евтина в Луизиана.

— О, Наш, звучи страхотно!

Целуна я отново, този път бавно и чувствено. Времето вече нямаше значение. Отпусна се по гръб, повличайки я със себе си към твърдото си тяло и меките устни. В тишината се разнесе тих стон.

Недалеч от тях някой се изкашля дискретно. Тя отвори очи и видя, че Наш имаше същия глуповат вид.

— Аз... хмм... не исках да ви прекъсвам. — Регън изглеждаше едновременно смутена и заинтригувана.

Тали се претърколи от него и придърпа надолу спортния си потник.

— Не прекъсваш нищо. — Любезният отговор се отрони автоматично от устата ѝ, въпреки че всички бяха наясно със ситуацията.

— В началото не ви видях, а после... — Извинението ѝ изглеждаше съвсем искрено. — Само исках да проверя дали беседката ще е готова до края на седмицата.

— Защо?

— Чудех се дали да не поканя някоя група да посвири в събота вечерта. — Изражението ѝ веднага стана пресметливо.

— В нашата част на града обикновено устройваме квартални празненства с оркестъра на чичо ми — изгледа я с присвити очи Тали. Каквото и да разправяше Наш, тази жена беше коварна и опасна като отровна змия.

— Ами... като се има предвид, че никога не каните някого от Мисисипи... — разпери ръце Регън.

— Всички са поканени. Това се подразбира от само себе си. Монро дойде миналия път.

— Само защото... — Регън прикова поглед към пешеходния мост.

Тали се размърда неловко. Сойер вървеше към тях с широки крачки. От него струяха сила и енергия. Когато се приближи достатъчно, тя забеляза стиснатата челюст и необичайно мрачния

поглед. Присъствието на Регън усилваше гнева, който подчертаваше решителността в движенията му.

— Този път отиде твърде далече, жено! — Гласът му беше толкова груб и рязък, че сестра му трепна, въпреки че очевидно не се обръщаше към нея.

Обектът на яростта му отстъпи крачка назад към сянката на беседката. Устремът му създаваше впечатление, че има намерение да я събори на земята. Тя се вкопчи в една от квадратните колони, сякаш да се предпази от удар. Той спря на три крачки от нея и вдигна заплашително показалец:

— Кълна се в гроба на родителите си, че нямам нищо общо с подпалването на беседката ти.

Регън пребледня, напълно изгубила обичайната си самоувереност.

— Вярвам ти.

— Тогава защо го направи? Или накара някой друг? Господ ми е свидетел, не мога да си те представя да нагазиш в реката и да изцапаш ръцете си.

— Нямам представа за какво говориш, Соьер. — Тя обви длан около назидателно насочения пръст и го дръпна надолу.

Тали стоеше неподвижно, опасявайки се, че всяко движение ще привлече внимание, но Наш стисна ръката ѝ, когато го погледна, прочете въпроса в очите му. Поклати леко глава и едва забележимо повдигна рамене.

— Снощи *някой* е срязал с ножица за тел поне петдесет капана за раци. Не само че е оставил добрите трудолюбиви хора без препитание, но вероятно ще провали и фестивала.

— И обвиняваш мен? — В гласа ѝ имаше не само възмущение, но и изненада.

— А кого друг? Искаш да ми го върнеш за зайците. Око за око, а? Знам, че все още ме мислиш за подпалвач. — Махна с ръка към новата конструкция на беседката. — Но това вече е прекалено. Ощети няколко семейства. От колко време обмисляш малкото си отмъщение?

— Искам да спечеля конкурса и паричната награда и признавам, че извърших някои не много разумни неща като драскането по стената ти. Но за нищо на света не бих лишила съзнателно някого от прехраната му. Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Когато беседката ти изгоря, ужасно бързо ми спретна обвинение. Покажи ми ръцете си!

— Защо? — Регън сви длани в юмруци и ги скри зад гърба си.

— За да видя дали имаш мазоли.

Жената се намръщи и изсумтя презрително. Той я сграбчи над лакътя и издърпа дясната ѝ ръка. Улови я в своите и я разгледа внимателно.

— Видя ли? Няма нищо. — Гласът ѝ потрепери от вълнение и тя се отдръпна. За момент Тали не беше сигурна, че брат ѝ щеше да я пусне.

— Чудесно. Значи си наела някой друг да ме саботира от чиста злоба.

— В първия момент бях толкова шокирана, че да, наистина допуснах, че може да си замесен в пожара, но дълбоко в себе си знаех, че не си подпалвач. — Тя сложи ръка на рамото му. За един дълъг момент двамата се гледаха право в очите.

— Честно казано, и на мен ми беше трудно да си те представя да режеш капаните. И дори да накараш някой да го направи вместо теб. — По-голямата част от гнева му се изпари. — Ти би отмъстила открито, а не подло зад гърба ми.

Регън скръсти ръце:

— Благодаря. Наистина много благосклонно анализира характера ми, Сойер.

Наш се прокашля и всички се обърнаха към него.

— Струва ми се, че някой иска да провали и двата фестивала.

Ледени тръпки разтърсиха Тали въпреки горещината. В съзнанието ѝ изплува споменът за пачката пари в чекмеджето на чичо ѝ. Възможно ли е да е замесен? Не можеше да си представи, че би тръгнал срещу собствения си племенник. А и ловците на раци бяха негови приятели. Откъде тогава идваха парите?

Регън и Сойер продължаваха да хвърлят и опровергават обвинения срещу различни членове от своите общности, като спореха ожесточено и взаимно се опитваха да се надвикат. Наш улови ръката на Тали и прошепна:

— Какво става?

С пресилена усмивка тя кимна с глава към воюващите бивши влюбени. Не искаше Сойер и Регън да се изправят един срещу друг на

бойното поле. Не и преди да поговори с чичо си.

— Ще ти обясня по-късно. Обещавам. След като си пренеса багажа у вас.

Топлината, озарила лицето на Наш, превърна фалшивата ѝ усмивка в искрена. Той обви длан около тила ѝ и я привлече към себе си за най-сладката, най-горещата целувка в живота ѝ.

Издание:

Автор: Лора Трентъм

Заглавие: Тогава той ме целуна

Преводач: Пепа Стоилова Стоилова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Печатница „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 07.09.2017

Отговорен редактор: Ивелина Дервишева

Коректор: Жанет Желязкова

ISBN: 978-954-26-1724-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17116>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.